XXIII. évfolyam 48. szám · Ára: 1 forint · 1967. november 30

Ludas Matyi

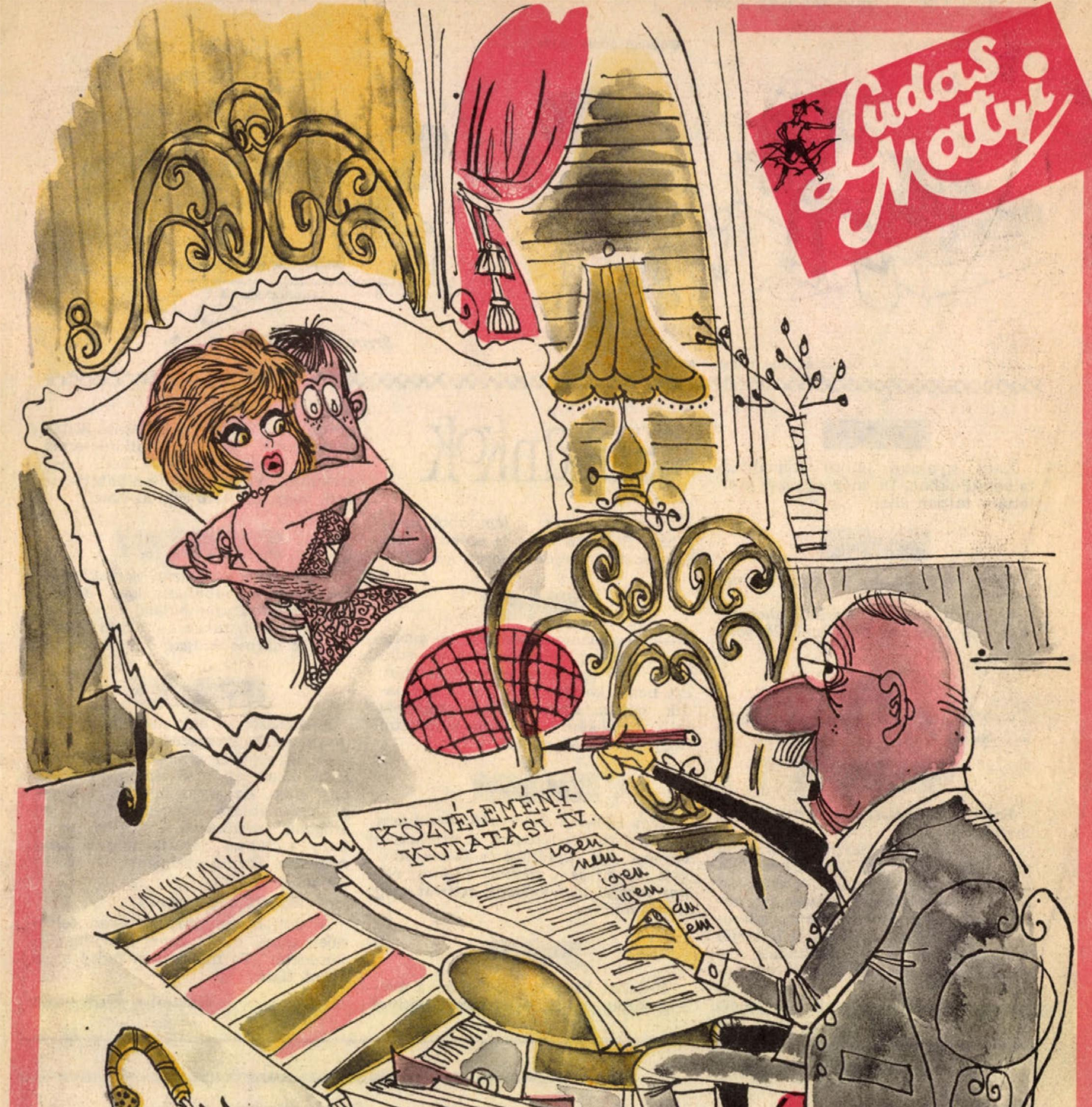
KÖZVÉLEMÉNY-KUTATÁSI ÍV
igen
nem
igen
igen

Endrődi István rajza

— *És mivel töltik a szabad idejüket a legszívesebben?*

Subaszőnyeg a divat

Kőszegi Judit rajza

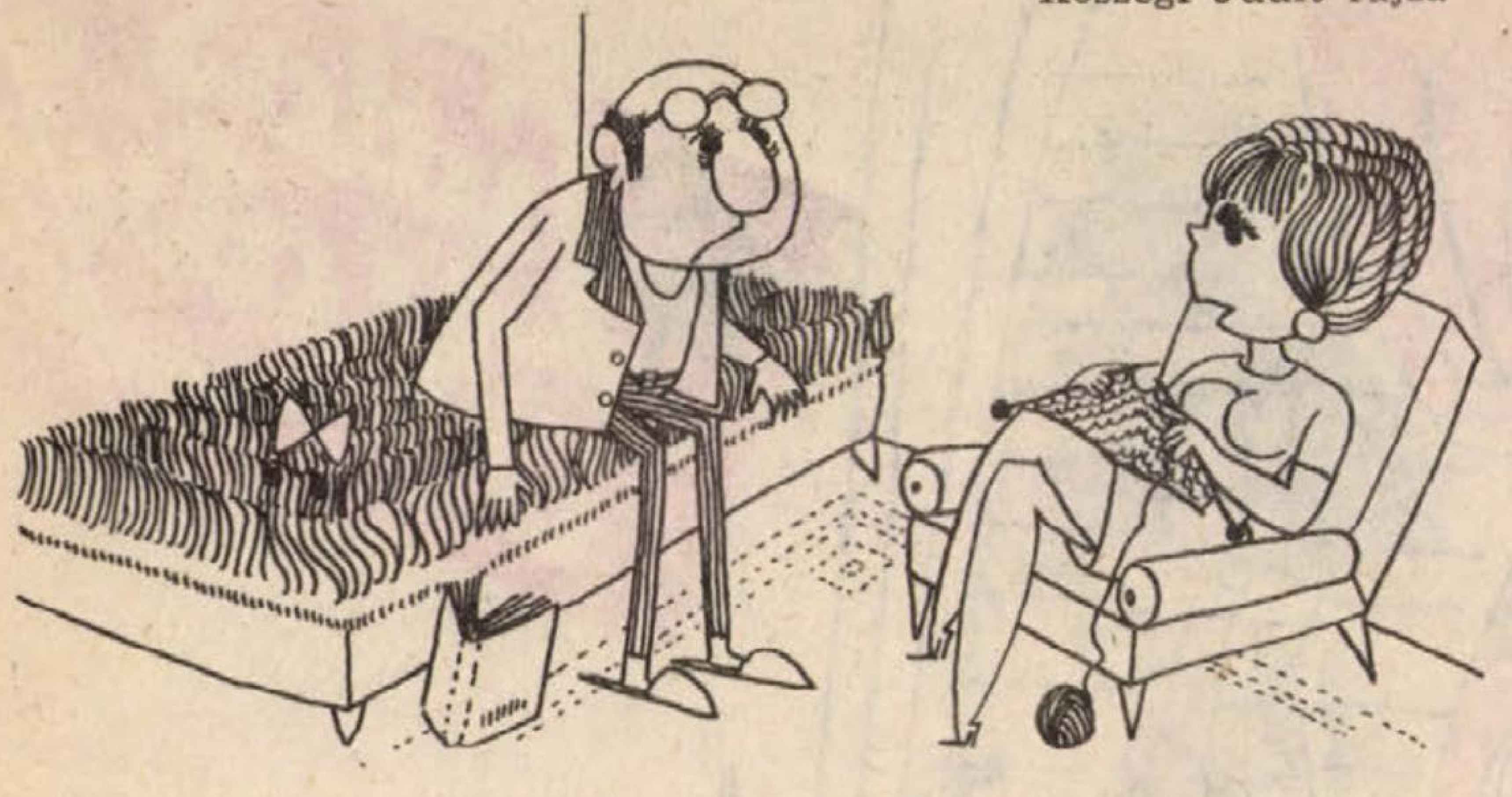

– Vigyázz, Jenő, ráülsz a gyerekre!

Új frizura

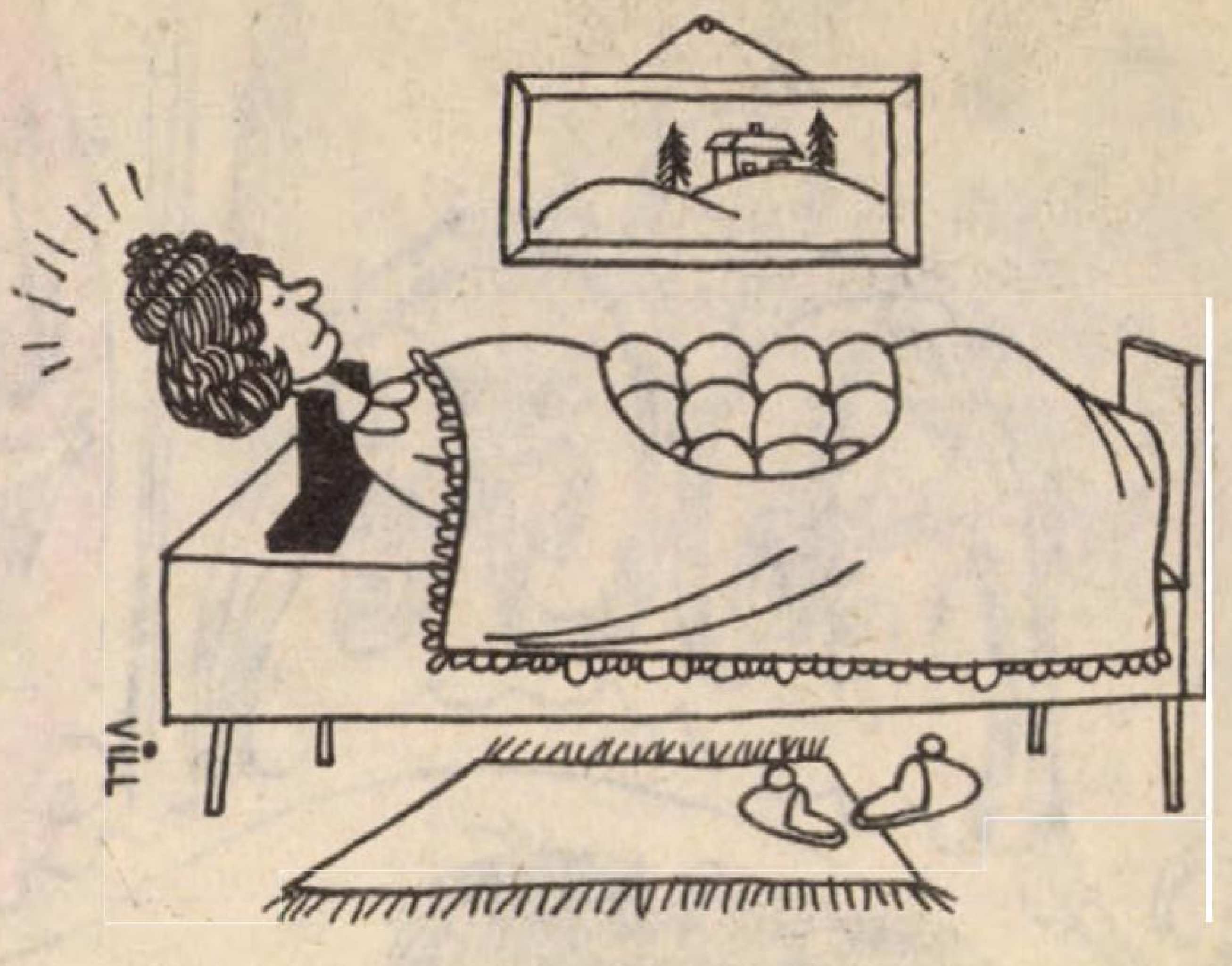

Szilánkok

ÉRDEKES

X.-et gyakran látom különböző talponállókban. De még egyszer sem láttam talpon állni.

ESKÜVŐN

Esküvőn hallottam az egyik örömszülőtől:

— Hogy megy az idő! Maholnap már egy szép felnőtt elvált lányom lesz . . .

GŐG

— Társadalmi állásomnak megfelelő cellát kérek.

NÉPSZERŰSÉG

Bohém természetű színművészünk meséli:

— A napokban sürgős szükségem volt egy kis elsősegélyre. Bementem kedvenc zálogházamba, természetesen sötét szemüveget vettem fel, kalapomat mélyen lehajtottam, galléromat felgyűrtem, nehogy felismerjenek, és illedelmesen beálltam a sorba. Két perc sem telt el, a becsüs felugrik, forrón kezet szorít velem, és nevemen szólítva felkiált: A művész úr nagyon tetszett a legutóbbi filmjében! Biztosan most is próbája van. Tessék csak idejönni soron kívül!

ŐSZINTÉN

— Megmondom őszintén, a második feleségem bűbájos asszony volt. Soha nem tudom elfelejteni. Sajnos, ezt nem akarta megérteni a harmadik nejem. Érthető, hogy mindezt intő példaként szoktam emlegetni negyedik feleségemnek.

VILÁGSZÁM

Régi tervem. Szeretnék beállítani egy artista világszámot. A produkció lényege egy kötéltáncos lenne, akinek semmi sem sikerül. Sajnos, ehhez megfelelő tehetségű artistát még nem találtam.

KERESÉS

Érdekes, hogy az ember néha évekig kutat, keres egy társat, akivel megosztaná örömét, bánatát. Aztán egyszercsak, mint a villámcsapás, meglát valakit. Nem is kell hogy szavakat váltsanak, csalhatatlanul érzi, hogy az illető sem az igazi.

ARANYSZABÁLY

Azt hiszem, a közúti járműközlekedés aranyszabálya: úgy vezess, hogy minden szembejövő jármű vezetője ostoba, tökkelütött, aki még a KRESZ alapszabályait sem ismeri.

GONOSZSÁG

A presszóban egy középkorú férfi magyaráz a szomszédjának:

— Az emberi gonoszság végtelen. Házunkban az első emeleten lakik egy alak. Az apja hetvenkét éves. A legfinomabb ebédeket főzeti az öregnek. Színházba, moziba viszi. Szép ruhában járatja, s még havi négyszáz forint zsebpénzt is ad az apjának.

— Hol itt a gonoszság?

— Ott, hogy mindezt olyan feltűnően csinálja, az apám már meg is kérdezte: „Te miért nem tudsz ilyen lenni, fiam? . . ."

Galambos Szilveszter

Valahol a Belvárosban

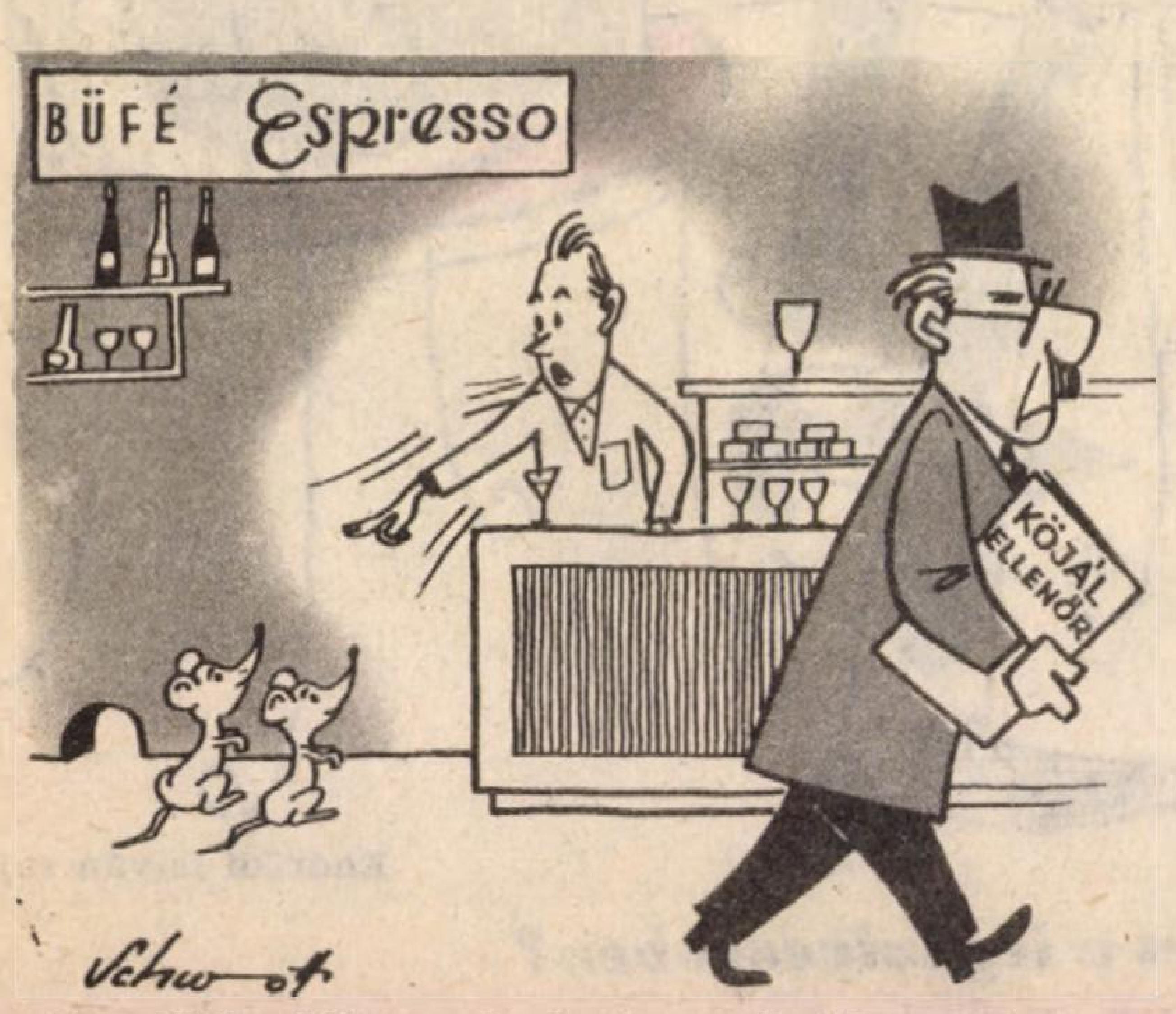

– Legalább addig menjetek vissza a lyukba, amíg itt az ellenőr!

Bürokratizmus

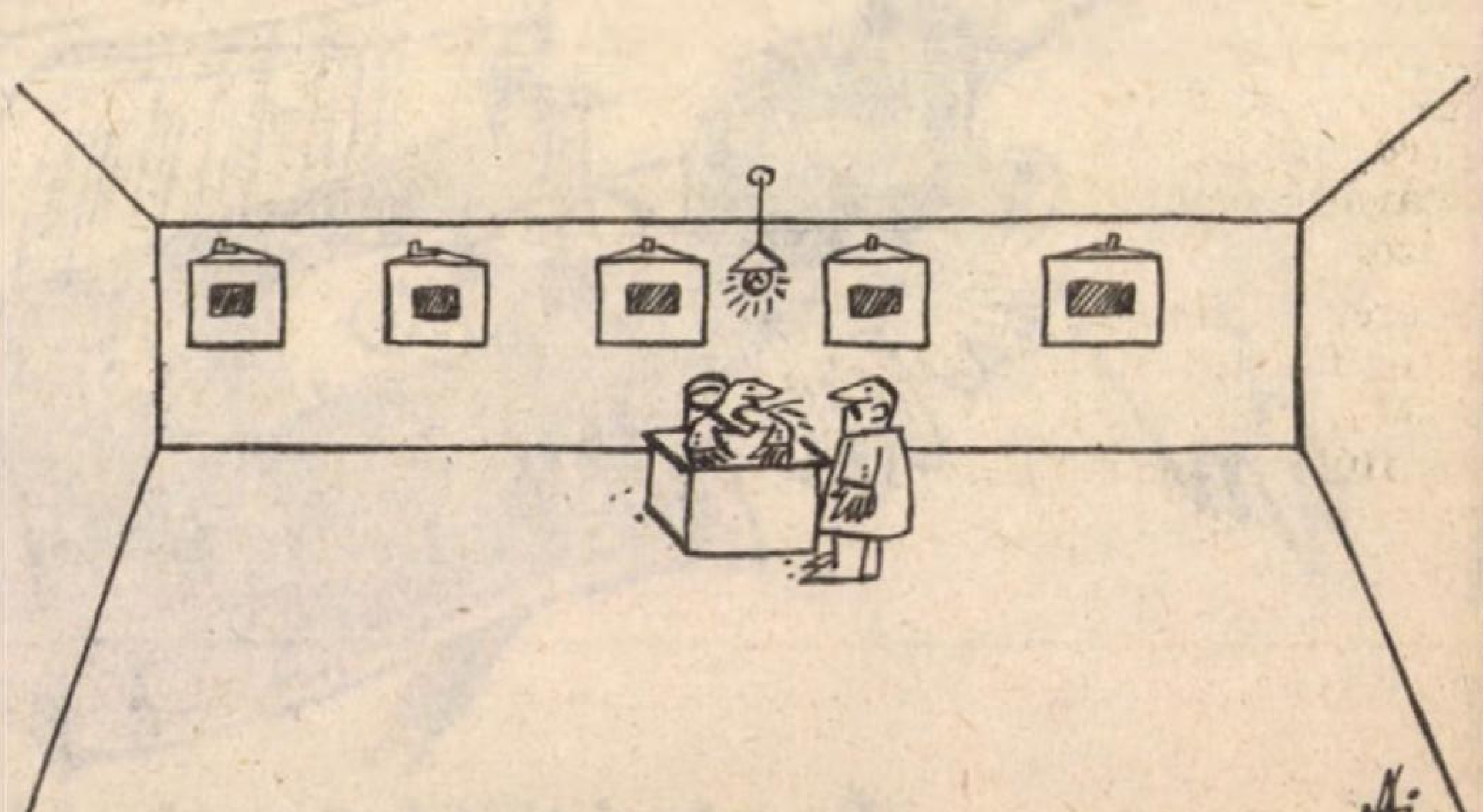

– Nekem szólt?

HA FELNŐ A GYEREK!

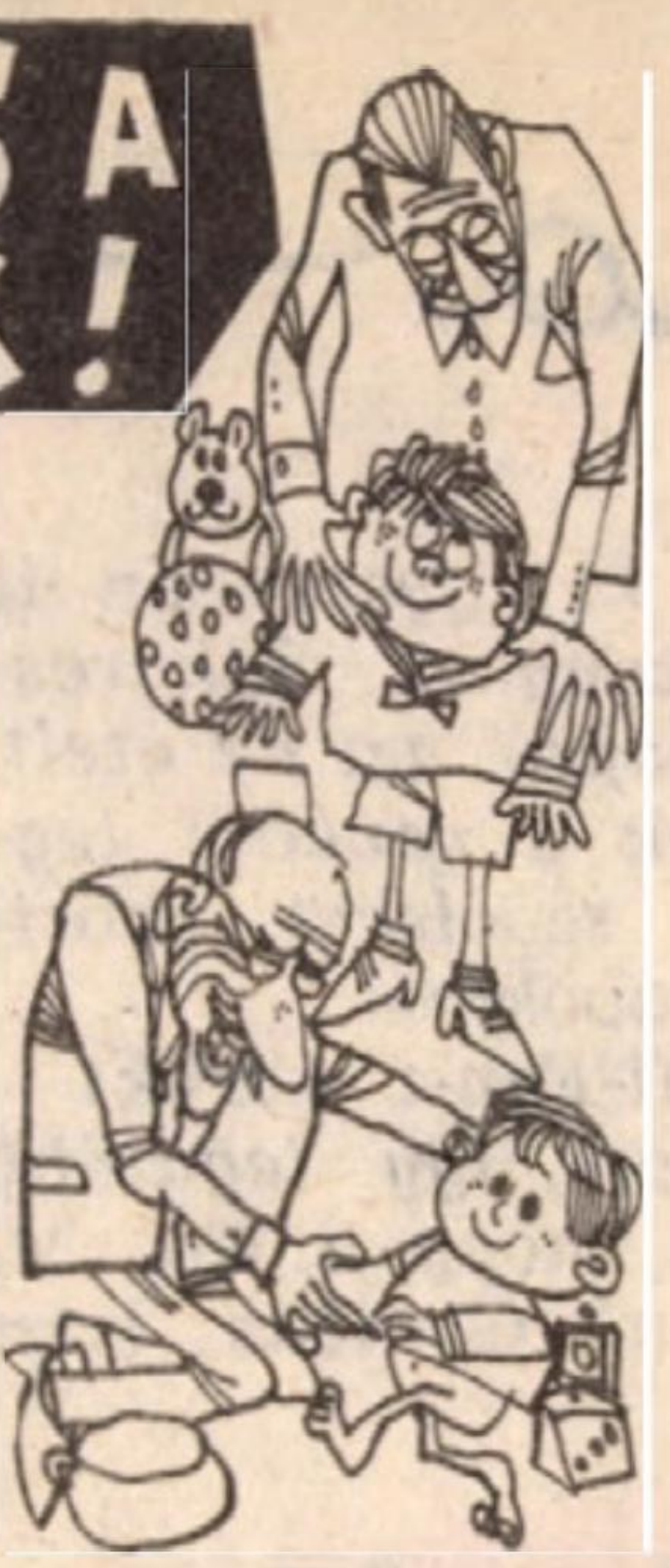

Piros sapka, tarka kabát,
Körötte csupa jó barát,
Mert ő még kisgyerek.

Táncolva megy az úton át,
Cipel egy óriási babát,
Mindenki ránevet.

Trolin az útja: diadal,
Helyet ad öreg, fiatal.
Hivatás, államhivatal,
Hogy ő még kis gyerek.

Ha rúg, azt mondják: milyen édes,
Ha ordít, azt mondják: beszédes.
Tör-zúz? Azt mondják: leleményes,
Tündéri kis gyerek.

Ám felnő! S nem kerüli el
A felnőtt ember földi sorsát —
Ütik-verik majd, s aztán félretolják!

Farkas Imre

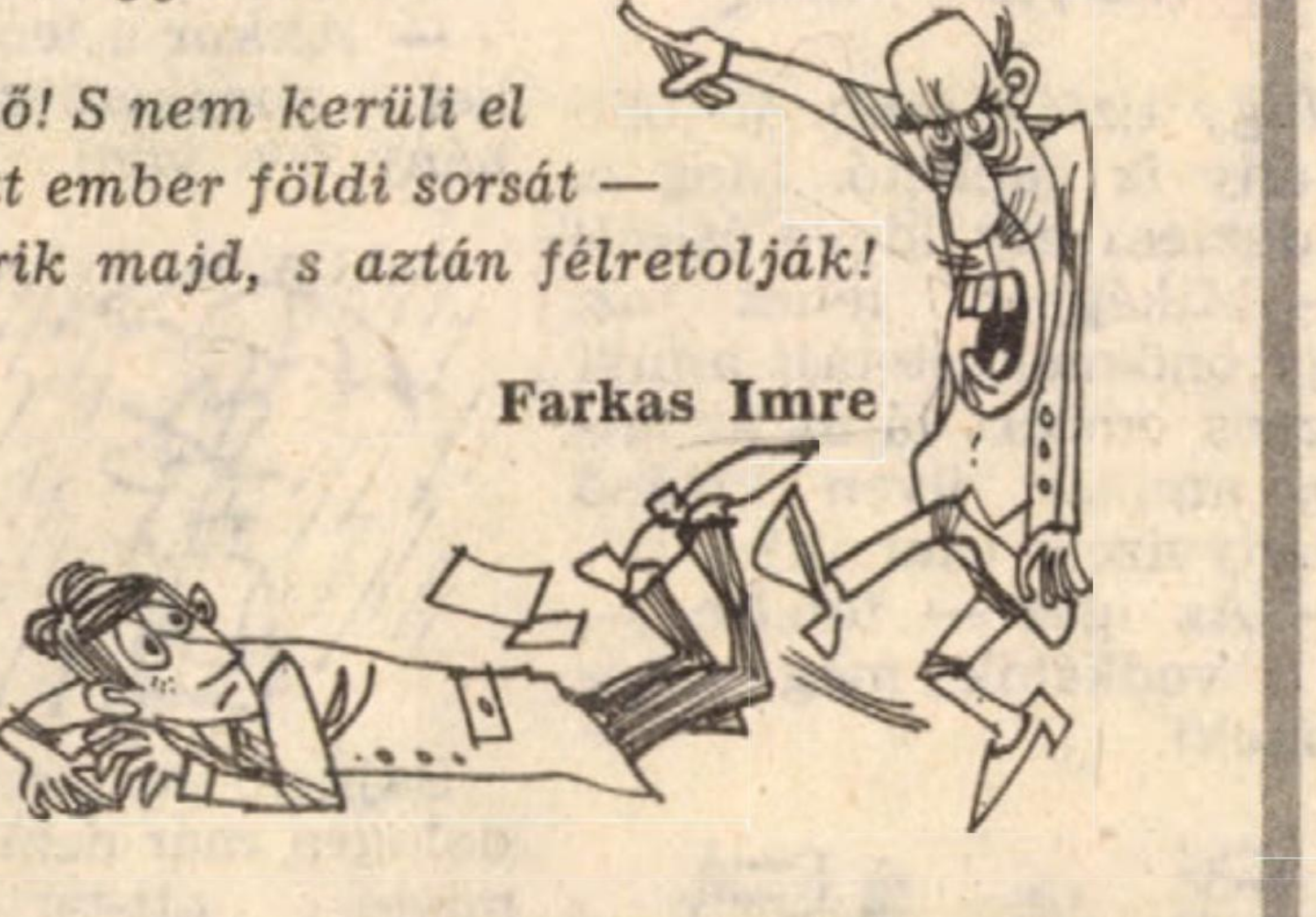

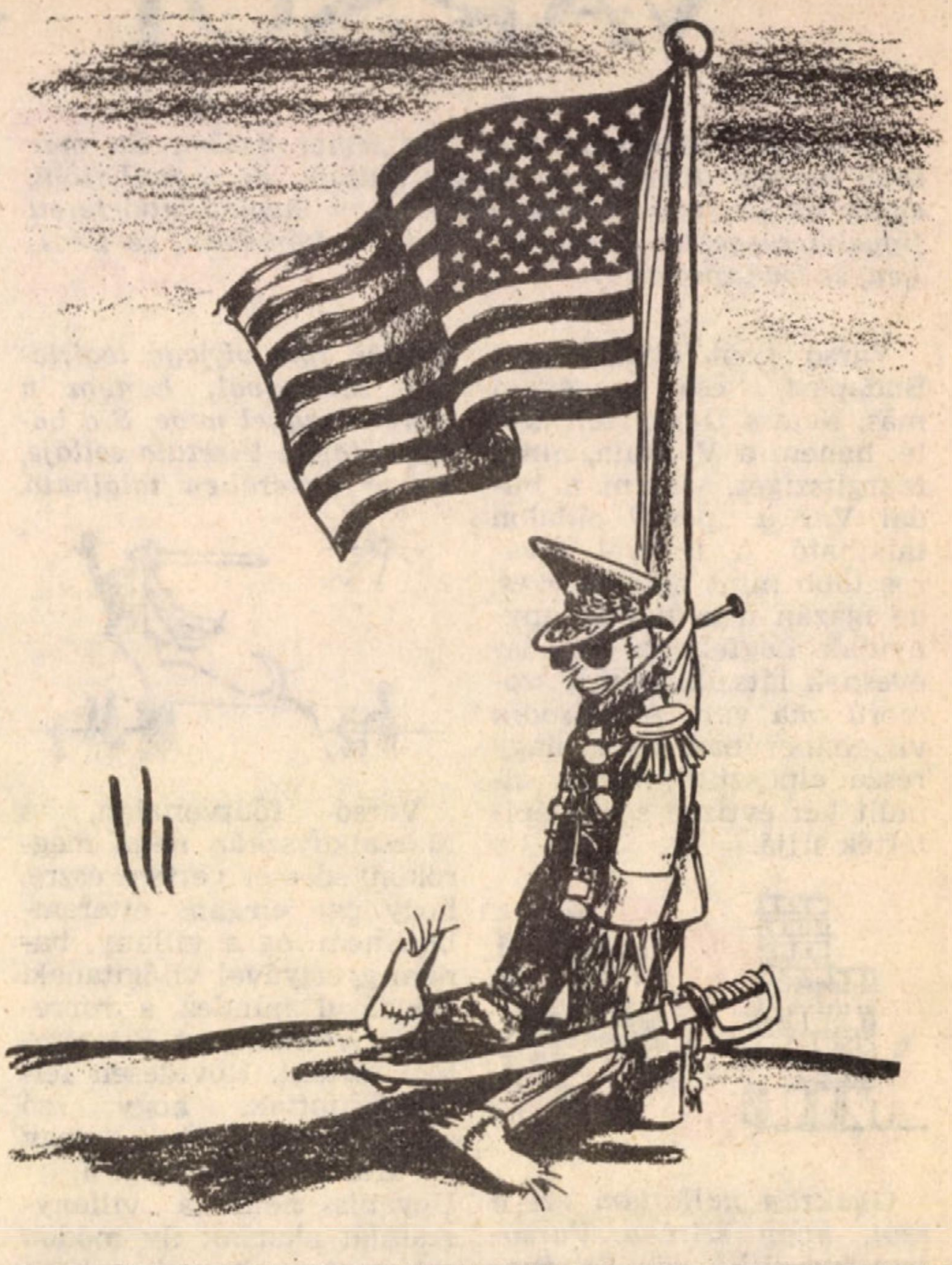

A dél-vietnami kormány egyetlen támasza

(A washingtoni „The New Republic”-ból)

VÉDELMET A FOCISTÁKNAK!

Olvasom, hogy a montevideoi Világkupa mérkőzés végére az egyik csapatból csak kilencen, a másikból csupán nyolcan maradtak a pályán. Egy világlap tudósítójának véleménye szerint „a legsötétebb utcai verekedés sem lehetett ennél borzalmasabb” — mármint a szóban forgó labdarúgó-mérkőzésnél. Ugyanott olvasom, hogy Bécsben egy magyar futballbíró vezette az osztrák—görög viadalt, amely tömegverekedésbe csapott át, a meccset a bíró lefújta, majd sokadmagával együtt sérülten távozott.

Szerény véleményem szerint ez így tovább nem mehet. Mert végül is az aranylábú fiúk világszerte veszélyeztetni fogják az aranylábú fiúkat.

Van-e kiút ebből a veszélyes állapotból? Igen, van. Íme:

Először is a netán keletkező tűzvészt lokalizálni kell. Evégett a küzdőteret a nézőtértől magas kőfallal, ráccsal vagy egyéb módon el kell különíteni, olyannyira, hogy a legmagasabbra ugró fenevad se juthasson ki onnan, vagy juthasson oda be.

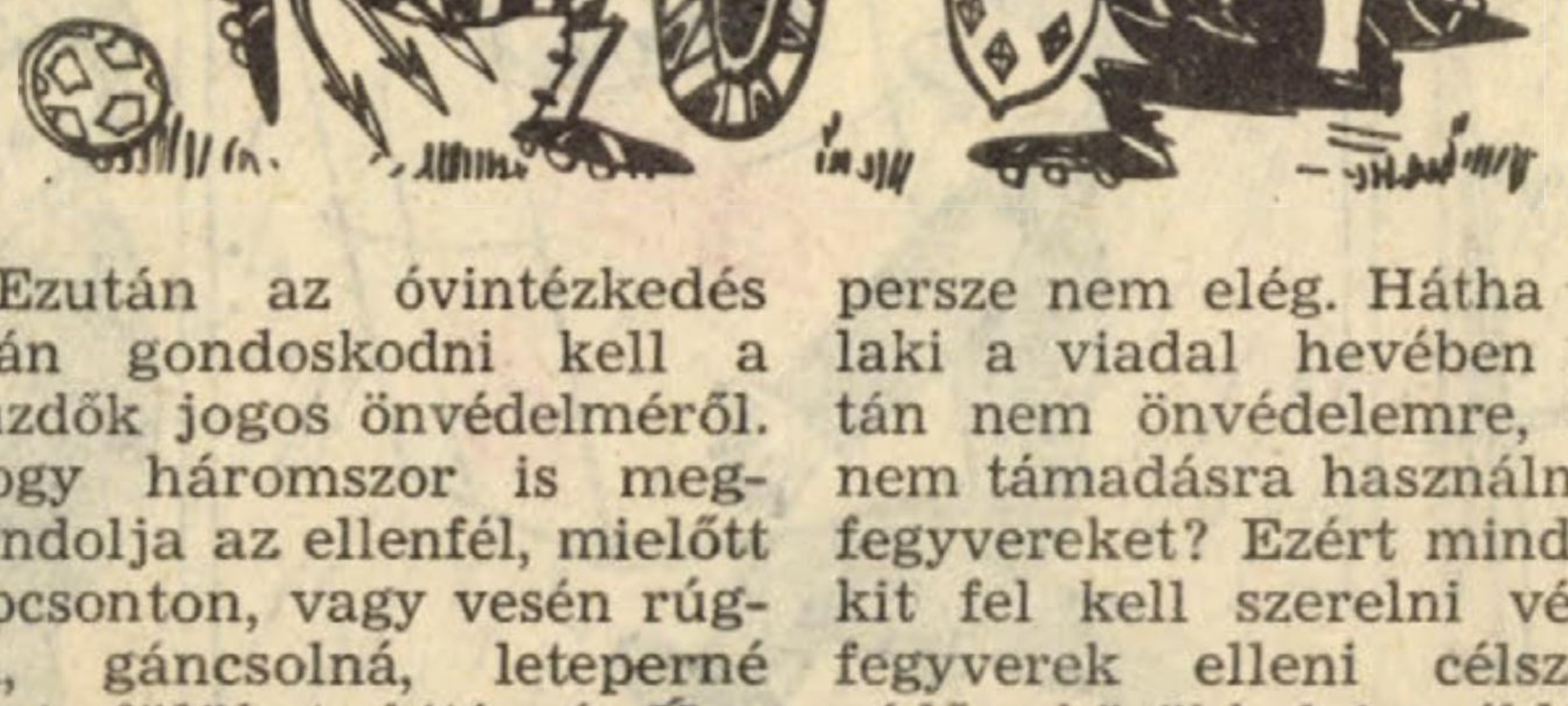

Ezután az óvintézkedés után gondoskodni kell a küzdők jogos önvédelméről. Hogy háromszor is meggondolja az ellenfél, mielőtt sípcsonton, vagy vesén rúgná, gáncsolná, leteperné őket, fülüket kitépné. Úgy vélem, e célra a legalkalmasabbak a könnyű önvédelmi fegyverek. Nem, nem revolverre gondolok, mert annak lövedéke messzire eltévelyedhet, hanem elsősorban kardra, öklelődárdára, szigonyra vagy ehhez hasonló önvédelmi eszközre.

Ez azonban, önmagában, persze nem elég. Hátha valaki a viadal hevében netán nem önvédelemre, hanem támadásra használná e fegyvereket? Ezért mindenkit fel kell szerelni védőfegyverek elleni célszerű védőeszközökkel is, például: pajzzsal, vérttel, hálóval.

Kétségtelen, hogy ily módon a játéktéren folyó küzdelem nemcsak emberségesebbé válna, hanem egyúttal változatosabbá és izgalmasabbá is, a szó szoros értelmében férfiasabbá.

Egyetlen probléma felmerülne ugyan, de az megoldható. Ugyanis a bíró, aki már éltesebb ember, egy-egy férfiasabb összecsapásnál hátrányba kerülhetne. Ezért egy külön páholyt kellene számára létesíteni, mindenki által jól látható helyen, ahonnan döntéseit akár megafonokon át közölhetné, akár egyszerű, félreérthetetlen kézmozdulatokkal: például hüvelykujja fel-, avagy lefelé fordításával.

Ja igaz: esetleg zavarná a viadal szépségét az, hogy egyesek közben holmi labda után szaladgálnak. Ezért, úgy vélem, a labda megérett már arra, hogy, mint elavult kelléket, kivonják a labdarúgó mérkőzésekből.

Gombó Pál

VARSÓI irka-firka

A lengyel vendégszeretet nem ismer határt. Én már több európai fővárosban megfordultam, de mondhatom, egyik helyen sem tapasztaltam ilyen megkülönböztetett figyelmességet a magyarok iránt. Se Rómában, se Bécsben, se Budapesten…

Varsó pont olyan, mint Budapest, csak egészen más. Nem a Duna szeli ketté, hanem a Visztula, nincs Margitsziget, viszont a budai Vár a „pesti" oldalon található. A lengyel főváros több mint hétszáz éves, de igazán nem néz ki annyinak. Legfeljebb ha húsz évesnek látszik. Ennek szomorú oka van. A második világháborúban Varsó nagy része elpusztult, és az elmúlt két évtized során építették újjá.

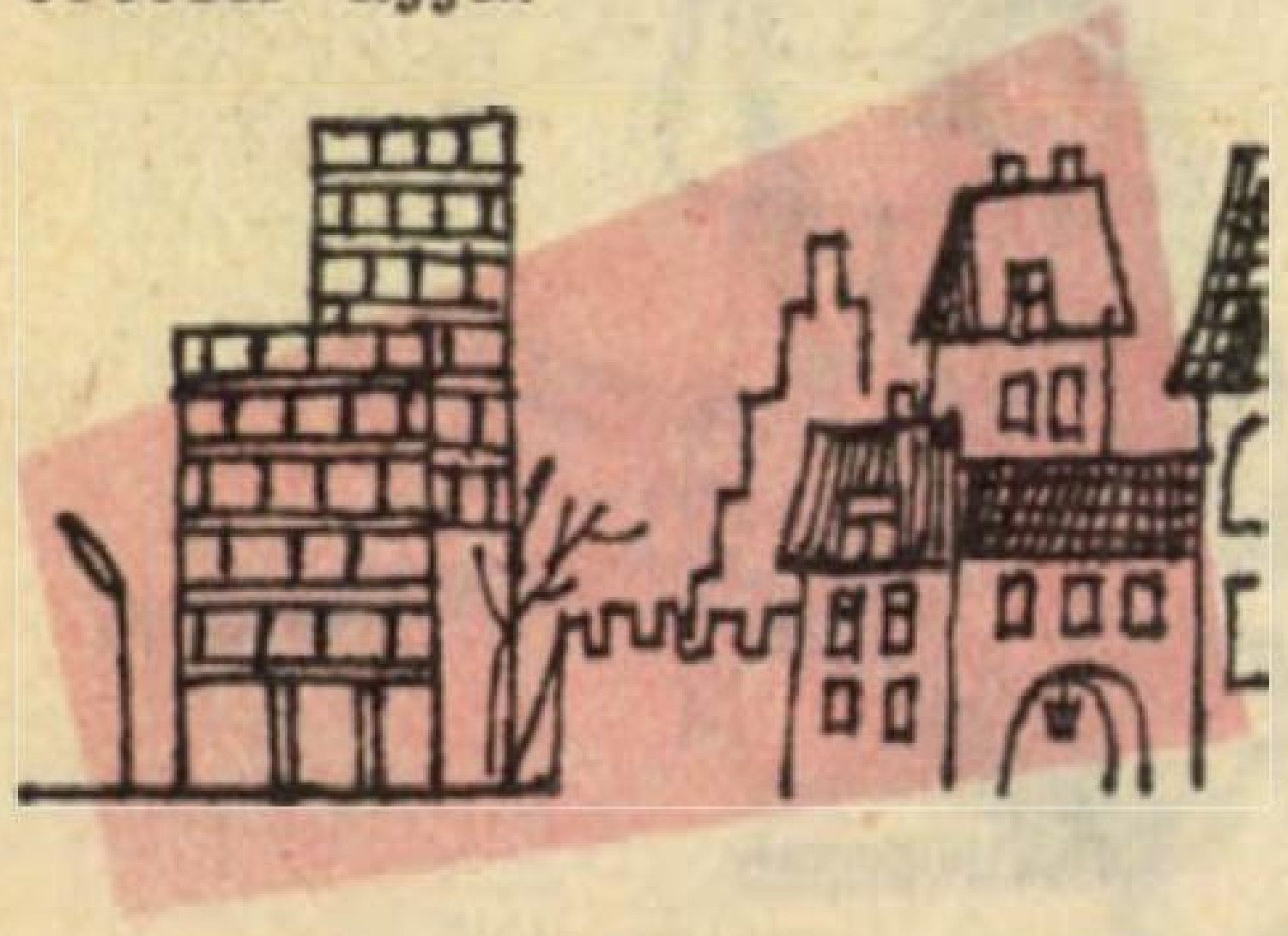

Gyakran hallottam ezt a szót, hogy sziréna. Varsóban tudniillik van Sziréna-stadion, sőt, Sziréna Áruház is.

— Nem gondoltam volna, hogy a háború szörnyű élményei ilyen mély nyomot hagytak az emberekben, hogy a sziréneáról neveznek el egy sportlétesítményt meg egy üzletkombinátot — mondtam bennszülött ismerősömnek.

Mosolyogva világosított fel, hogy ez a sziréna nem azonos ama vijjogó légiriadós szirénával, hanem a szirén lengyel neve. S a bájos hölgy, a Visztula sellője, Varsó címerében található.

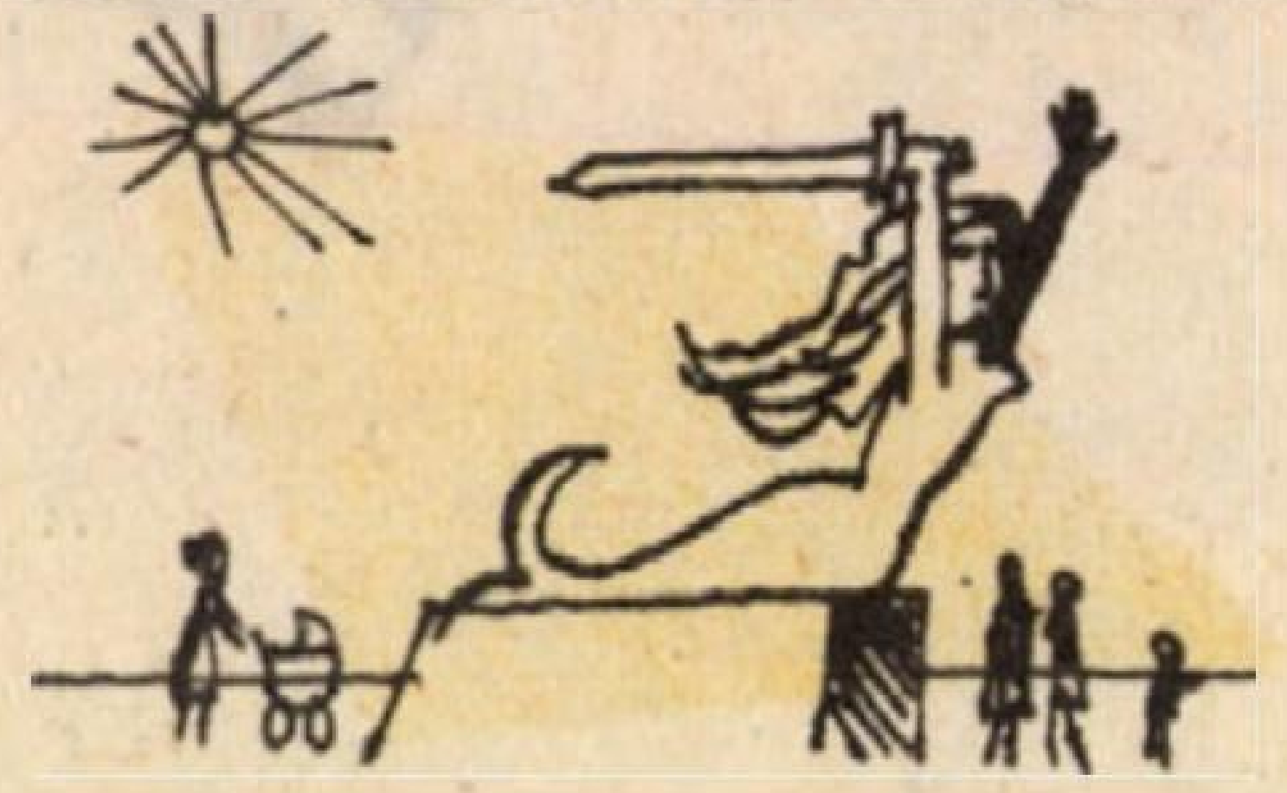

Varsó főútvonalán, a Marsalkovszkán némi megrökönyödéssel vettem észre, hogy egy elegáns étteremben nem ég a villany, hanem gyertyával világítanak. Ráadásul mindez a reprezentatív Budapest Étteremben történt. Rövidesen felvilágosítottak, hogy szó sincs rövidzárlatról, vagy áramtakarékosságról. Ugyanis nem a villanyszámlát akarják ily módon csökkenteni, hanem a hangulatot akarják ily módon emelni.

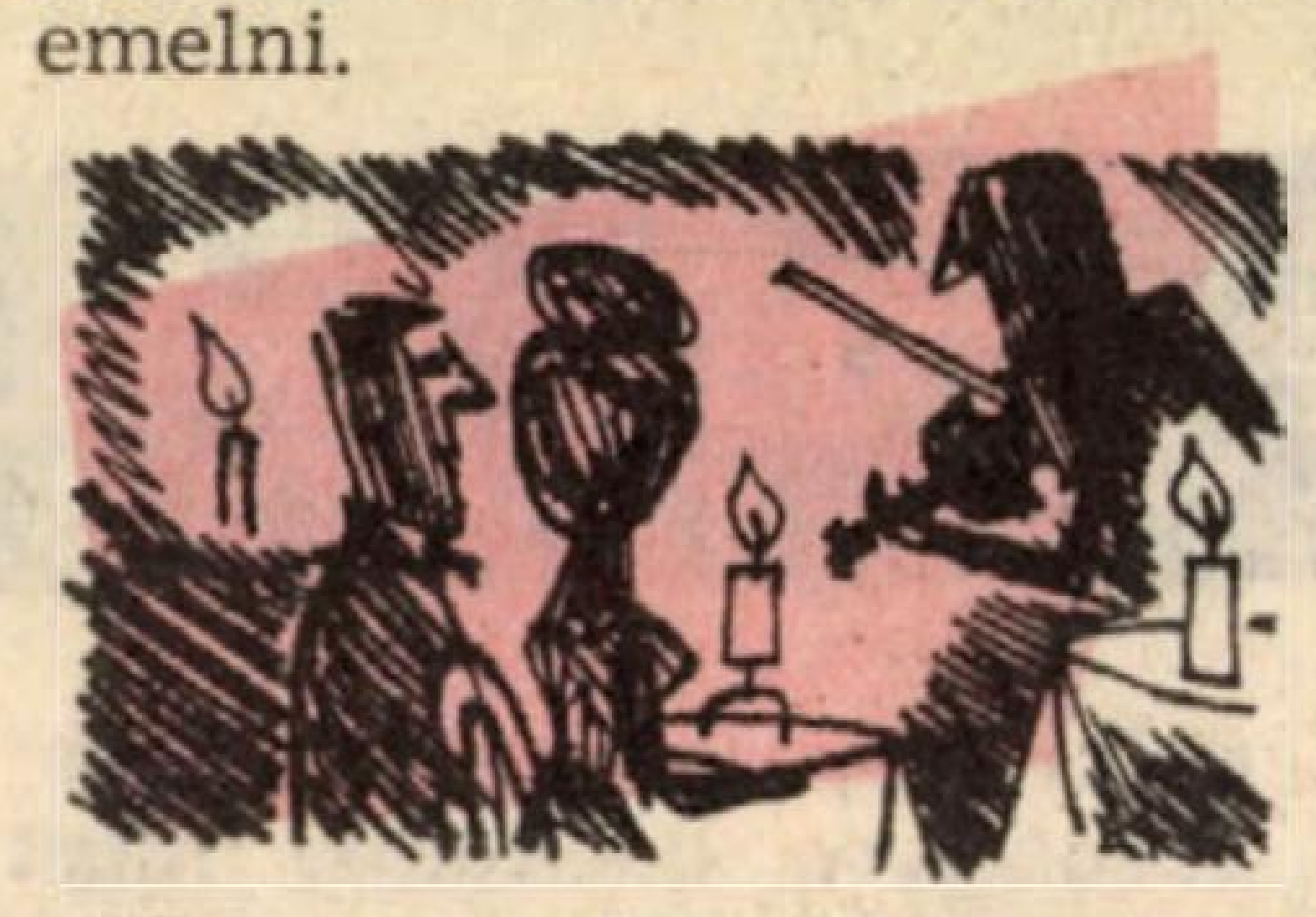

Nagy merészen bementem a Sanghaj Étterembe. Hadd próbálom ki egyszer én is a kinai konyhát. Kikerestem az étlapról azt az ételt, amelyiknek a nevéből legkönnyebb szóviccet fabrikálni, és ráböktem:

— Co-Mi-Fan-t kérek!

Gondoltam, így legalább megtudom, hogy a Co, Mi Fán terem? Gombás rizst kaptam.

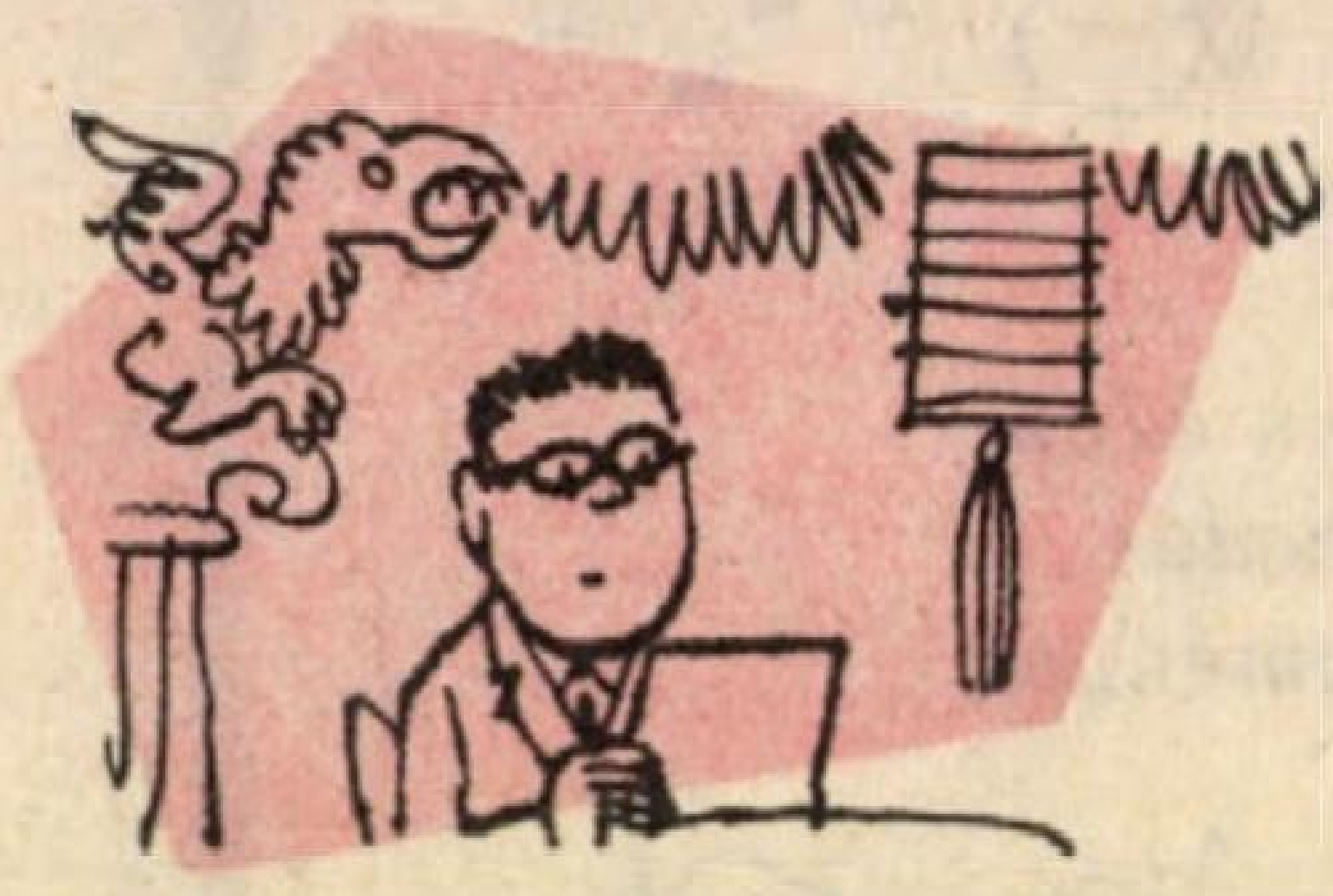

Vagy tízféle jobbnál-jobb ásványvíz kapható. Meg is kérdeztem egy idevalósitól:

— Miképpen lehet az, hogy önöknél estetájt annyi spicces embert látni az utcán, amikor ilyen kitűnő ásványvizeik vannak?

— Az igaz — felelte —, de a vodkáink még kitűnőbbek!

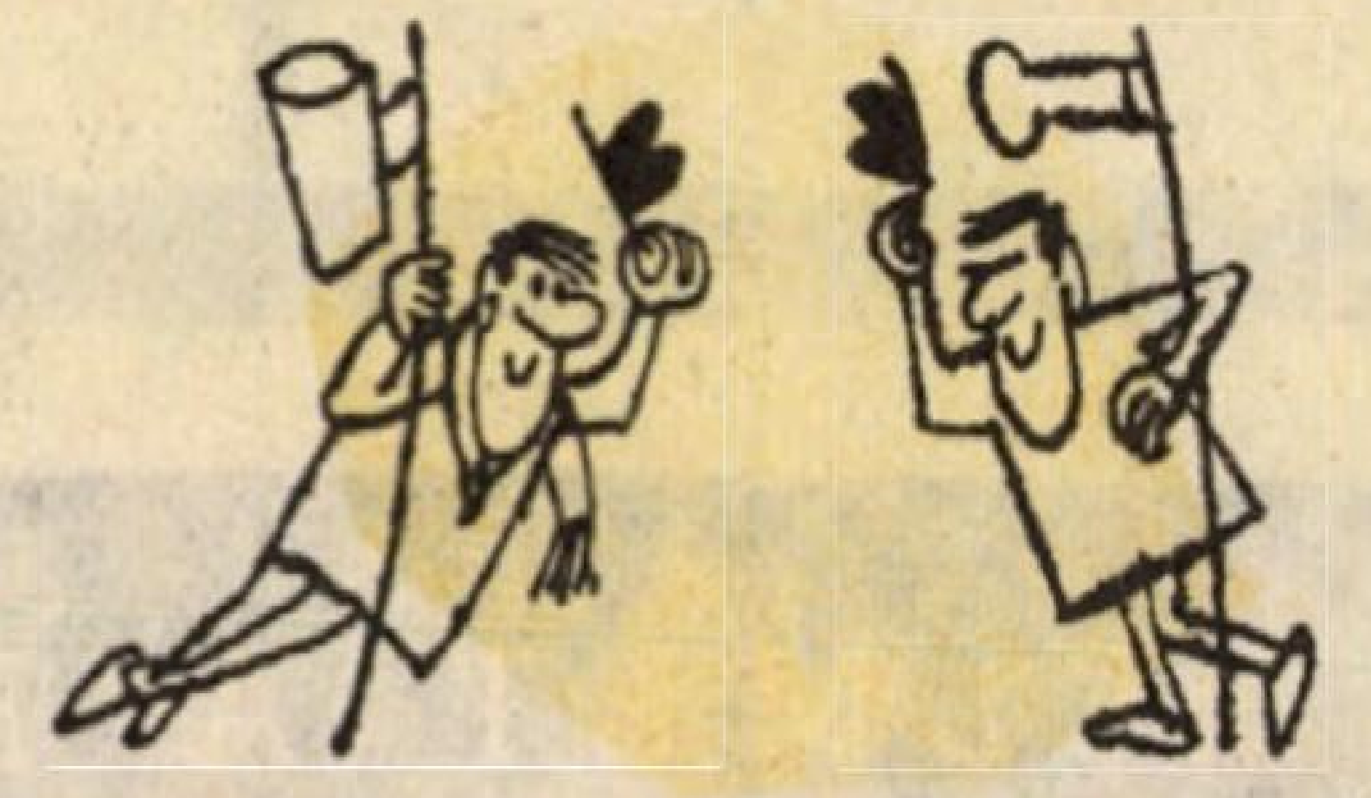

Egyik délelőtt kimentem a piacra. Kicsit furcsa volt, hogy a vágott baromfi tőszomszédságában hófehér menyasszonyi ruhát is árultak. Megkérdeztem:

— És hol lehet kapni menyasszonyt?

— A Polónia Szálló előtt, de csak este tíz után!

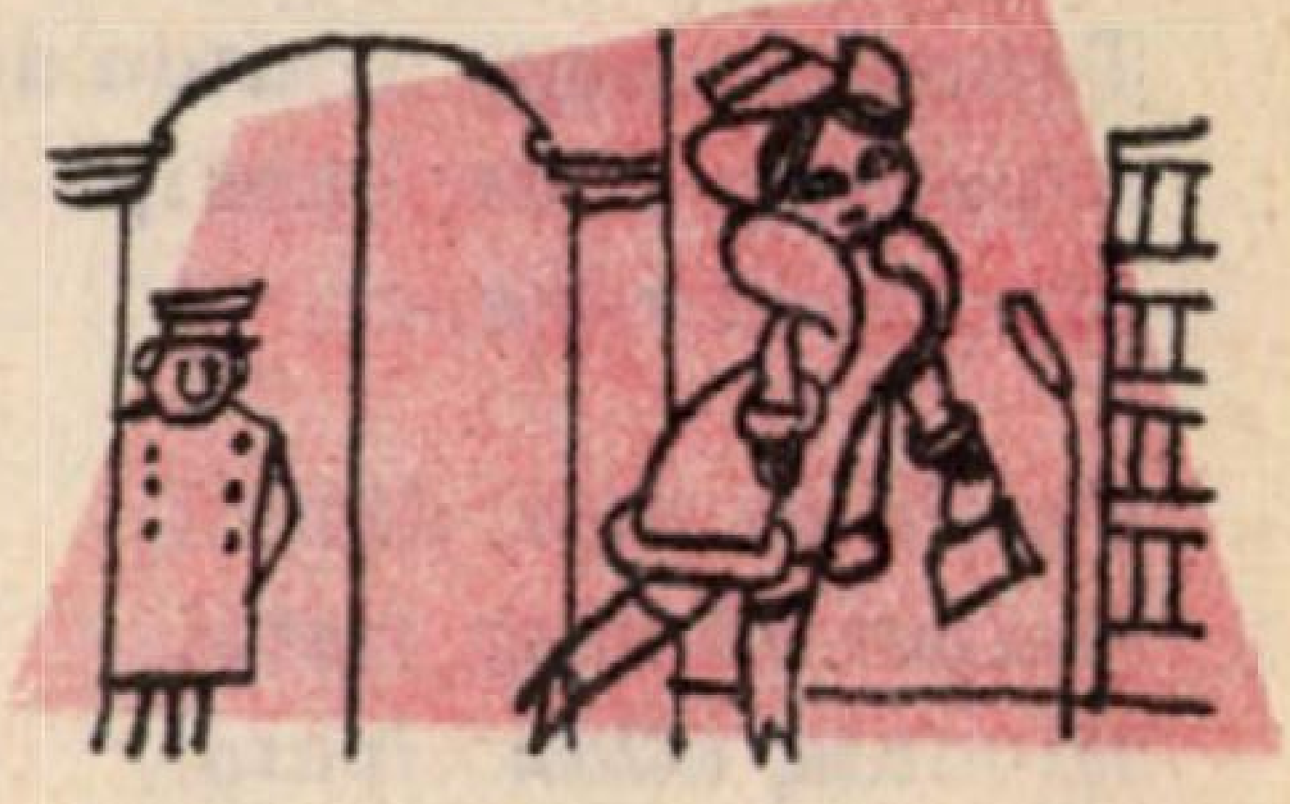

Kivillamosoztam Wilanowba megnézni a híres kastély-múzeumot. Az épület falán művészi napóra mutatja a pontos időt.

— És mit csinálnak, ha beborul? — érdeklődöm.

— Akkor a teremőrtől lehet megkérdezni, hogy hány óra van!

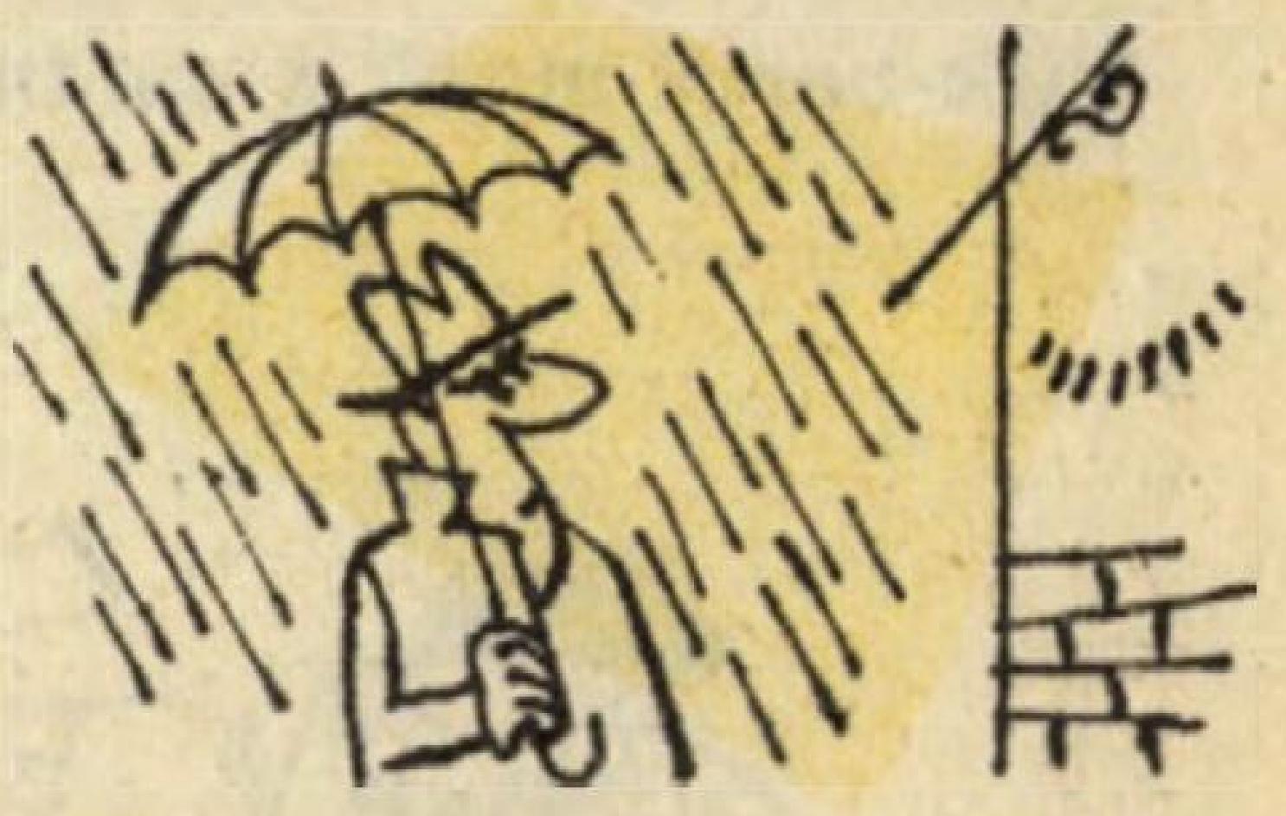

Sajnos, rengeteg érdekes dologra már nem jutott idő, mivel ott-tartózkodásom még rövidebb volt, mint a varsói bakfisok miniszoknyája. Pedig az is épp elég rövid volt.

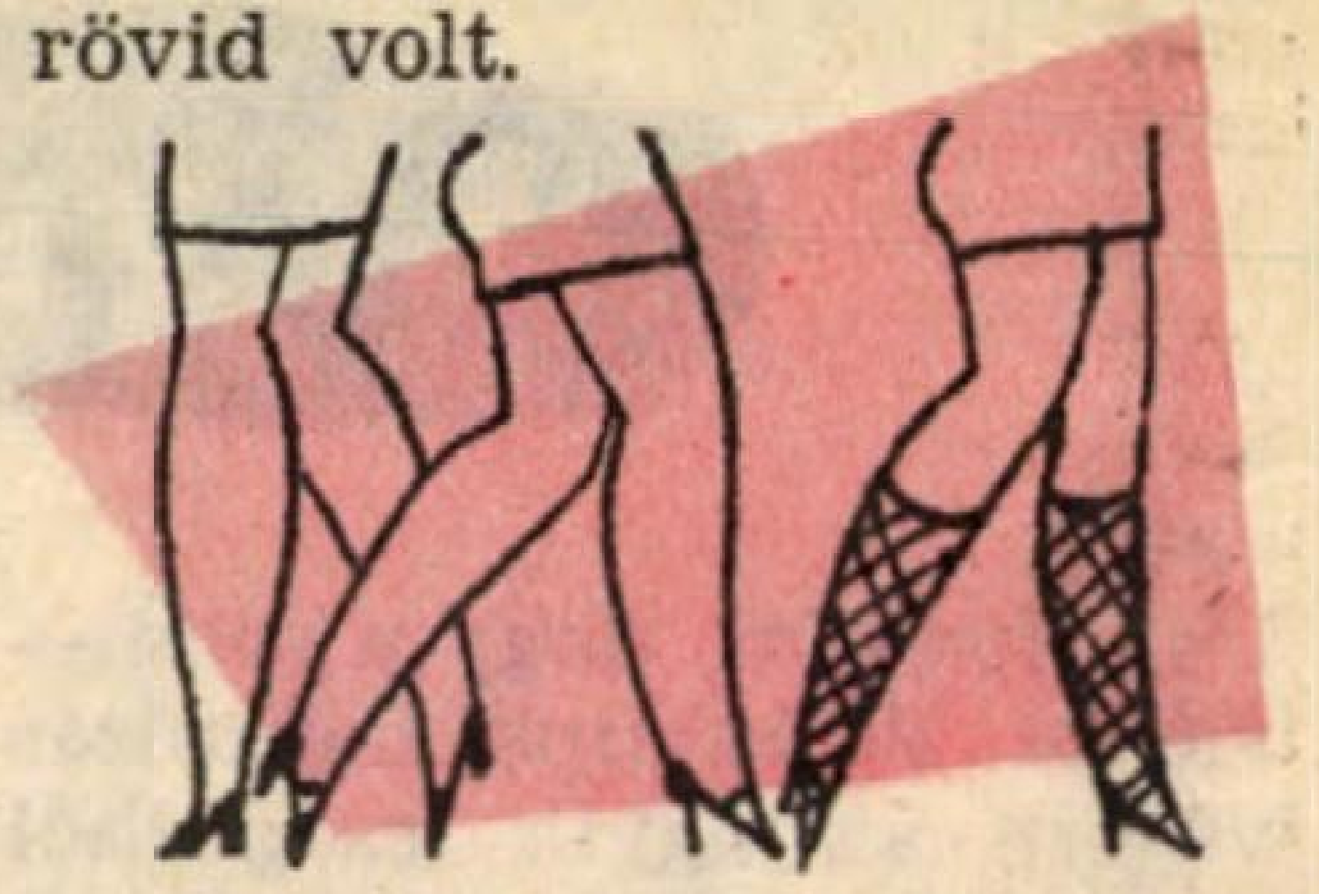

Dalmáth Ferenc

JuCika nem kap taxit

Pusztai Pál rajza

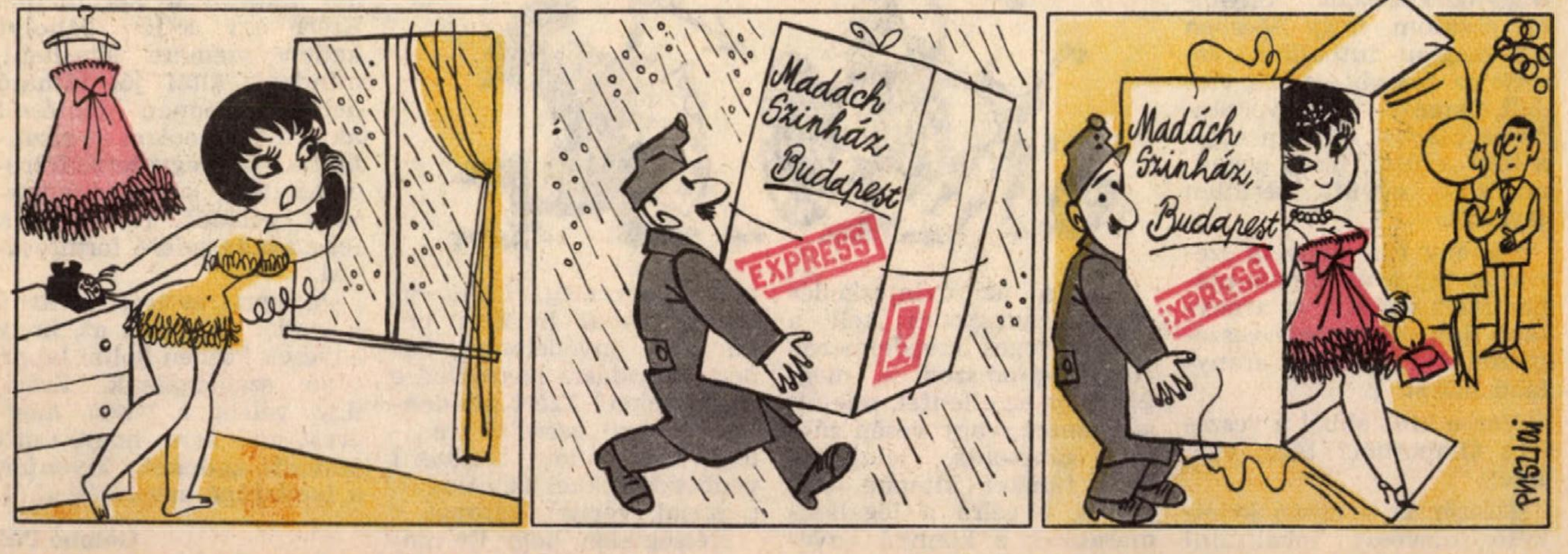

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SUBA

Kisebbik fiammal bementem a múltkor a Kígyó utcai Röltex-boltba, subaszőnyeget vásárolni. Egy 40 év körüli, magas, barna eladónő készségesen előhozott és megmutatott egy nagyon szép szőnyeget. Sajnos, az nekünk a méretei miatt nem felelt meg, igen nagy volt. Kisebbet keresünk — mondottam. Készségesen szolgált kicsi szőnyegekkel is. Mondtam, hogy egy ilyen megfelelne, de szeretnék még egyet, ami méretben a kettő között van, láttam is olyat a kirakatban. Az eladónő azt is felajánlotta, hogy a kirakati darabot is nagyon szívesen kiveszi.

Ekkor történt a katasztrófa. Minden lében kanál fiam megszólalt: „Mama, van nálad elég pénz?” Mire én halkan: „Bőven van, de ha tudni akarod, biztonsági tartalékként még a takarékkönyv is nálam van.”

Az eladónő, aki nyilván valamit hallhatott a mi beszélgetésünkből, minden korábbi kedvességét meghazudtolva, ingerülten felcsattant:

— Ha lesz pénz, lesz szőnyeg, ez egy belvárosi üzlet, itt nem lehet pénz nélkül vásárolni!

Én megértem, hogy egy belvárosi boltban nem lehet pénz nélkül vásárolni. De ilyen hangot sem lehet használni, nem egy belvárosi, de még egy külvárosi boltban sem!

Dr. M. E.-né
Budapest, V., Váci utca

Egyenlőtlen fejlődés

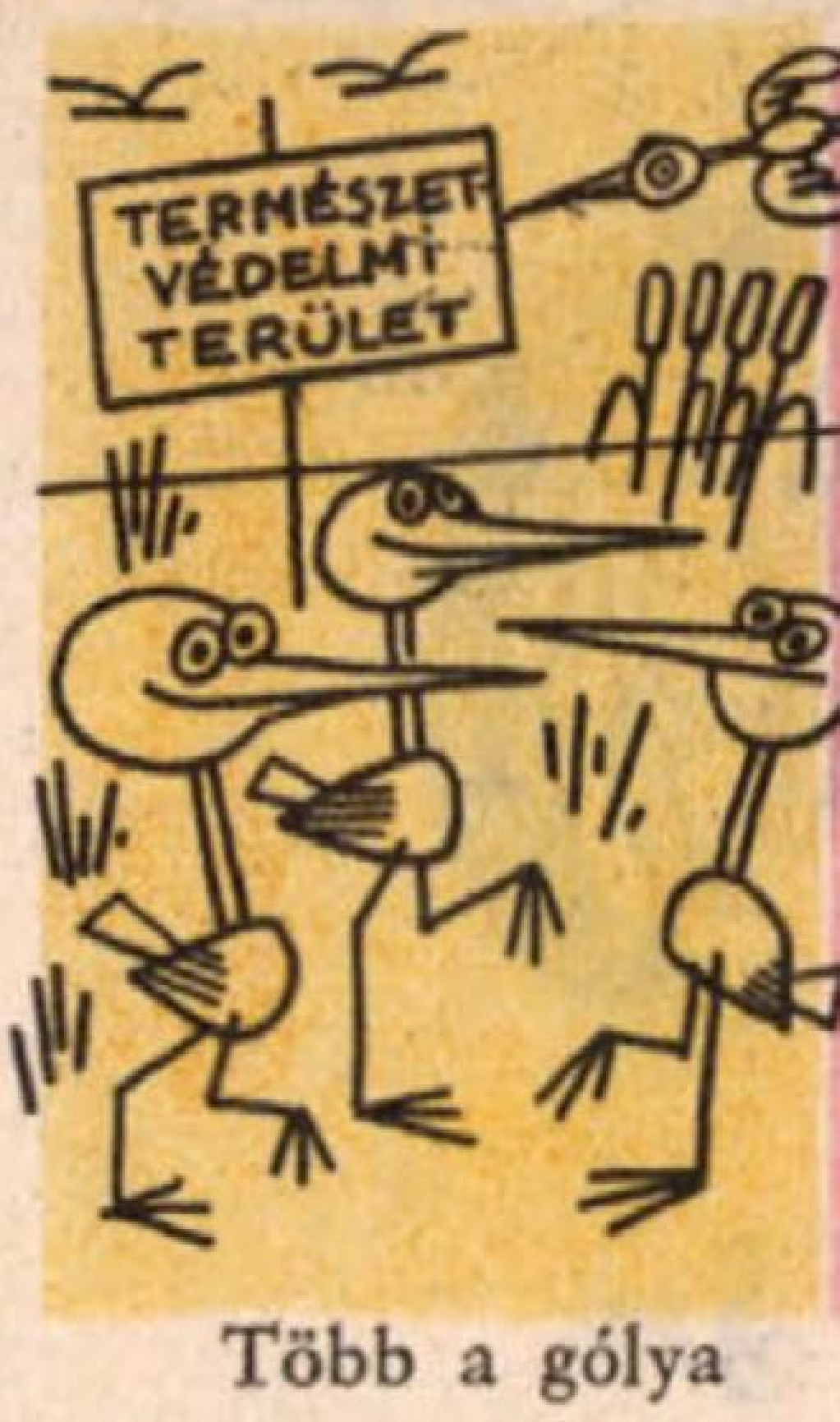

Több a gólya

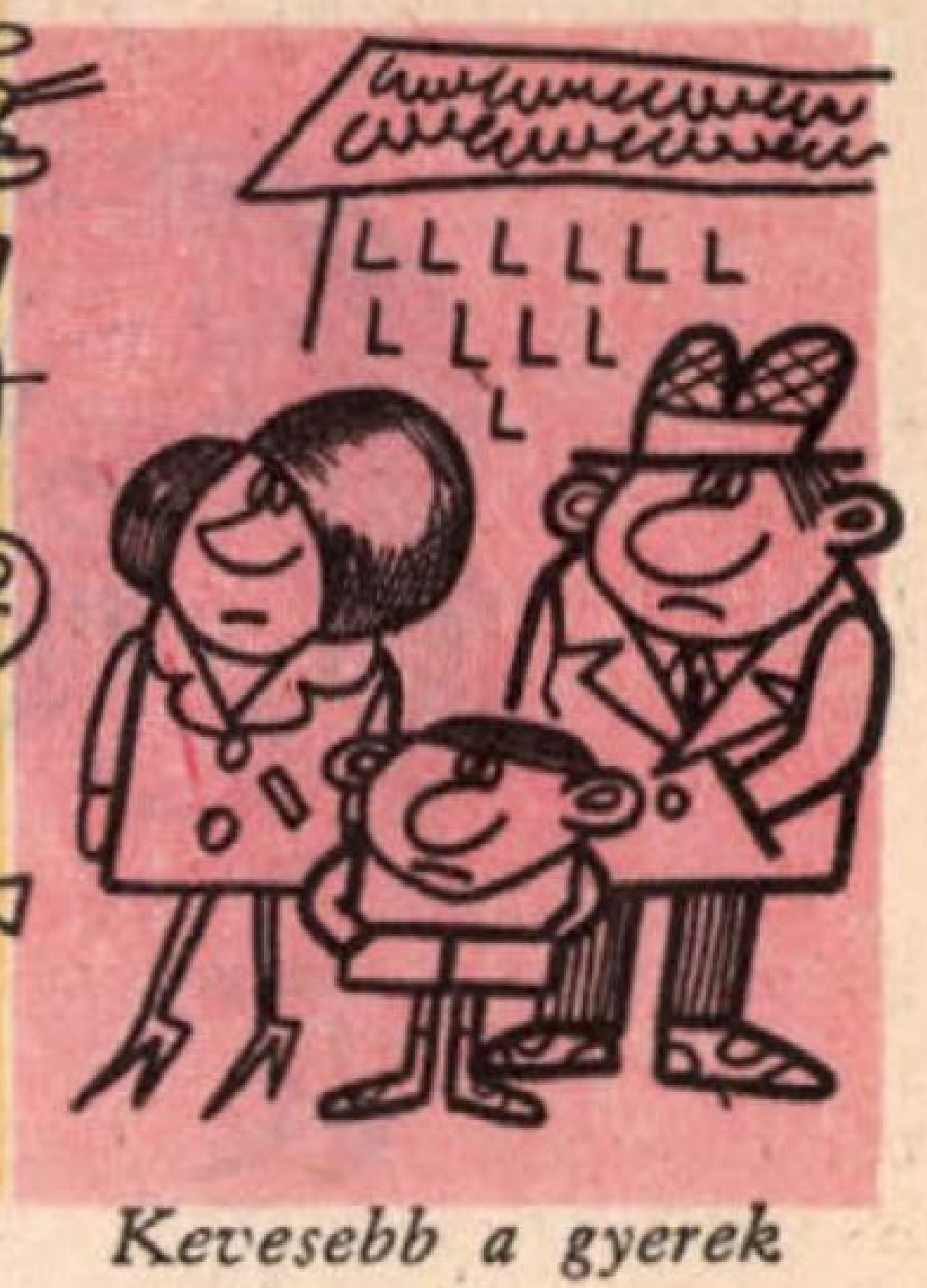

Kevesebb a gyerek

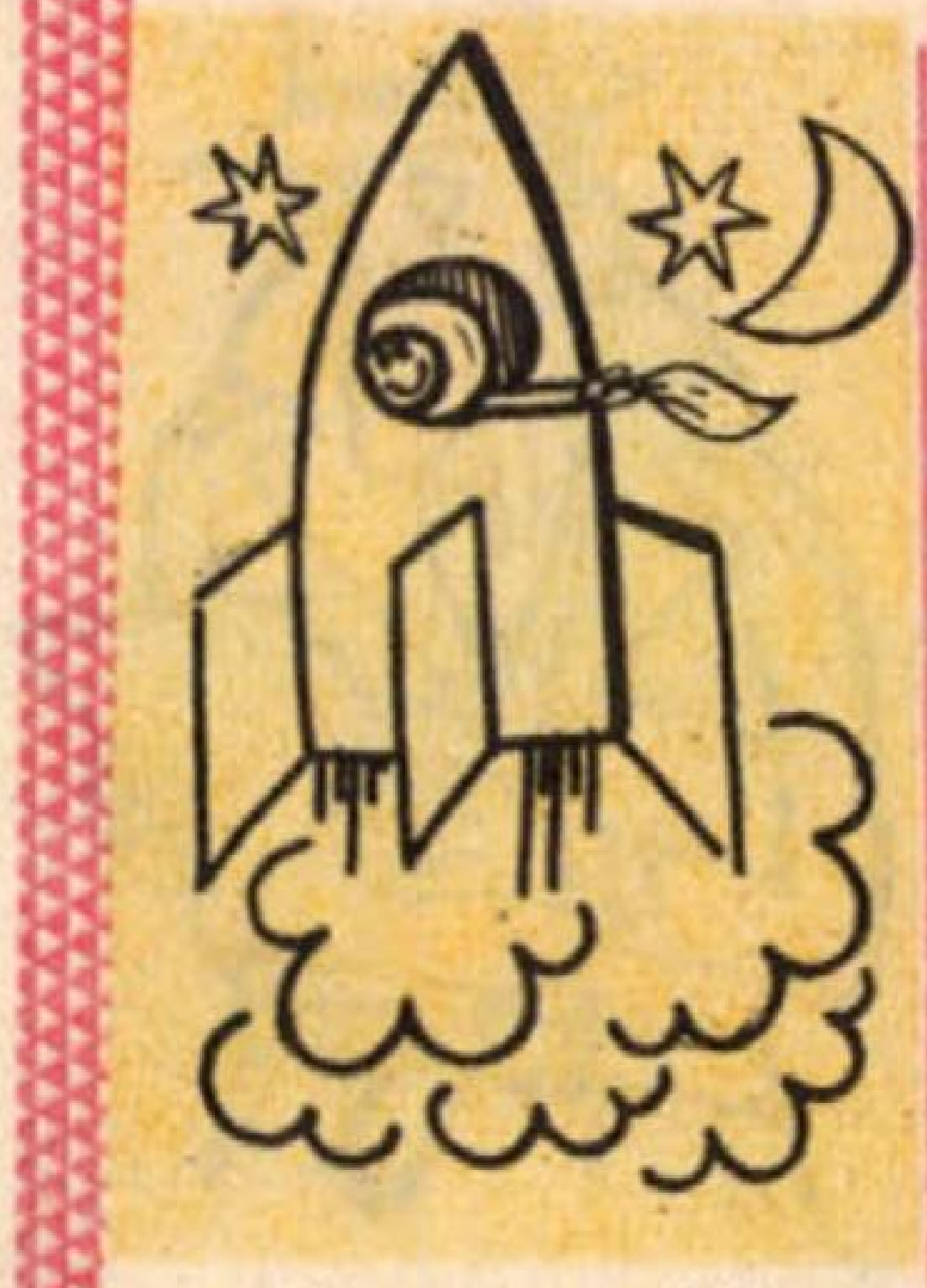

Megy a rakéta

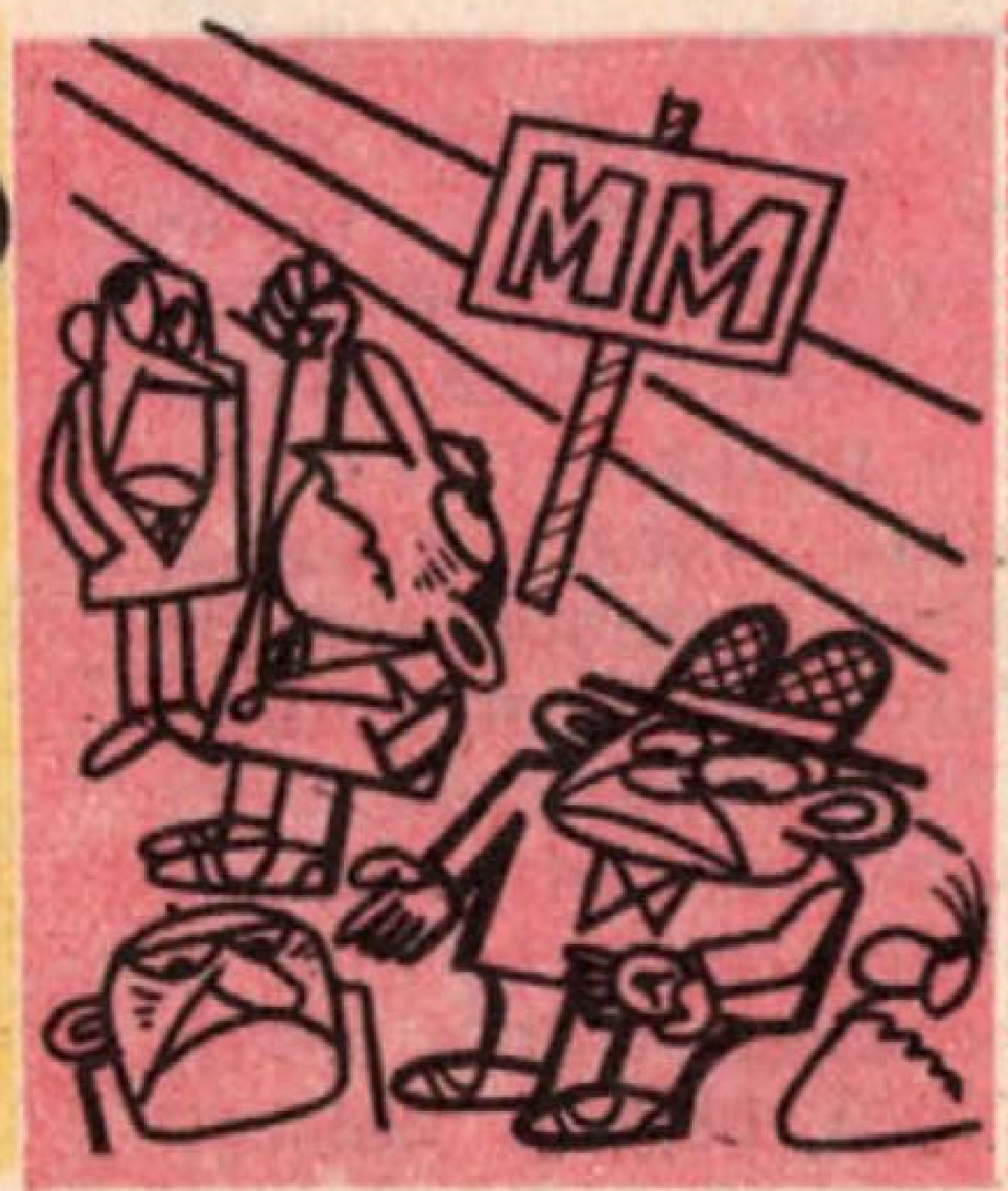

Nem jön a villamos

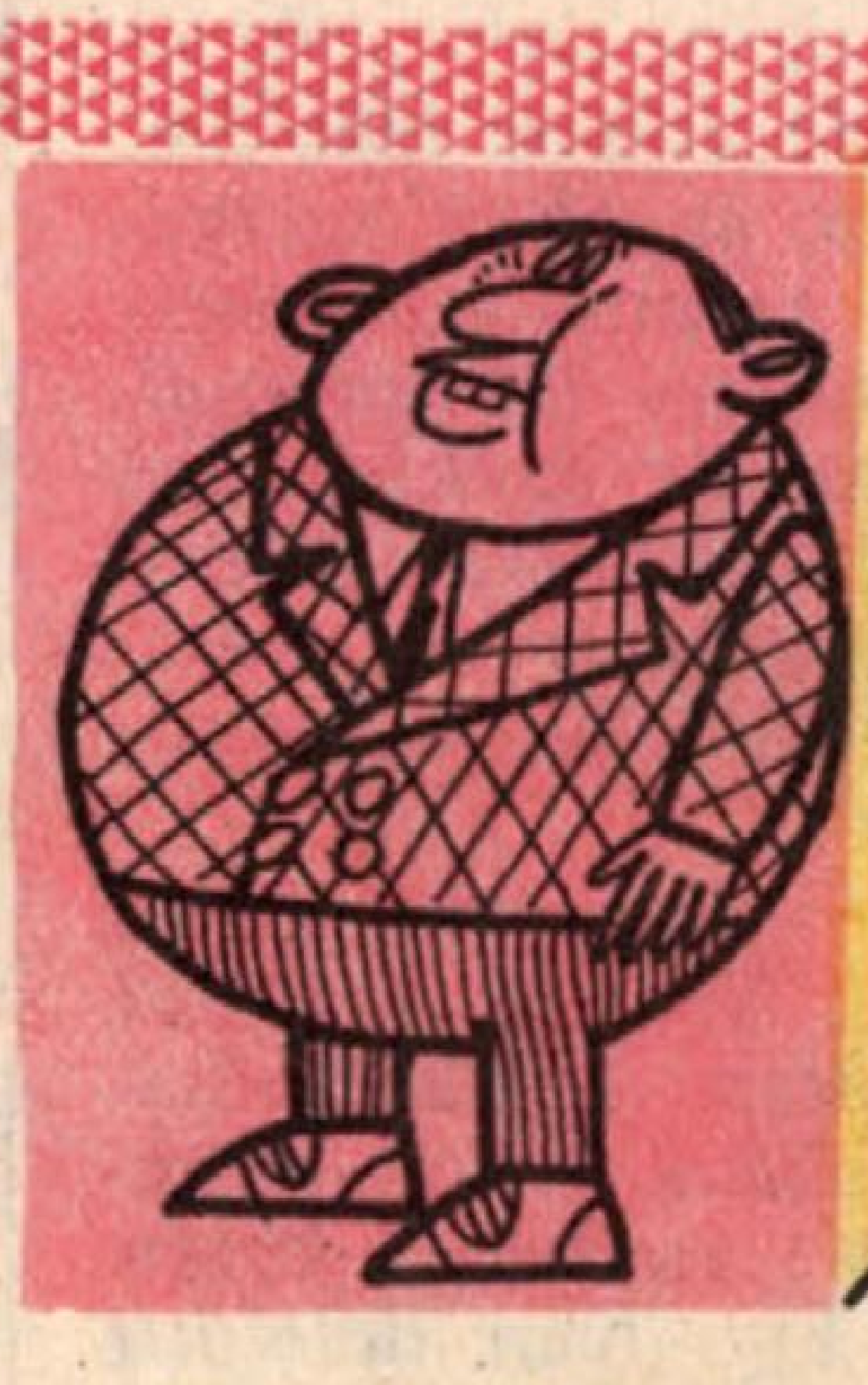

Nő a derékbőség

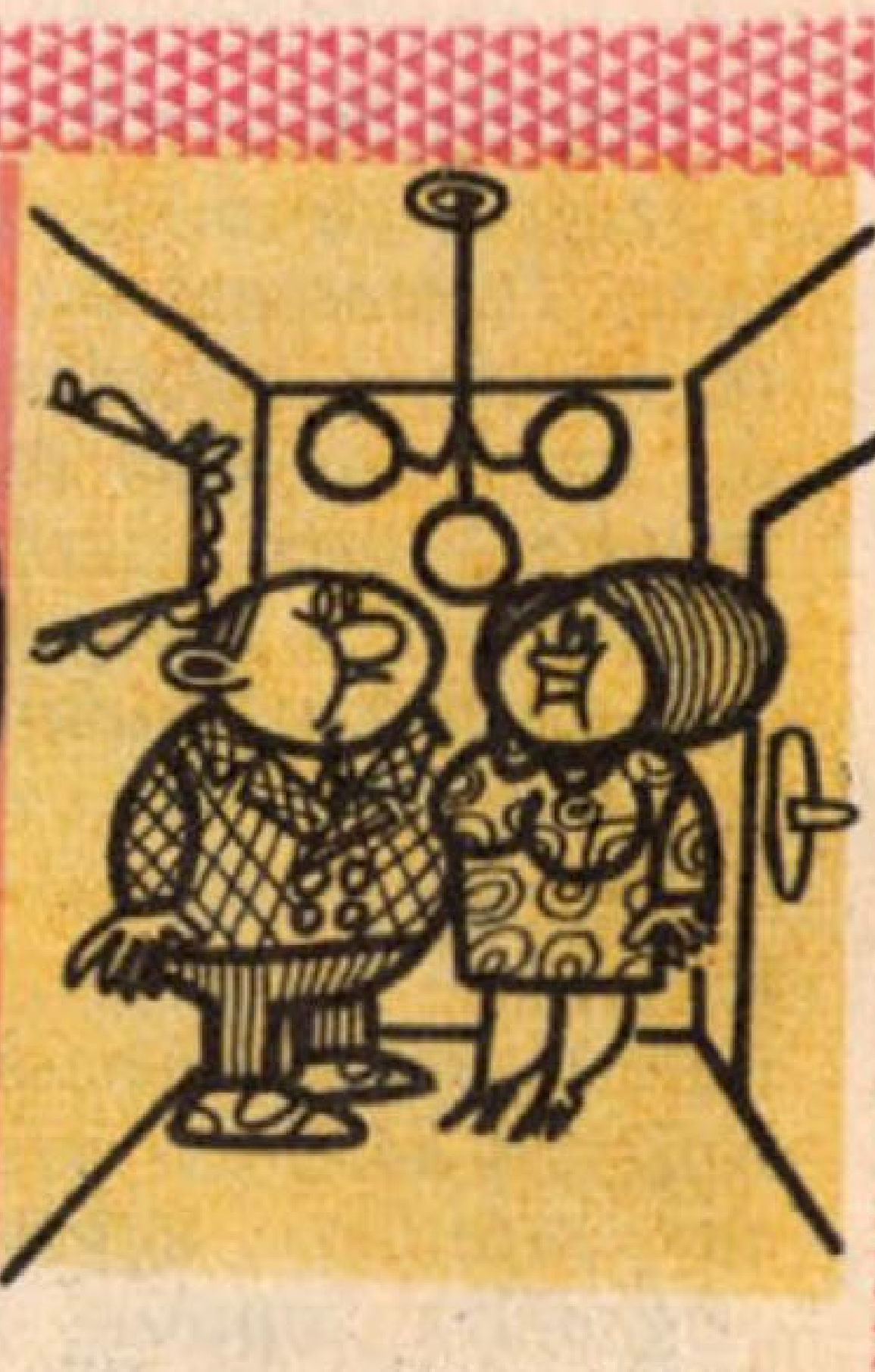

Zsugorodik a lakás

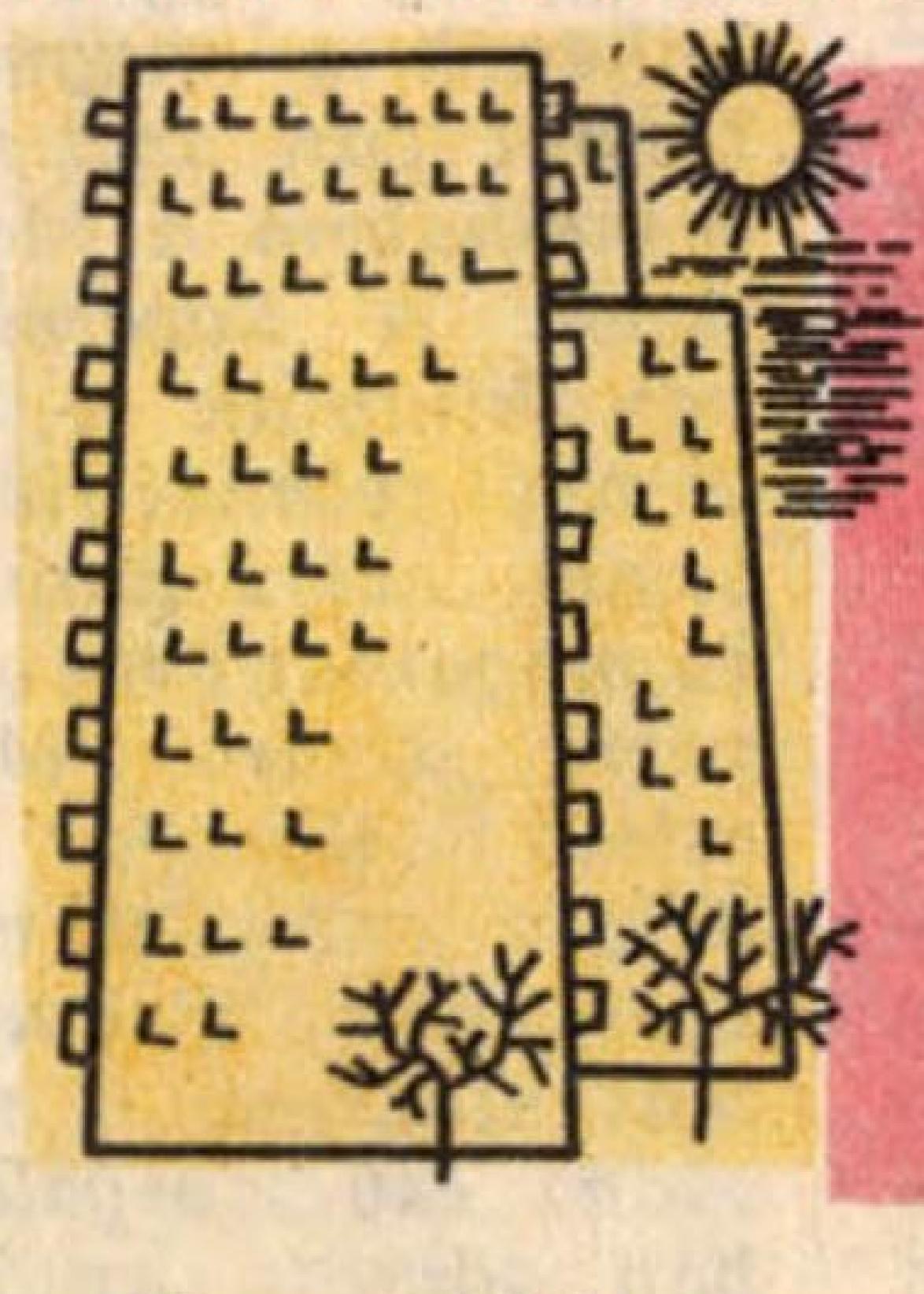

Égre törő házak

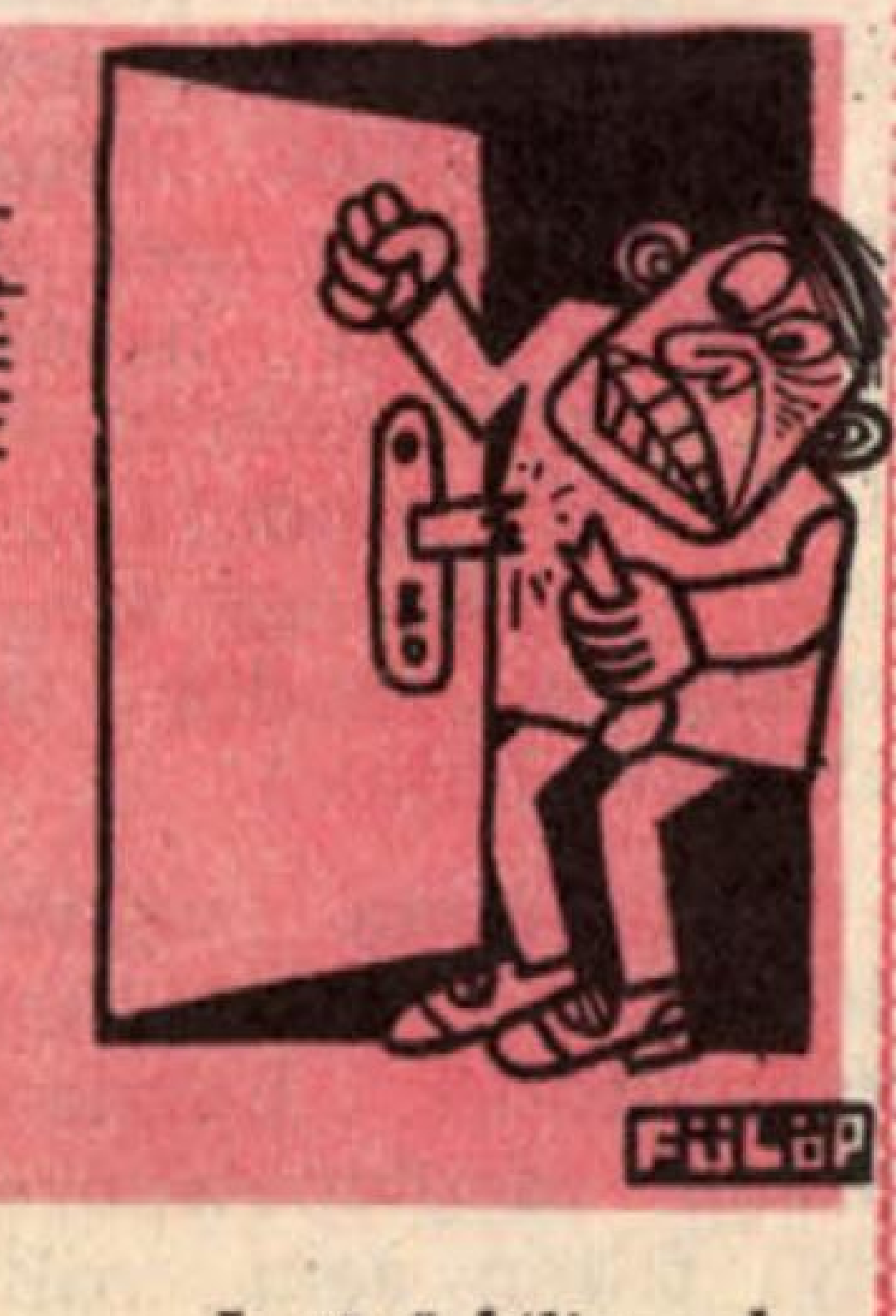

Letörő kilincsek

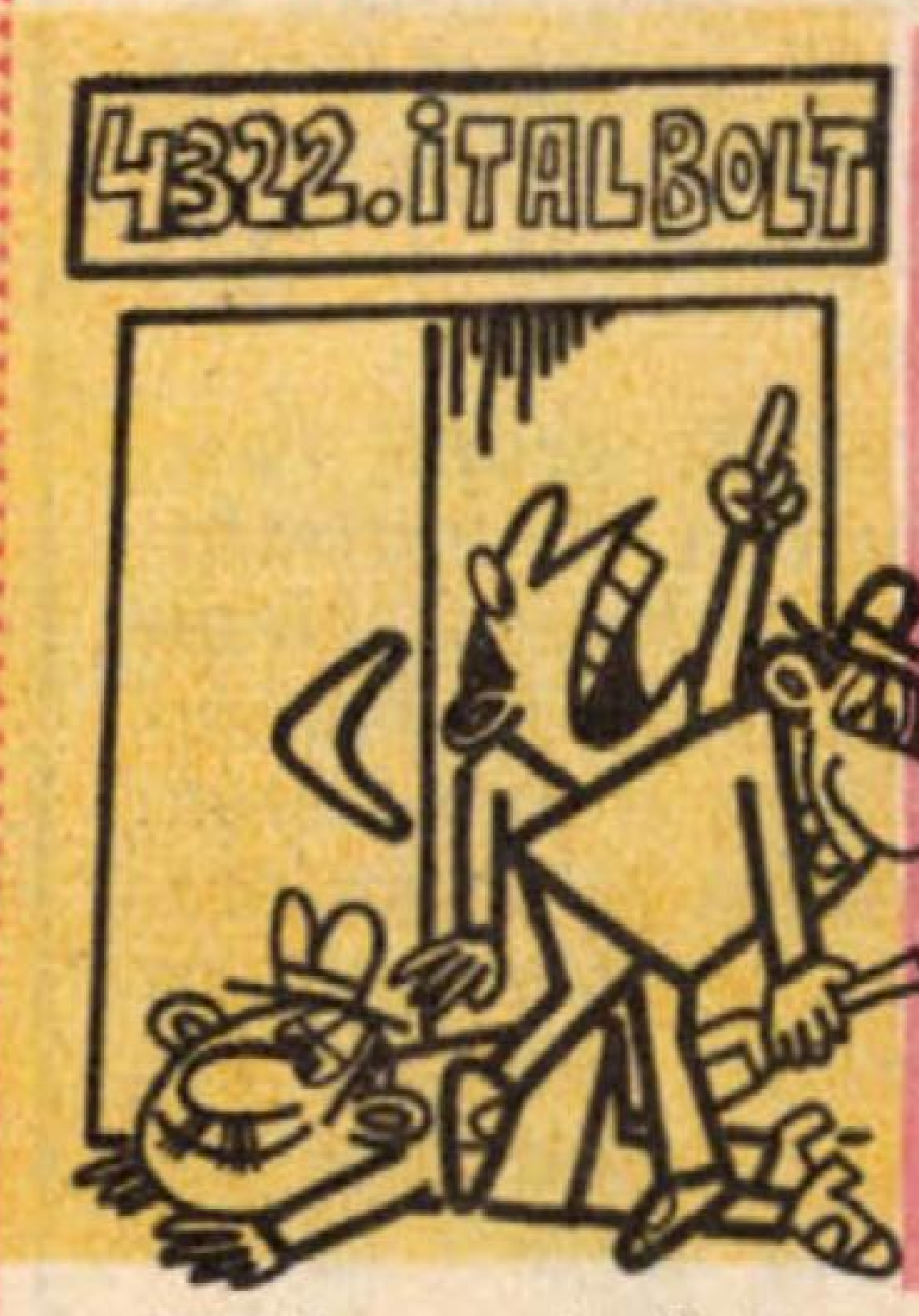

Több ezer italbolt

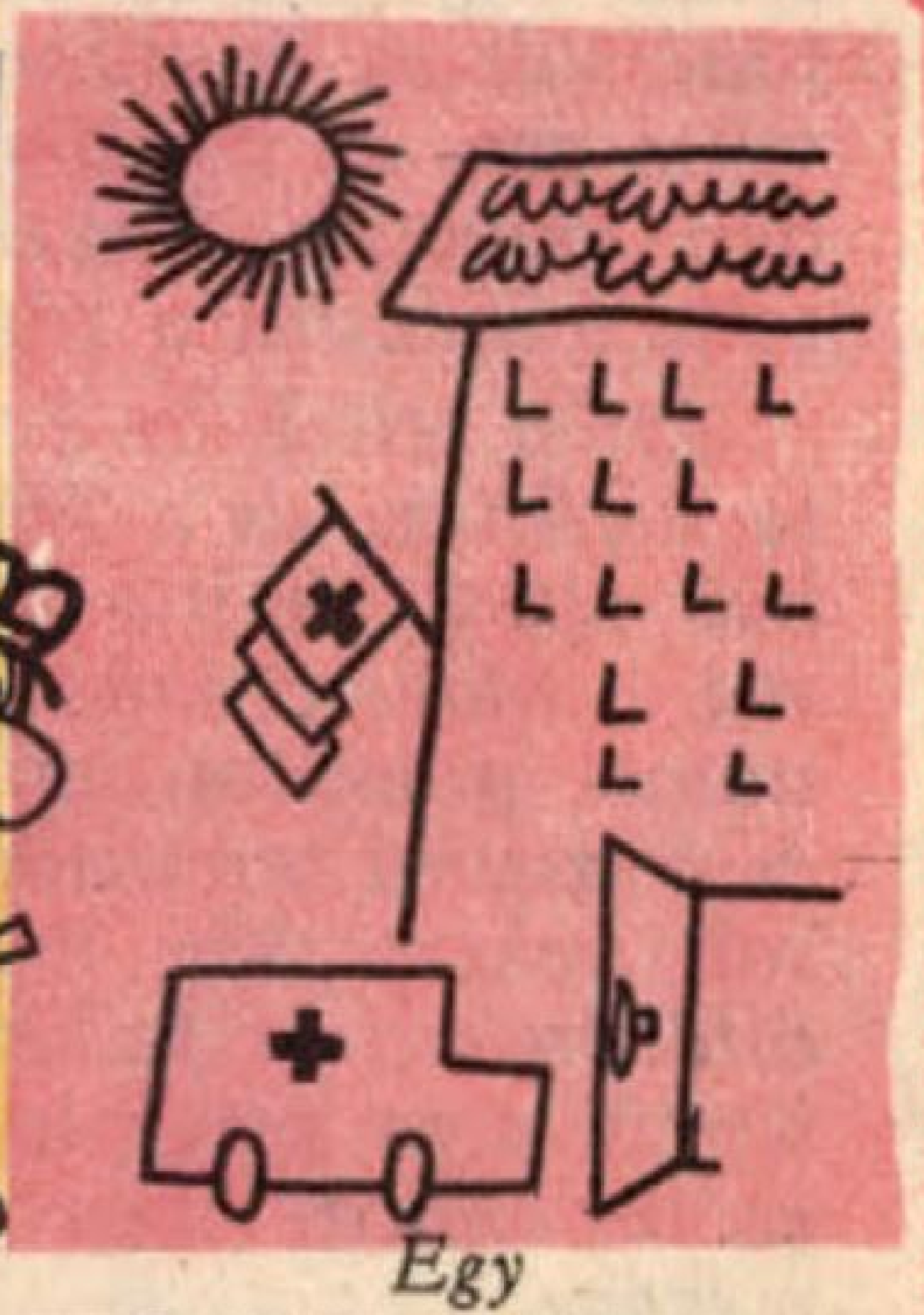

Egy alkoholelvonó-intézet

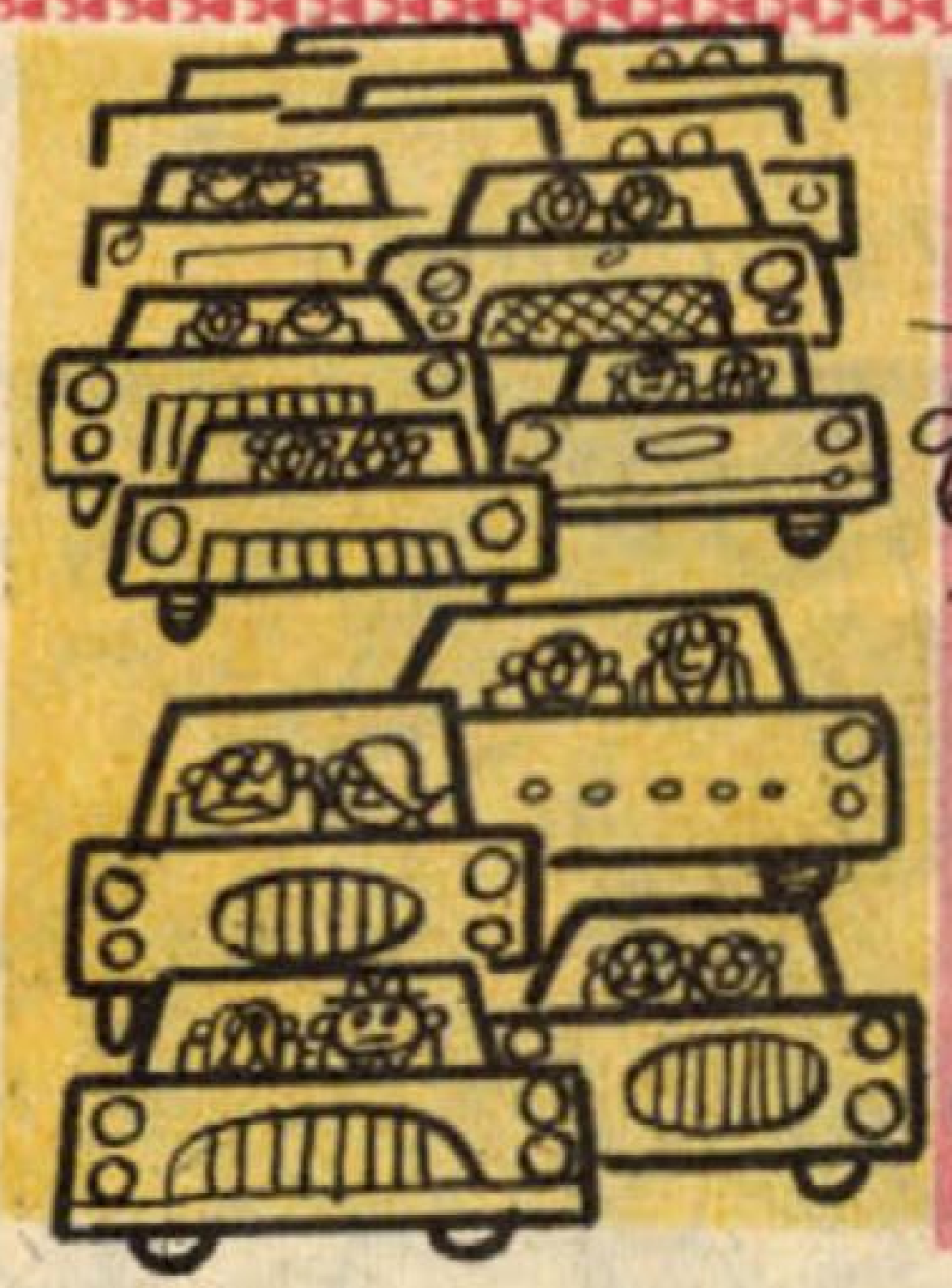

Fejlődik
az autópark

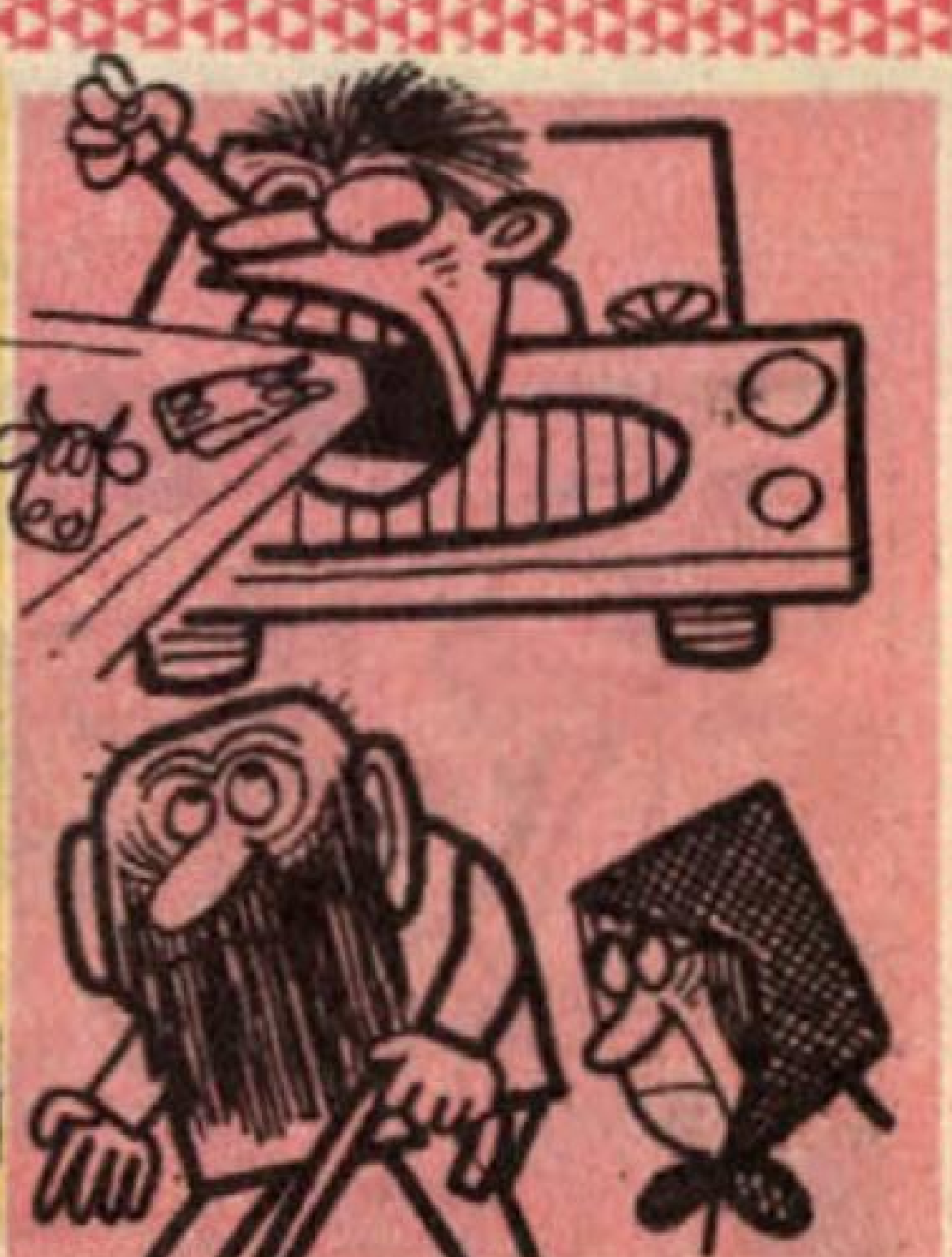

Nem fejlődik
az autós

Takarékosság

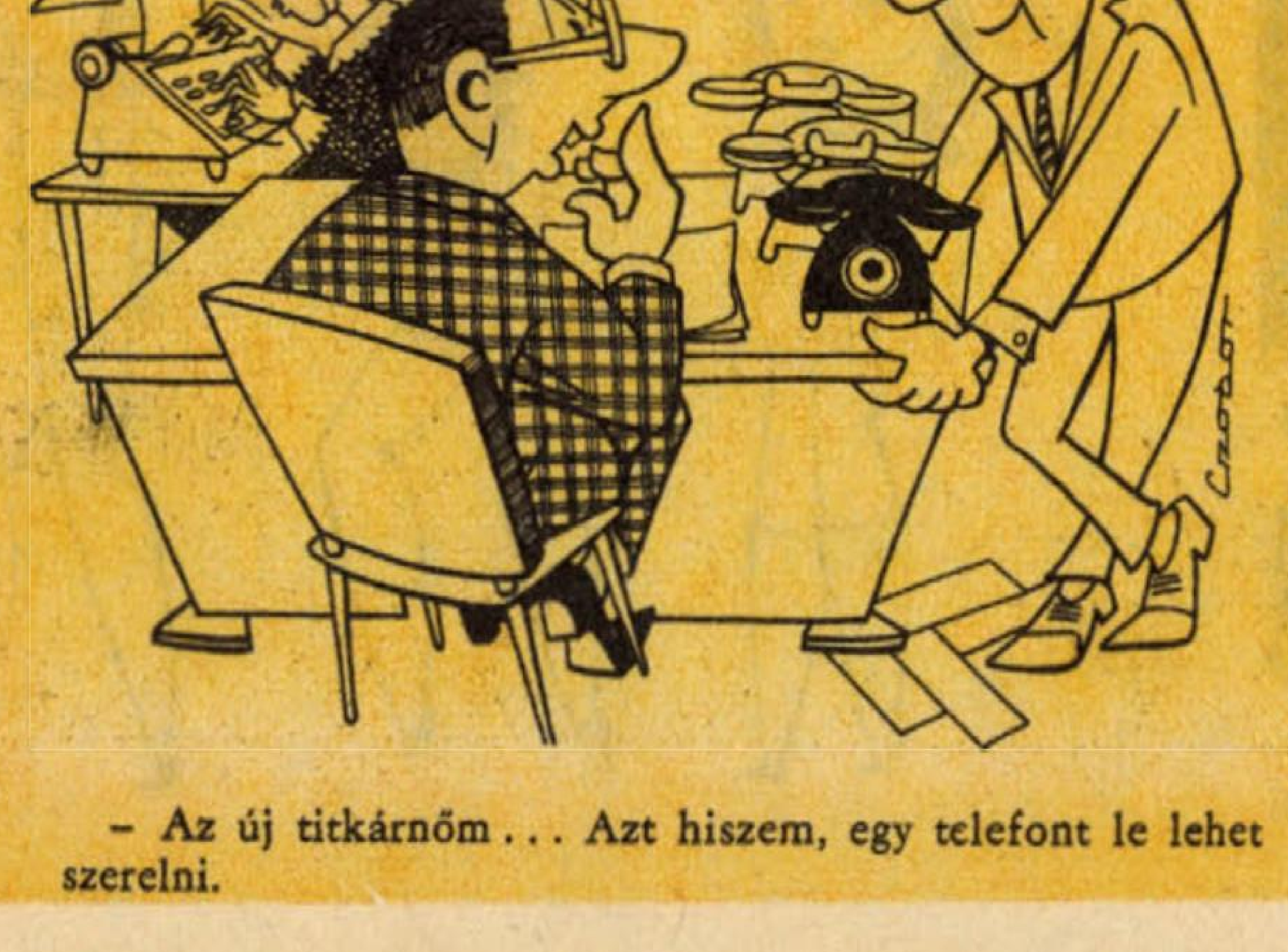

– Az új titkárnőm . . . Azt hiszem, egy telefont le lehet szerelni.

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Tizenöt éves voltam, amikor iskolám, a szegedi gimnázium, énekkart szervezett. Természetesen azonnal jelentkeztem, tele lelkesedéssel és izgalommal, de nagy csalódás ért. Az énektanárnő meghallgatott, aztán közölte velem, hogy rossz a hangom, ne is kísérletezzek tovább az énekléssel. Lesújtva, szomorúan távoztam …

Két évvel később – igazgatói engedéllyel – a Szegedi Nemzeti Színház balettkarában táncoltam. Egy-két alkalommal délelőtti próbánk is volt, ezekre minden egyes esetben külön engedélyt kaptam. Egy ilyen délelőtti próba után történt. Rohantam vissza a suliba, de a nagy sietségben elfelejtettem megmosakodni, és midőn beléptem az osztályba, még rúzsos volt a szám. Ugyanaz az énektanárnő, aki eltanácsolt az énekléstől, azonnal észrevette ezt; az osztályfőnöknő jelenlétében alaposan összeszidott és letörölte a számról a rúzst.

Aztán teltek az évek. Szegedről Pestre kerültem, és a Fővárosi Operettszínház tagjai sorába szerződtetett. Nemrég, a Maya előadásán, volt énektanárnőmet pillantottam meg a nézőtéren, és a szigorú tanárnő most lelkesen tapsolt nekem. Sőt, a szünetben még az öltözőmben is felkeresett. Amikor belépett, arra gondoltam, vajon mit fog szólni ahhoz, hogy már megint rúzsos a szám!

Lehoczky Zsuzsa

PEDAGÓGIA

A zsebmetsző, egy sokat tapasztalt, középkorú férfi, szakértő szemmel nézett körül a tömött autóbuszon. Ábrándos arcú, kissé kövérkés, hasonló korú férfin akadt meg a tekintete. A zsebmetsző odahajolt és megnézte, mit olvas az útitárs. Egy nagyon gyenge mai regény volt. A zsebmetsző mosolygott. „Ez az én emberem — gondolta —, ez az ember naiv és hiszékeny!" Gyakorlott kézzel az illető farzsebéhez nyúlt, s a pillanat tört része alatt megállapította, hogy a zsebből tömött tárca áll ki, majdnem félig, s már csak ezért sem lehetett rágombolva a zseb. Már a kezében volt a rendkívül biztató külsejű tárca, s a meglopott férfi meg sem rezzent.

Fürge mozdulatokkal leugrott a buszról, s hazasietett, mert mielőbb örülni akart a jó fogásnak. Nem az utcán nézte meg a tárcát, ilyen hibát csak kezdők követnek el. (Aztán csodálkoznak, ha még egy szabadnapos rendőr is felfigyel rájuk.)

Otthonában végre előhúzta a tárcát, és szétnyitotta. Legnagyobb meglepetésére egy fillér sem volt benne, csak üres papírok tömték degeszre. Aztán egy boríték kerül elő ezzel a meglepő címzéssel: *„Zsebmetsző felebarátomnak, saját kezű felbontásra."*

Hát ez mi? — kérdezte magában megdöbbenve a zsebmetsző. Feltépte a borítékot, s olvasni kezdte a levelet: *„Kedves zsebmetsző felebarátom! Talán csodálkozik, hogy levelet írok önnek, egy ismeretlennek. Hát még ha tudná, hogy milyen rossz levélíró vagyok! De amikor egy ember lelkének a megmentéséről van szó, nem sajnálhatom a fáradságot. A közelmúltban kilopták a zsebemből félhavi fizetésemet, ezért szántam rá magamat erre a lépésre. Uram! Miért csinál ilyet? Hát helyes ez? Ön erős, egészséges ember, máskülönben nem tudna csúcsforgalomban tömött autóbuszokon dolgozni. És ahogy leugrik a kocsiról! Bár én tudnék ilyen fürgén mozogni, de sajnos, reumás vagyok. No és az a kézügyesség, amellyel ön egy tizedmásodperc alatt kihúzta a zsebemből a tárcát! Ha nem lennék csiklandós, észre sem vettem volna. Amellett ön bátor ember, dacol a veszélyekkel, keringési szervei bizonyára egészségesek, különben nem bírná el a mesterségével járó feszültséget. Tehát minden képessége megvan ahhoz, hogy hasznos tagja legyen a becsületes társadalomnak. Helyezkedjék el a termelésben! Tisztuljon meg lélekben! Forduljon vissza a bűn útjáról, még nem késő! Ne legyen bűnöző, minek az!? Hát szép az, amikor valaki zsebmetsző? Hát nem akar tiszta homlokkal embertársai elé állni, kéz a kézben, mosollyal az arcán, áhítattal a szívében? Nem lenne szebb, ha önmaga és a társadalom kedvéért abbahagyná ocsmány foglalkozását? …"*

Tovább már nem olvasott a zsebmetsző, hanem összegyűrte és mérgesen a szoba sarkába vágta a levelet, s közben így dohogott:

— Ez a legrosszabb pedagógia! Azt nem bírom, amikor kitanítanak!

Feleki László

Zűr a zűrben

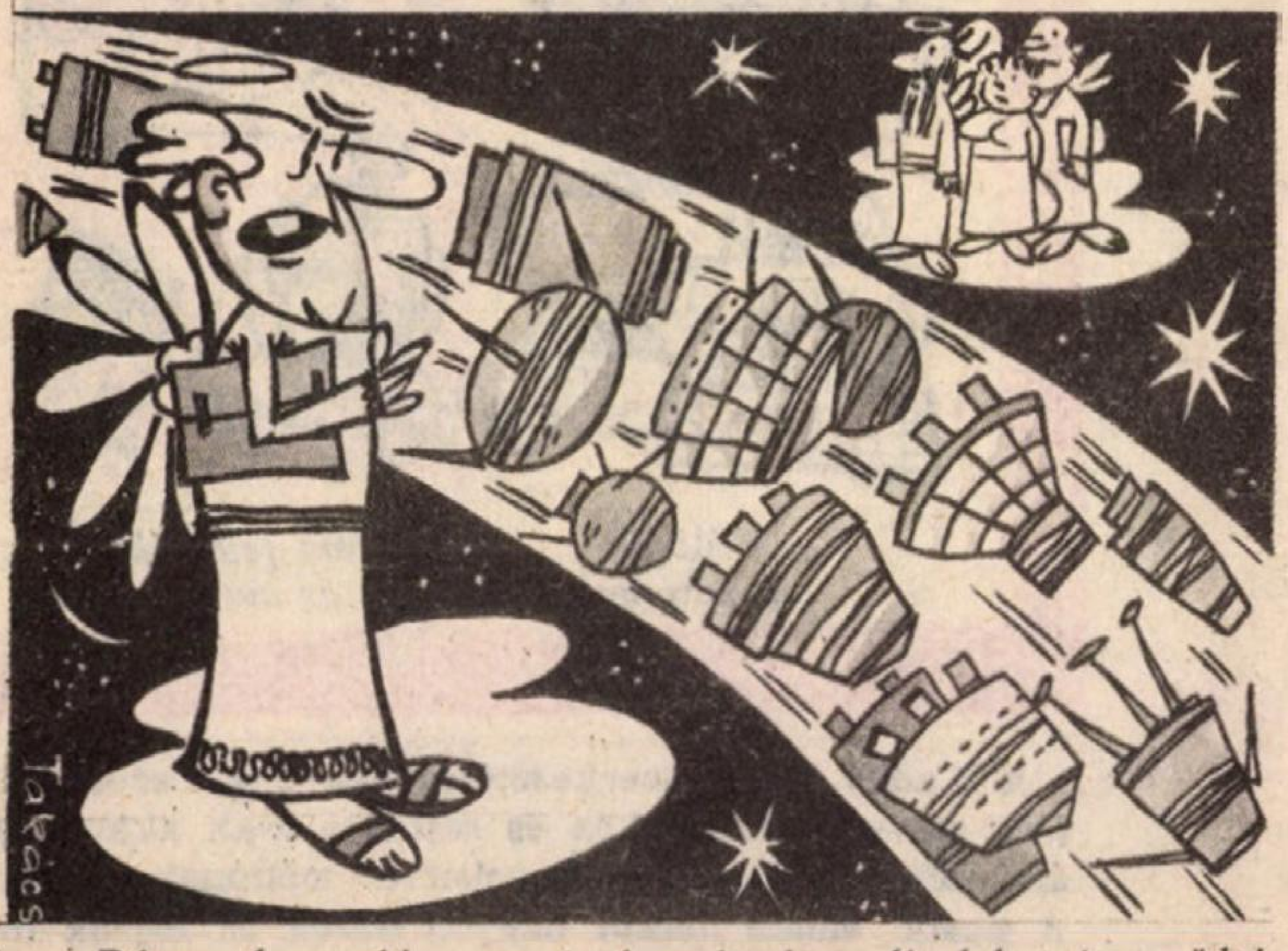

– Rémes, hogy ebben a csúcsforgalomban alig lehet átvergődni egyik oldalról a másikra!

Növekszik a csizma szára

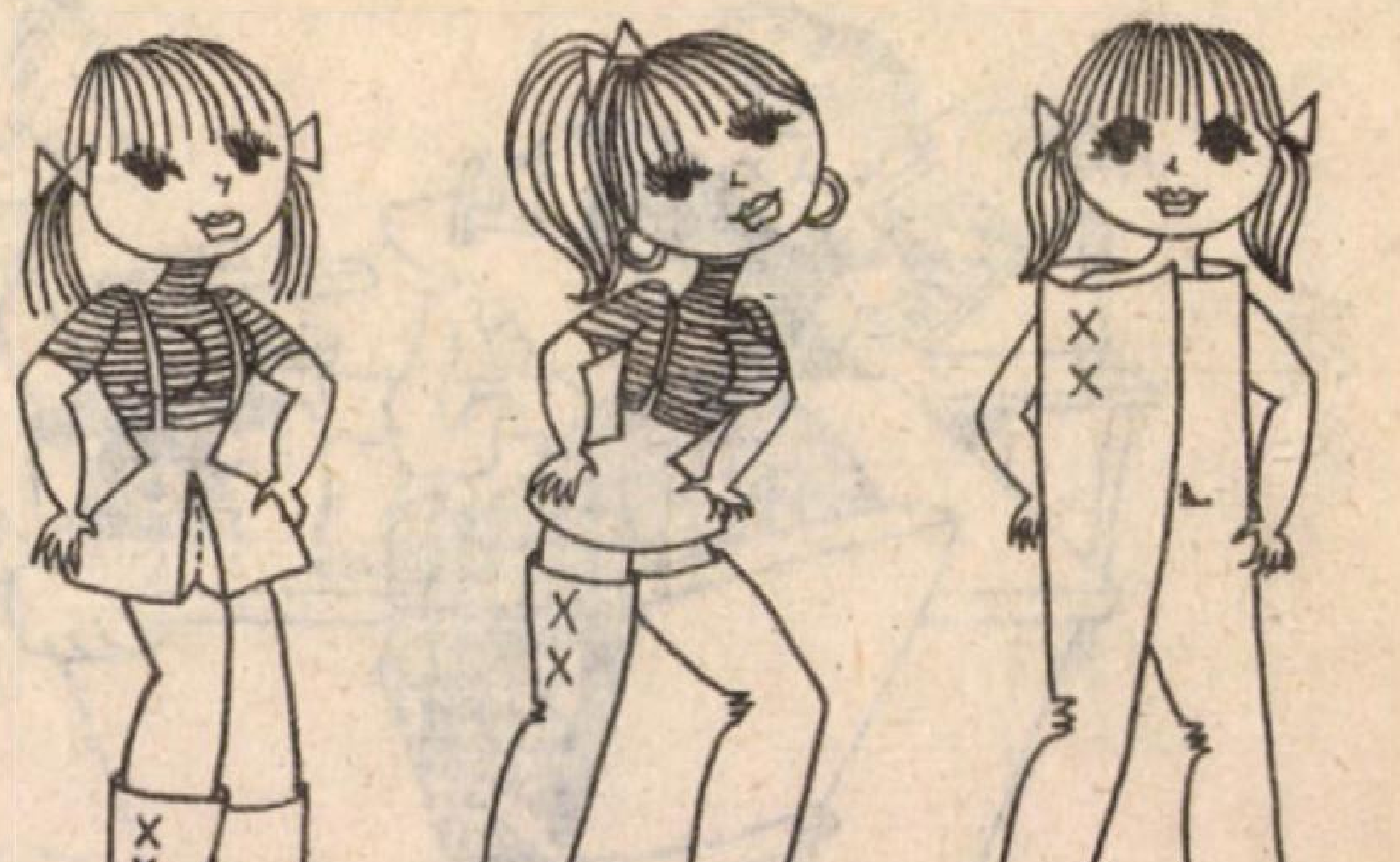

Javíthatatlan pesti

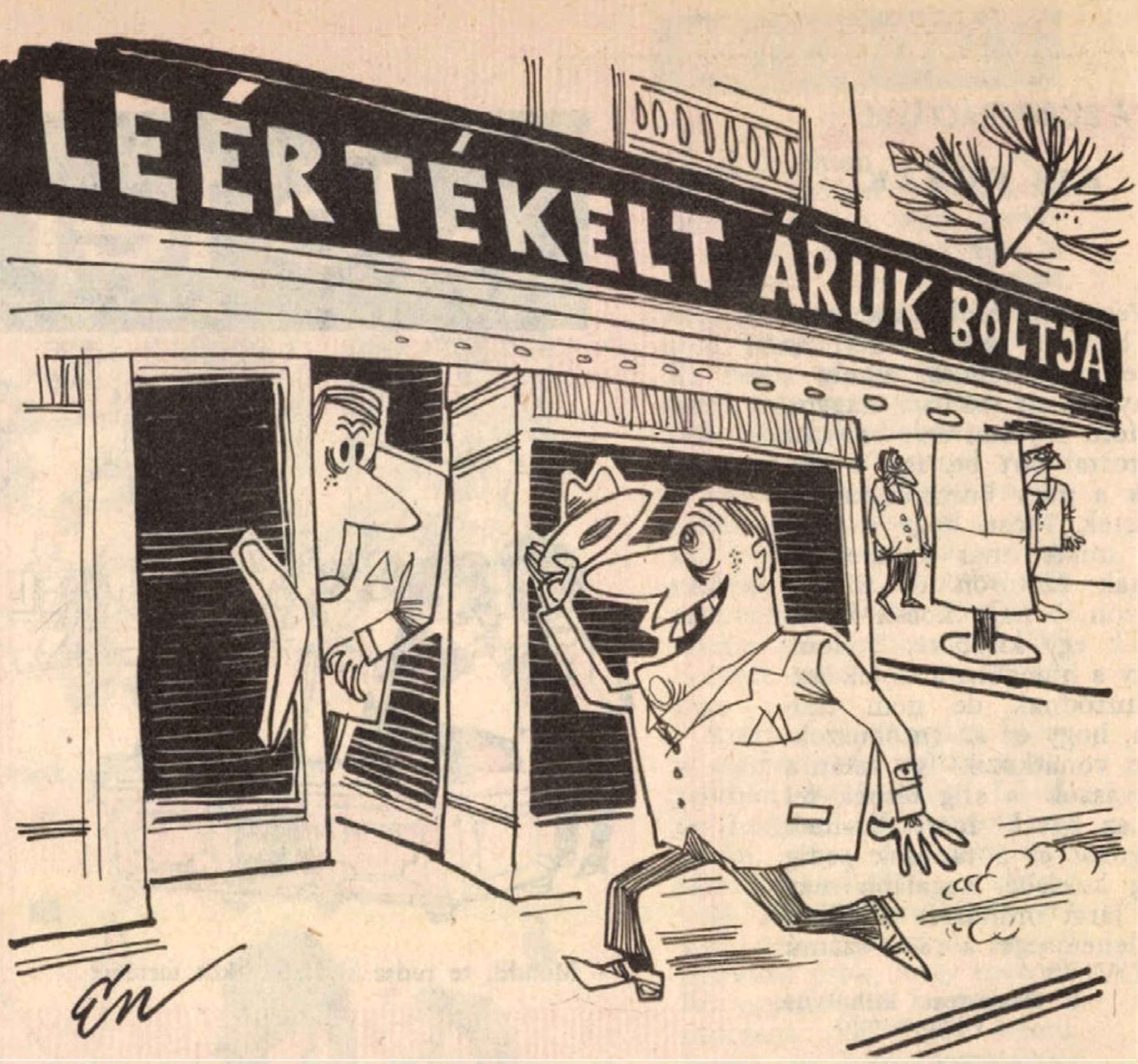

– Bocsánat! Angol fontjuk van?

Endrődi István rajza

háthe valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két bankigazgató diskurál a New York-i utcán. Egy kis csibész melléjük lopózik, és egyiknek a zsebéből ki akarja húzni a zsebkendőt.

— Te — szól rá a másik —, kilopják a zsebkendődet!

Az hátrafordul, és amikor meglátja a tetten ért szepegő kisfiút, így szól:

— Hagyd, mi is ilyen kicsiben kezdtük...

*

Pistike kéri az apját, hogy meséljen neki valamit a Holdról.

— A Hold — mondja a papa — teljesen kihalt égitest. Nincs se levegője, se vize, se fája, egyáltalán nincs rajta élet.

— De hiszen akkor a Hold teljesen felesleges.

— Azt már én is mondtam — magyarázza a papa —, de hát hová menjen?

Őszi hasonlat

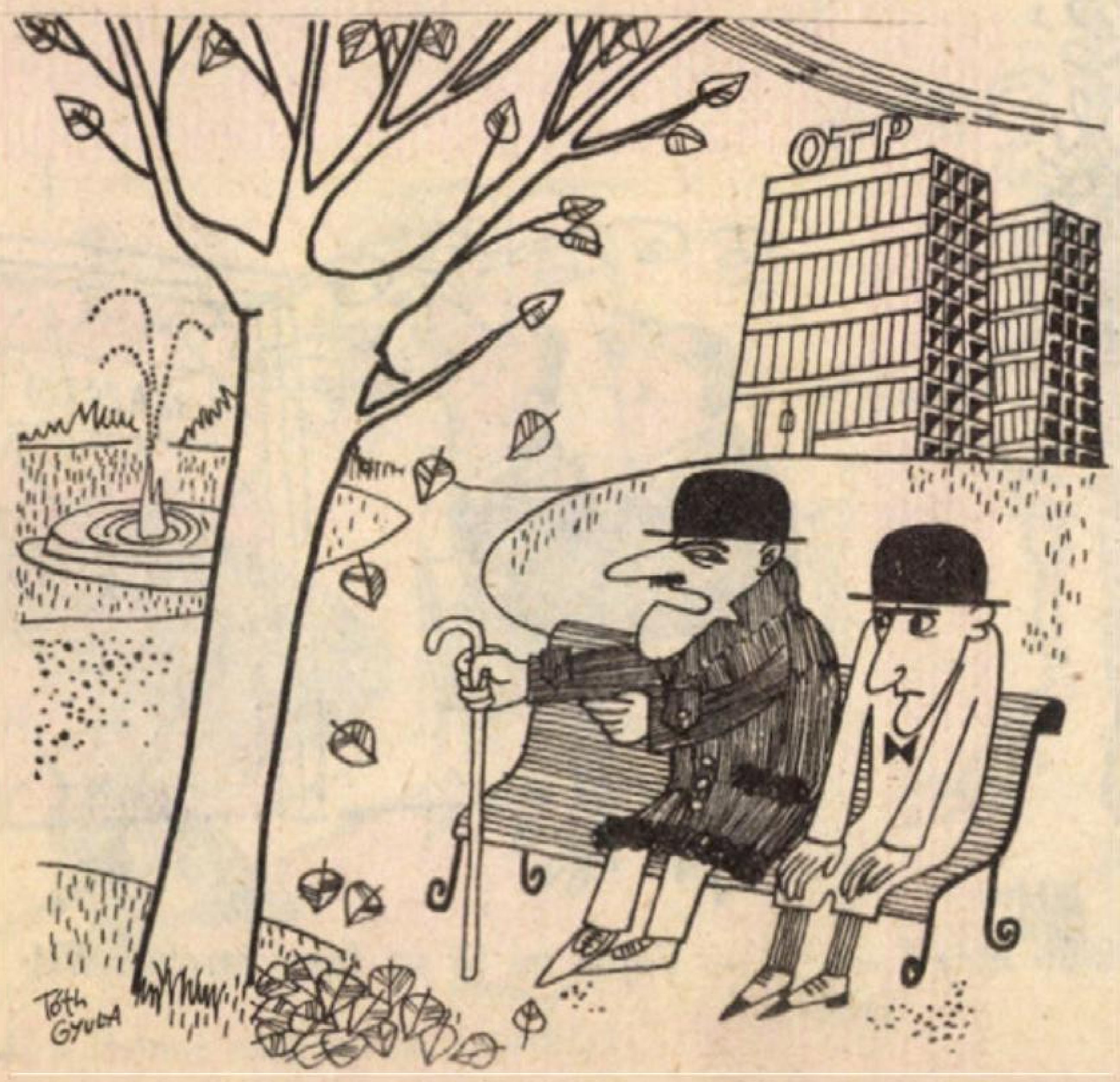

– Van fogalma, hogy odaát micsoda levelek hullanak? . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KALANDOM EGY LÁMPÁVAL

Hagyd a fehér-fekete fotózást! Diázzál! — magyarázták sokan, és agitáltak a reklámok a fotoboltok kirakataiban. Amikor — ezután — az egyik barátom rám testálta a diavetítőjét, én is beálltam diásnak.

Akkor még nem gondoltam arra, hogy a diázás öröme ürömmel jár együtt. Ugyanis semmi sem örök! A diavetítő lámpája sem.

Kiégett . . .

És ekkor kezdődött el a kalandom: jártam a várost, róttam Budapest utcáit, betértem minden fotós boltba. A válasz mindenhol ugyanaz volt: lámpa nincs.

Az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. Fürst Sándor utcai kirendeltségén, ahol kicserélik a gyári hibás lámpákat, csereutalványt állítottak ki számomra, és azt mondták: erre az utalványra a Váci úti gyártelepen megkapom a lámpát.

A gyártelepen az egyik portáról a másikra küldtek, majd egy kísérővel odakísértek a lámpaosztó részleghez.

— Lámpa . . . ? — kérdezte az egyik kartársnő a lámpaosztóknál. Bólintottam és átnyújtottam az utalványt, de nem vette át.

Indigókat rakosgatott — megszámoltam: ötöt —, majd megfontoltan gépelt, aztán a mögötte levő ajtóra mutatott.

Beléptem. Ott már tudták érkezésem okát. Szó nélkül aláírták a paksamétát, majd szétszortírozták hatfelé, melyből két példányt átnyújtottak nekem. Mert nem mozdultam, hozzátették: Rákospalotára kell kimennem a lámpáért.

Nem akartam hinni a fülemnek. Aztán felocsúdva nekivágtam az újabb útnak. Sohasem tudtam, hogy ilyen nagy város Budapest. Kint Rákospalotán kapucédula és sok-sok magyarázkodás után eljutottam egy sötét raktárba, hol a papírok gondos egyeztetése következett, végül egy nagy darab ember hozta a kicsike lámpát. Boldogan vittem haza és nagy örömmel használtam. Két hétig. Mert akkor kiégett. És most kezdhetek mindent elölről.

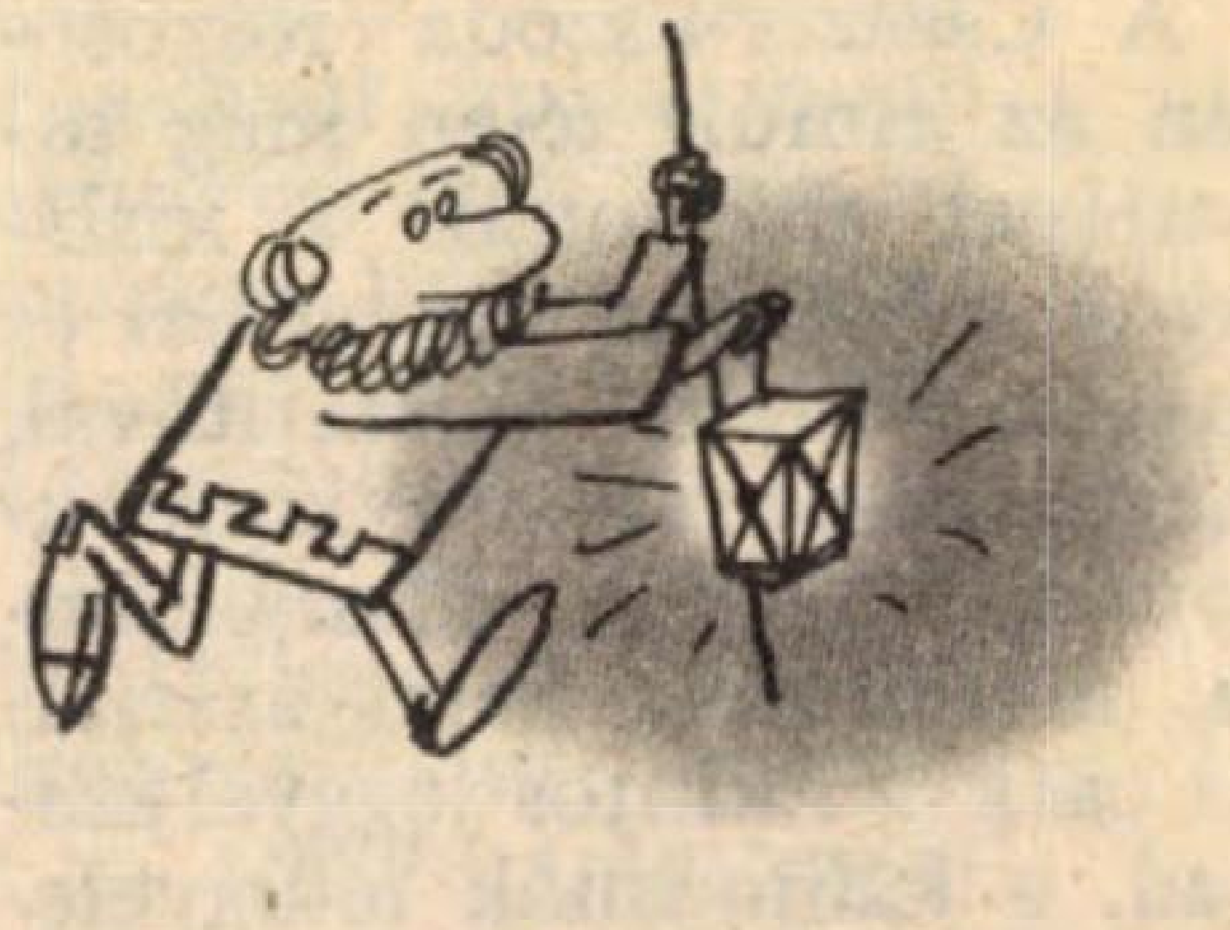

Gergely József

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIS ÜGYEK

①

Vértessomlóról Tatabányára bejutni nehéz, mert az egyetlen autóbusz, amely a bányászokat szállítja, nagyon zsúfolt. Nyáron sok bányász motorral járt be, így a többiek a nagy buszban szépen elfértek. Most, hogy a rossz idő miatt már kevesebben járnak motoron és többen buszon, a nagy kocsit kicserélték egy kisebbre. Tudom, hogy a hidegben a testek összehúzódnak, de nem tudtam, hogy ez az autóbuszokra is vonatkozik! Így aztán a bányászok is alig férnek fel rá, az egyéb ipari üzemek dolgozói és a tanulók pedig még kevésbé. Legalább még egy járat indítására találhatna lehetőséget a 18-as számú AKÖV!

Hasenfratz Mihályné
Vértessomló

②

Augusztus 14-én adtam be javításra villamos kávédarálómat Tiszafüreden a helyi ktsz elektromos javító részlegébe. Azóta már hatszor utaztam be érte, de megjavított daráló helyett mindig csak újabb és újabb ígéreteket és határidőket kaptam. Nem tudom, mikor fog megint kávé őrlődni az én jobb sorsra érdemes elektromos masinámban – az én idegeim viszont már teljesen felőrlődtek ebben a huzavonában!

Kolláth József
Tiszaigar

③

A Császár-uszoda folyosóján az elmúlt télen még tucatjával szárították a kislányok a hajukat, egyesületi és magán villany hajszárítóval. Aztán leszerelték a konnektorokat: nagy a villanyszámla, mondották, hajat szárítani csak 1 forintos jeggyel szabad, a kabinosnők felügyelete mellett, az öltözőkben. Az intézkedésnek meg is van az eredménye: tíz kislány közül kilenc vizes hajjal megy haza. (Kész influenza!) A rendelkezés kiadói rosszul számoltak: egy hajszárítás áramköltsége nem lehet több 10 fillérnél. Ennyit még a „becsületperselybe" is bedobna akárki!

Dr. Dobó János
Budapest

Jó lenne tudni...

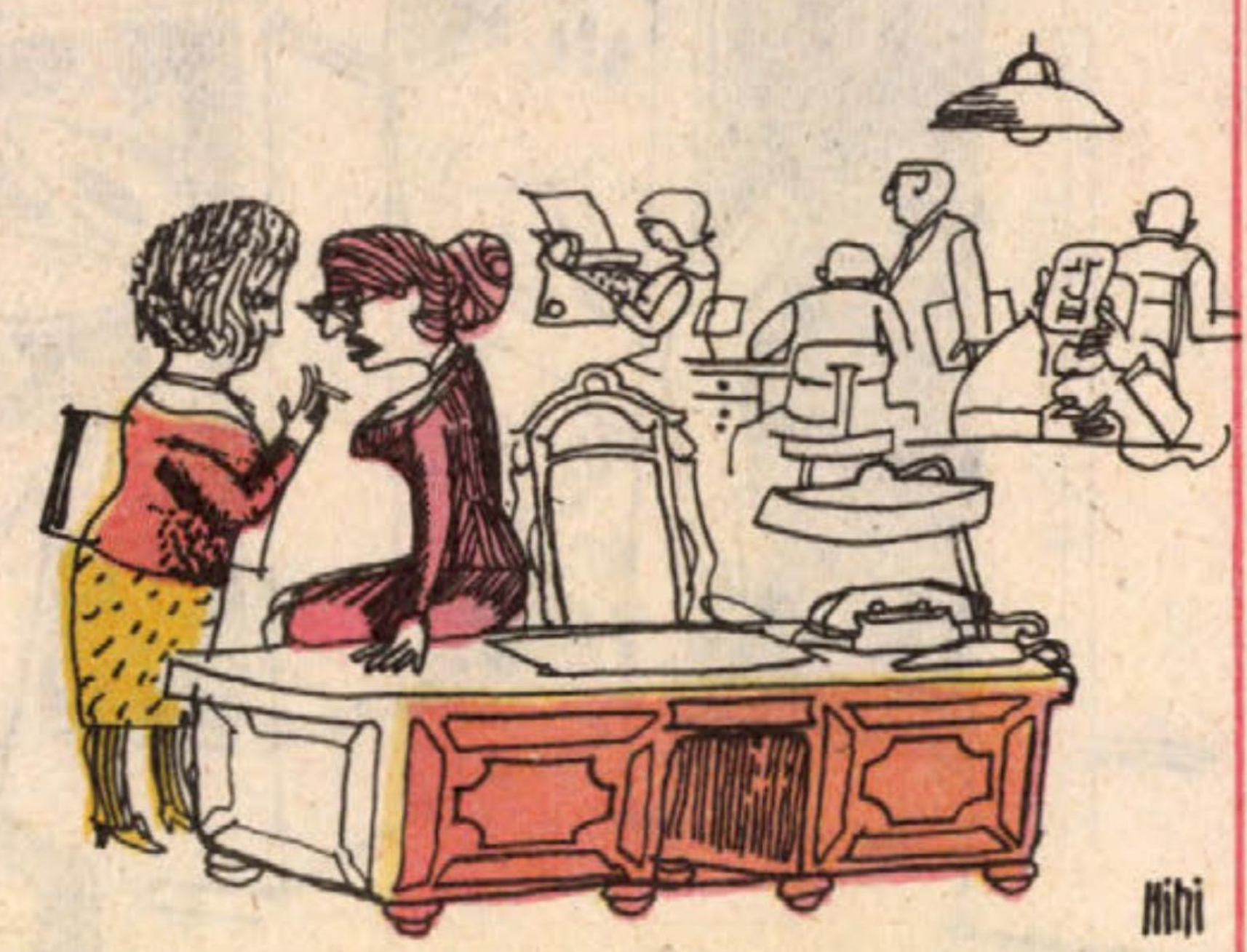

– Mondd, te tudsz hivatali titkot tartani? . . .

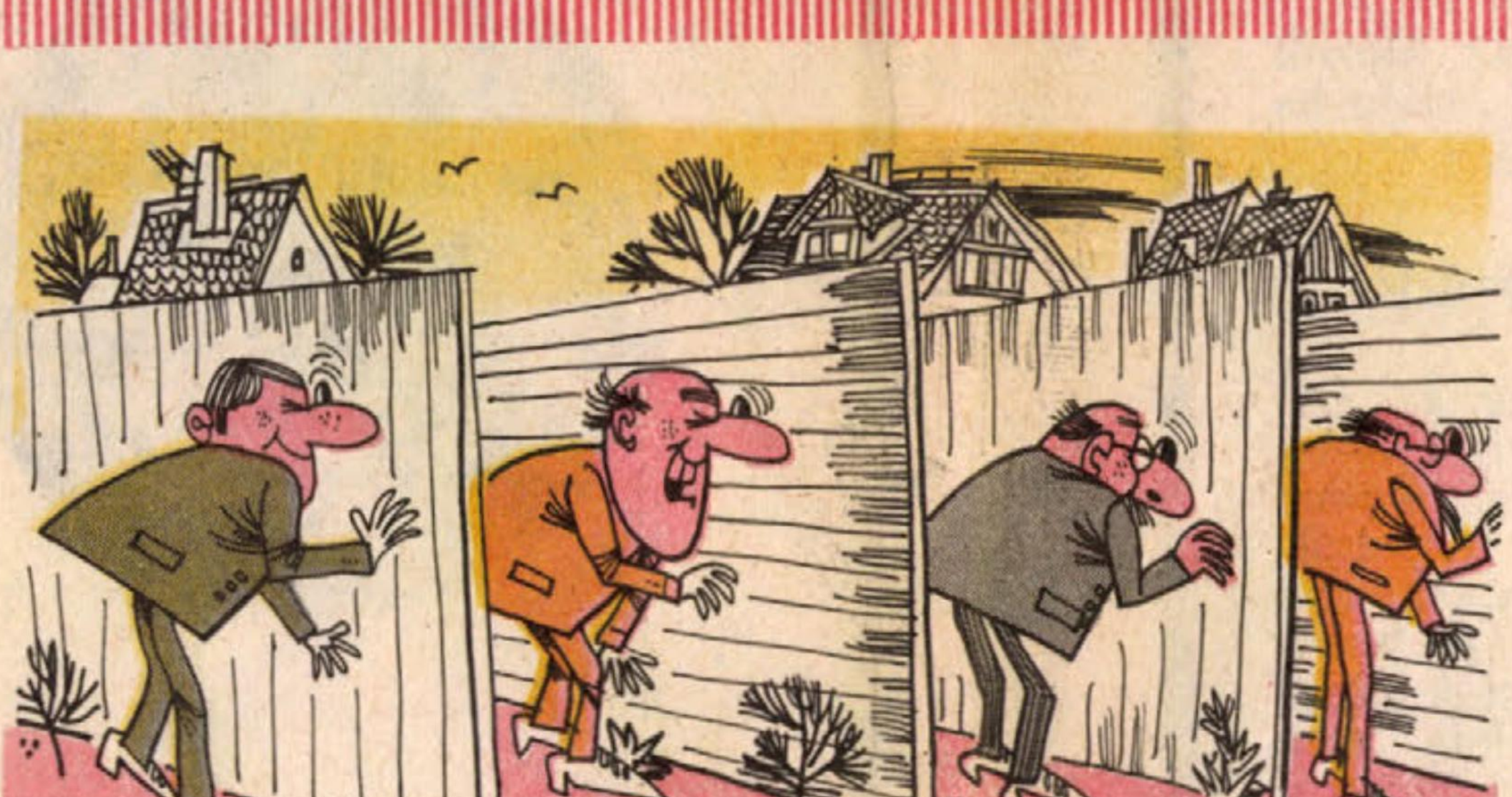

– Mit csinál a szomszéd?

PLETYKÁS HÁZBAN

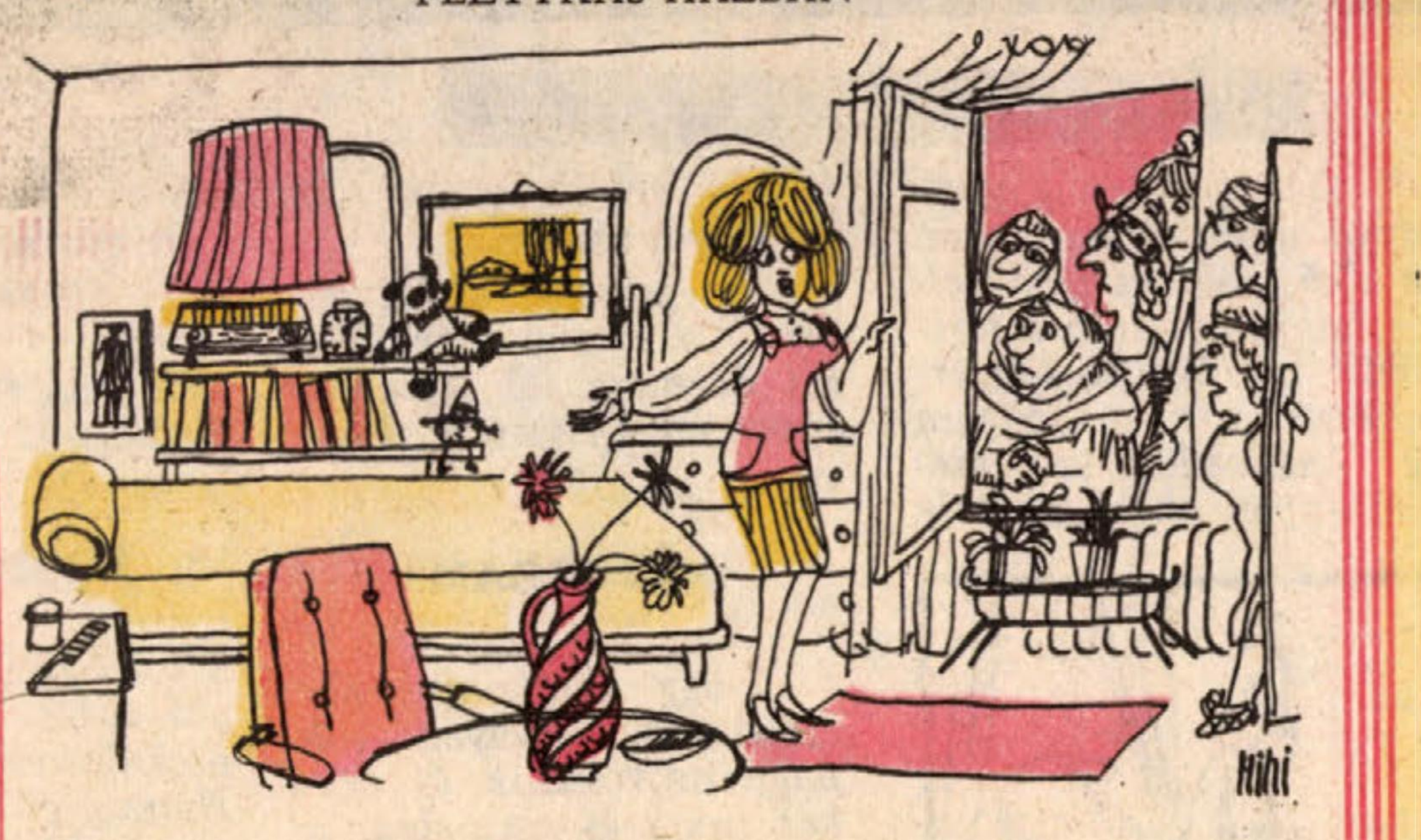

– Tessék, ez itt a hálószobám!

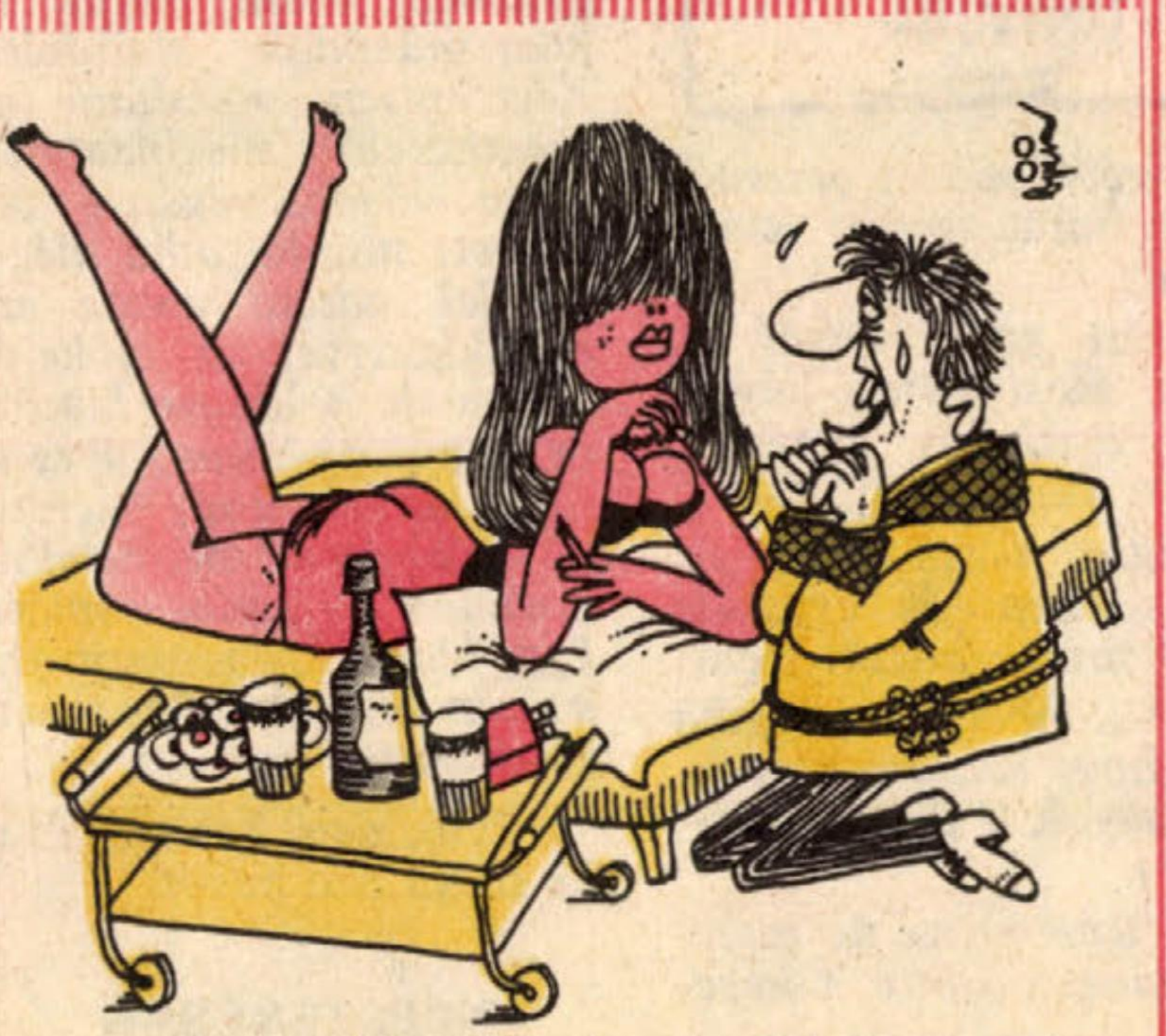

– Beleőrülök, Lilike, ha nem tudom meg, milyen színű a szeme . . .

VÁMNÁL

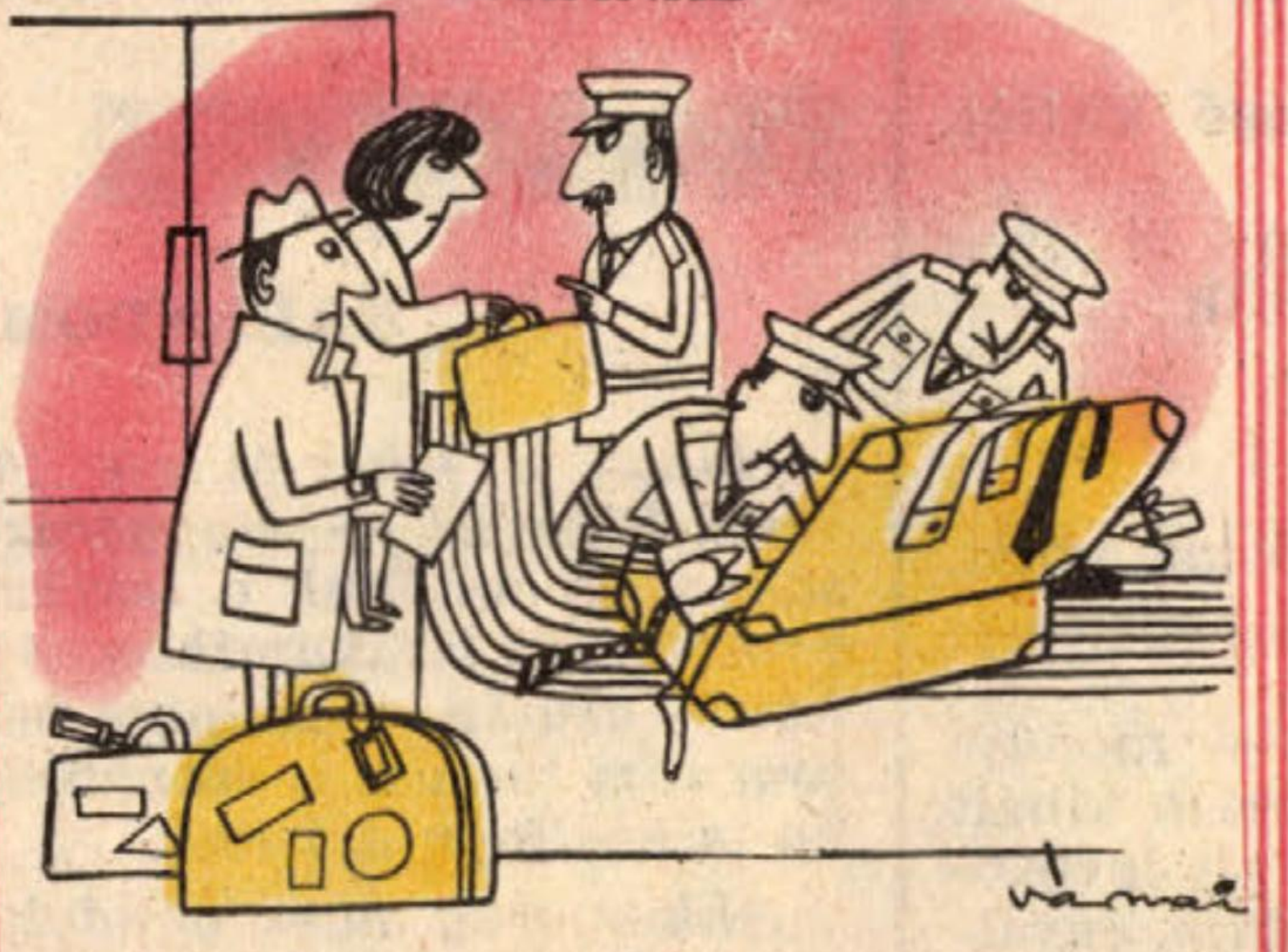

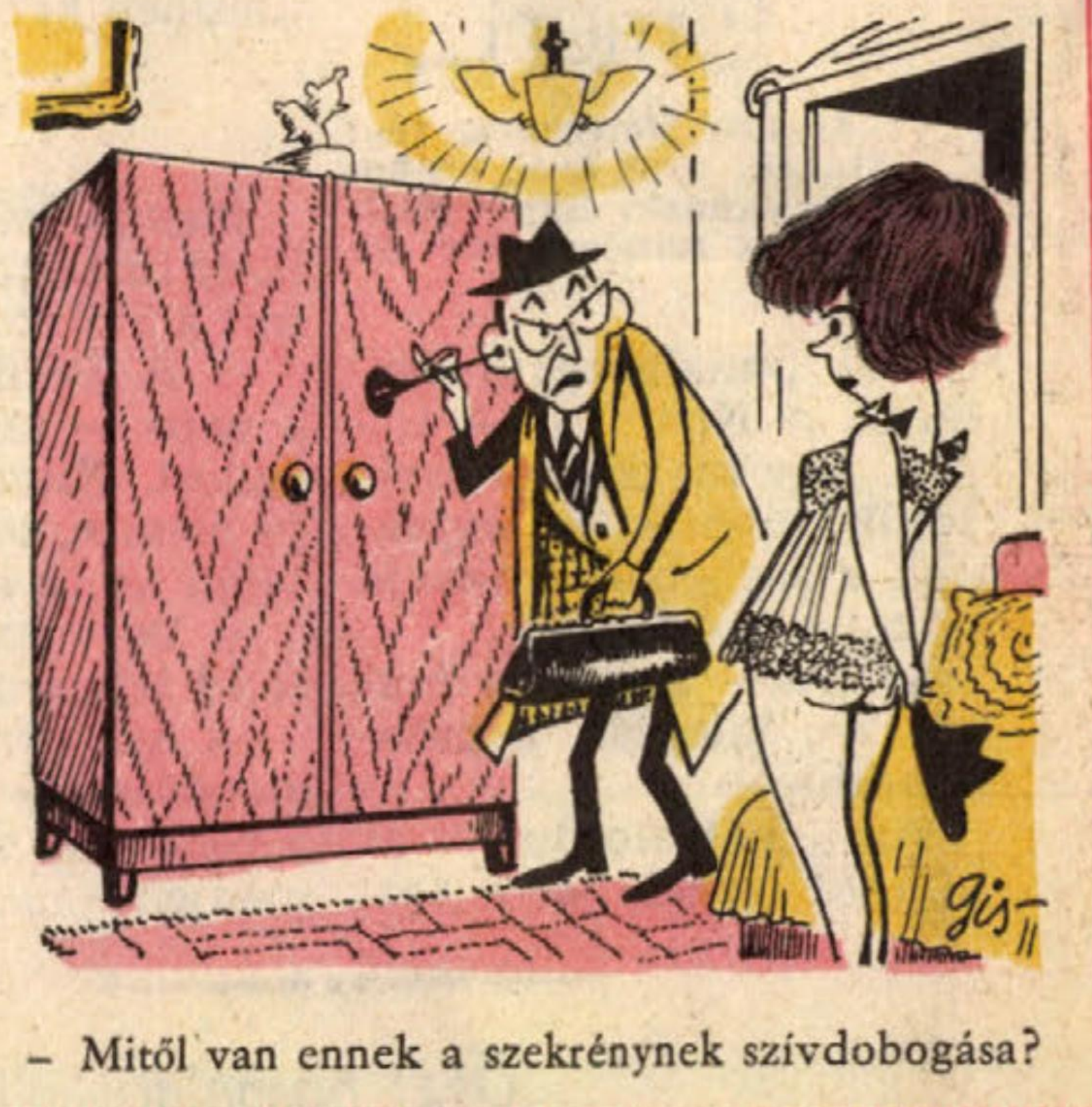

– Mitől van ennek a szekrénynek szívdobogása?

ISMERKEDÉS

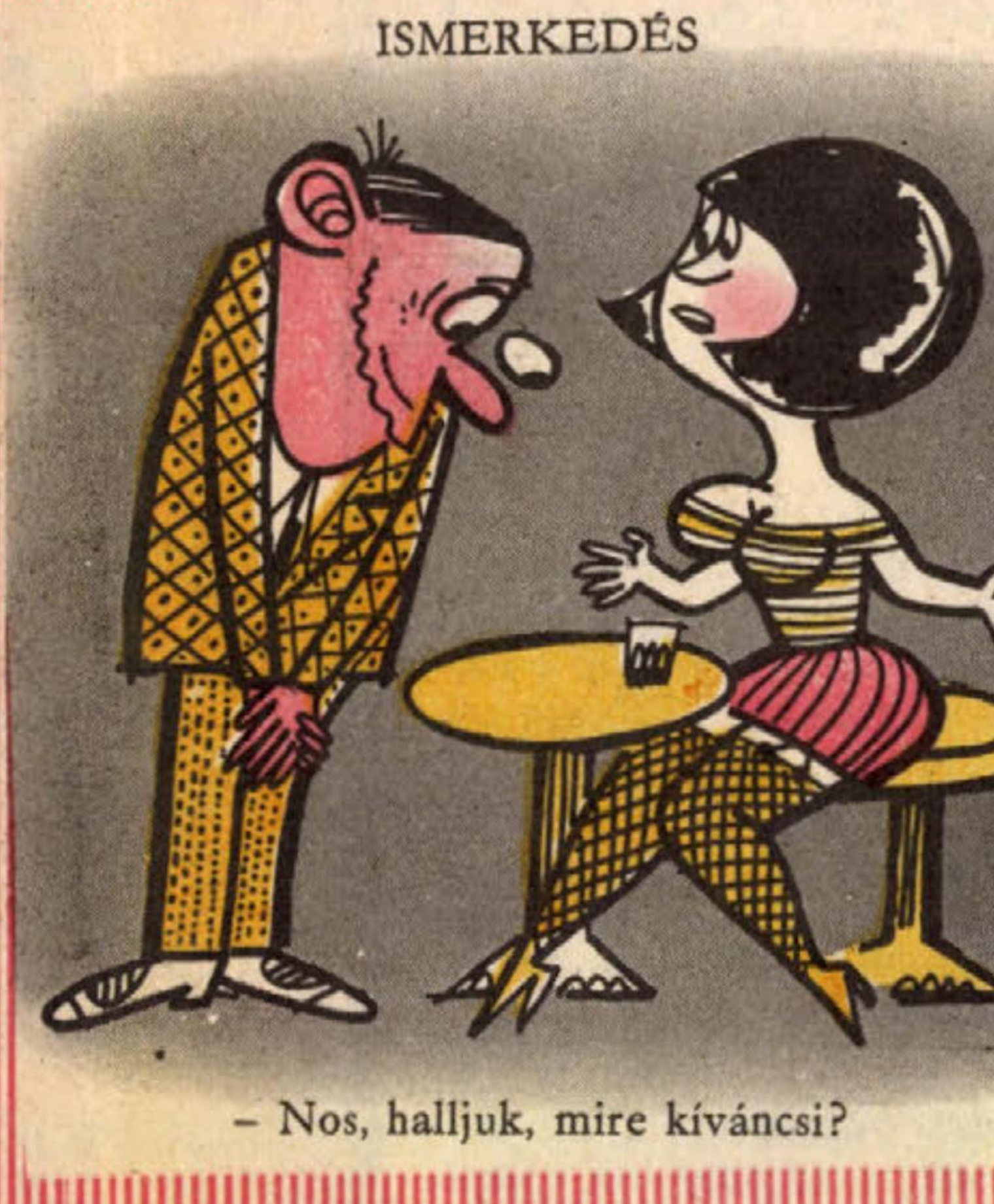

– Nos, halljuk, mire kíváncsi?

KEZDŐ BETÖRŐ

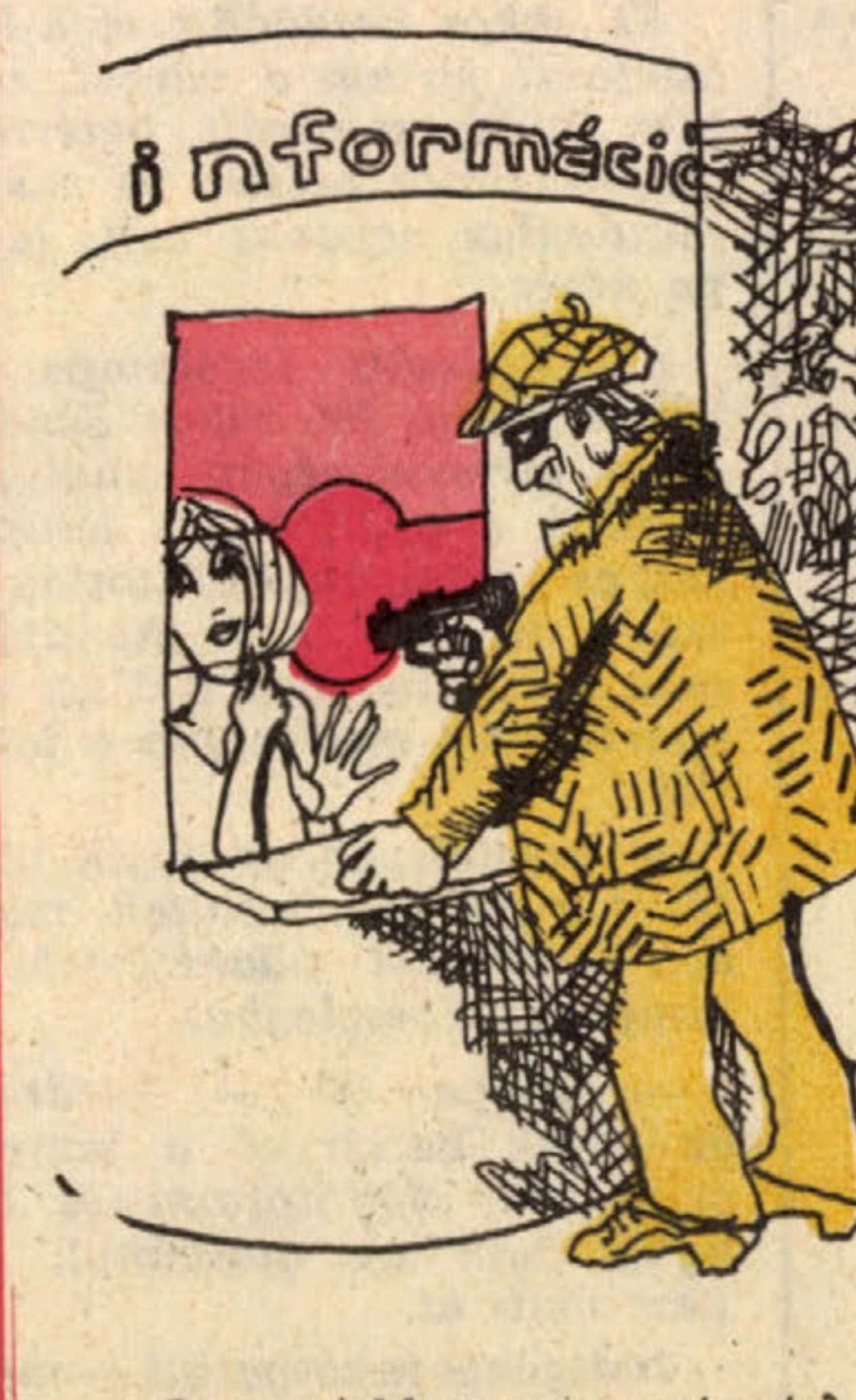

– Gyorsan! Merre van a pénztár?

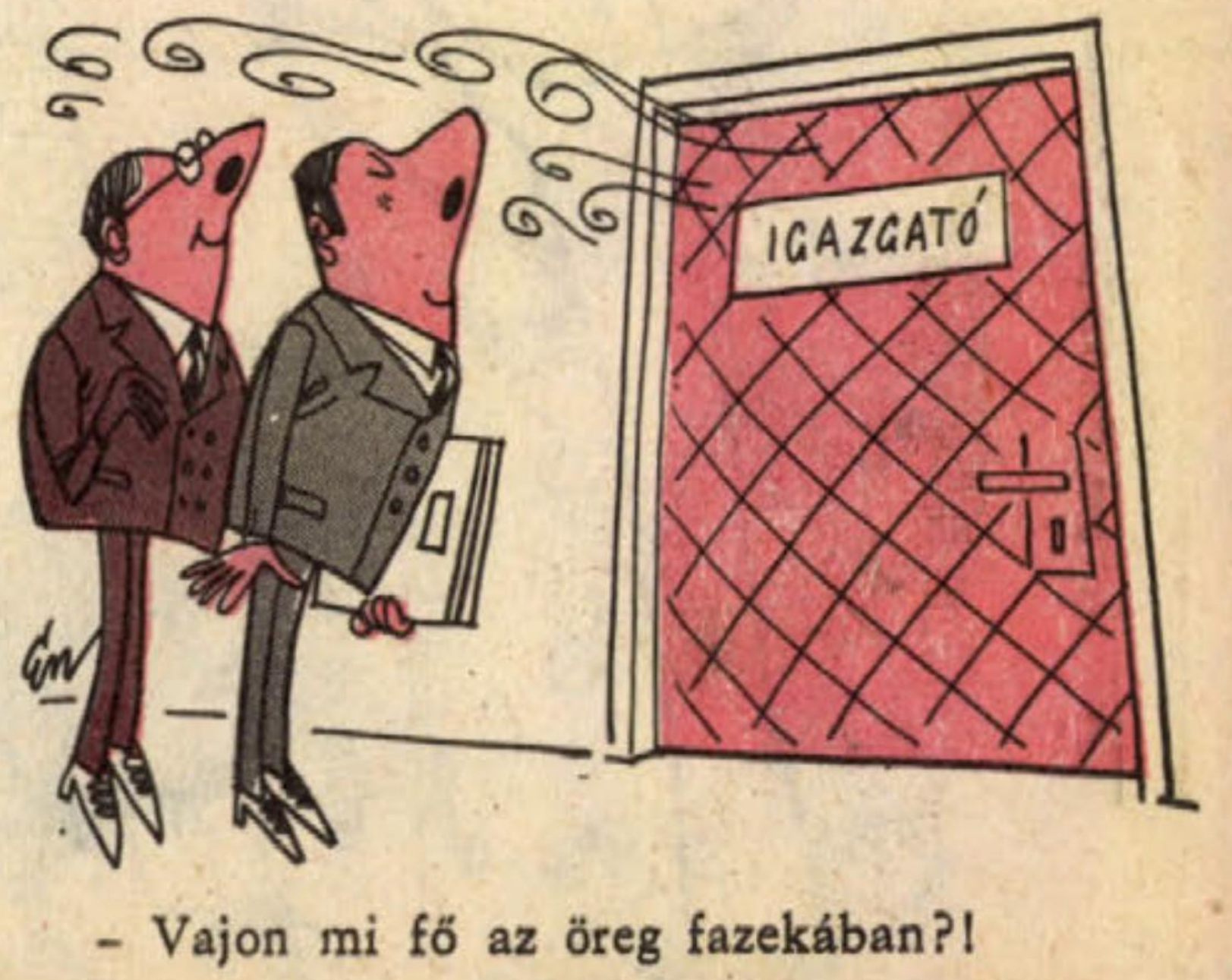

– Vajon mi fő az öreg fazekában?!

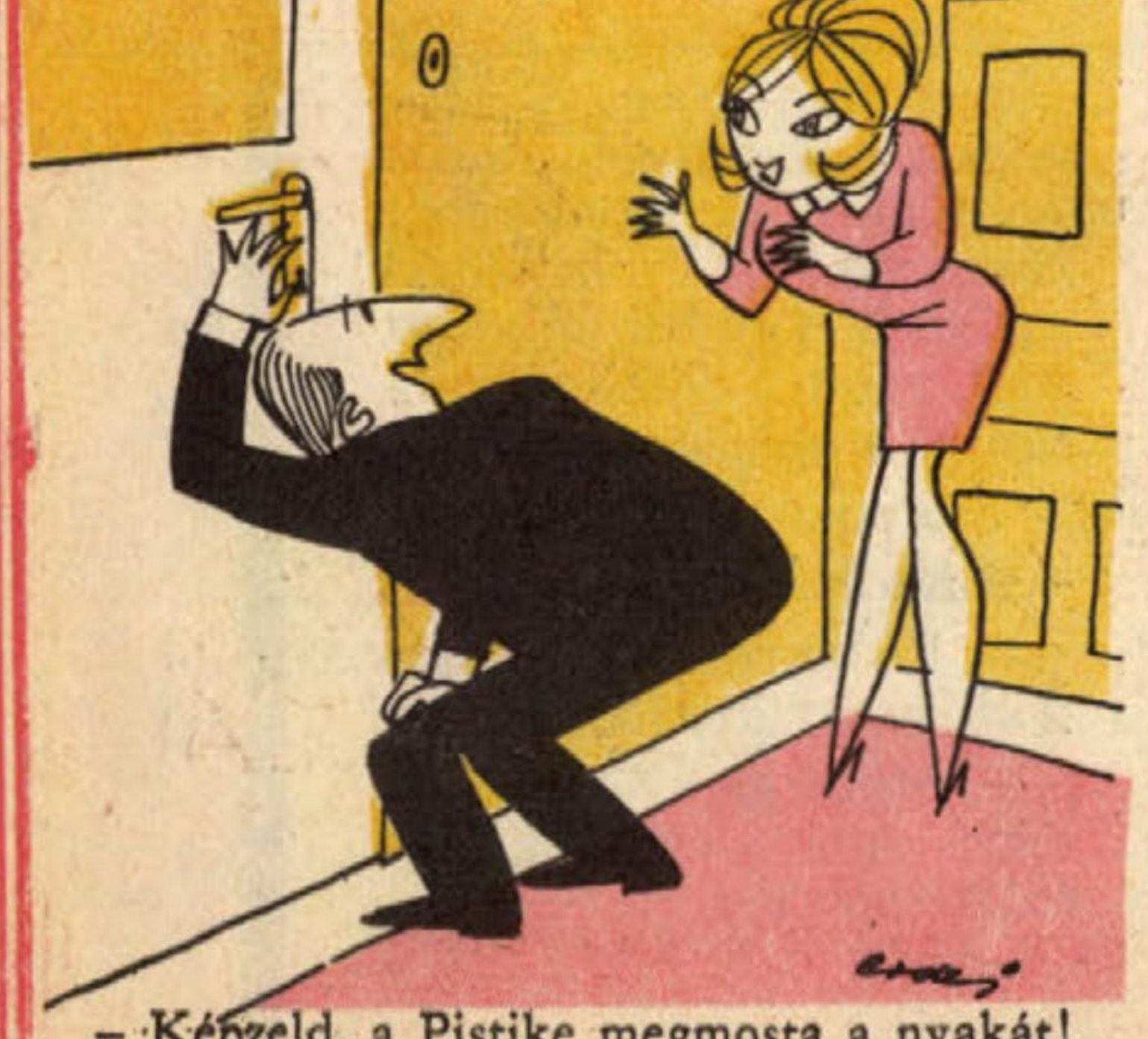

– Képzeld, a Pistike megmosta a nyakát!

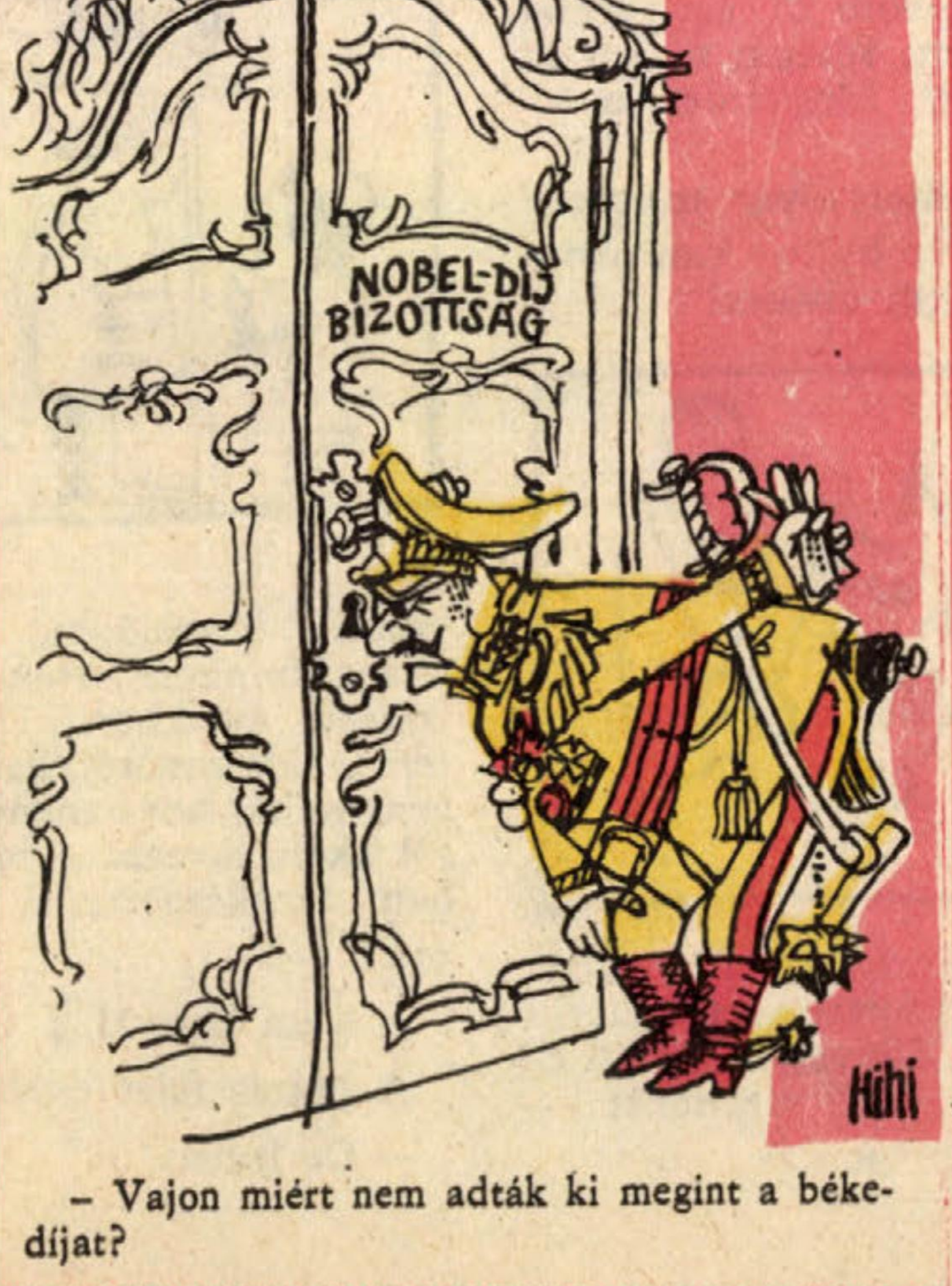

– Vajon miért nem adták ki megint a békedíjat?

KUTYANYELV

L. barátom maga volt minden időben a józanság eleven példája. Nem kerülte az italt, még csak nem is óvakodott tőle, egyszerűen nem szerette, sem testének, sem lelkének nem kellett. És nem is puritánságból, mert más szenvedélyei voltak: például a lakása. Minden pénzét, sőt ennél valamivel többet is költött a lakására, jó ízléssel és divatosan rendezte be azt, s attól részegült meg, hogyha egy szépvonalú váza került a szeme elé, képes volt étel helyett vázát venni magához.

Ezért nem akartam hinni a szememnek, midőn a napokban találkoztam L.-lel, de hogyan! Tántorgott az utcán, zavaros szemekkel, félreérthetetlenül részeg volt. Kérdésemre, hogy mi van vele, dévajul annyit mondott csak, hogy menjek fel egyik este hozzájuk, s mindent meg fogok érteni. Azzal egy hirdetőoszlopnak dőlt, és jókedvűen csuklani kezdett.

Családi bajokra gyanakodtam, aggodalmamban felhívtam a feleségét, tapintatosan kerülgettem a kérdést, de Klári elértette:

— A férjem — mondta kedvetlenül — a lakberendezés áldozata.

— Nem értem — hebegtem —, dőlt belőle a konyak . . .

— Nem érti? — felelte a felesége. — Nem tudja, hogy mi a legújabb divat? A különböző ital-üvegekbe szerelt hangulatlámpa. A hangulatlámpák vitték a lejtőre őt. Hozza a drága, külföldi italokat, Napóleont, VAT 69-est. Türelmetlenül kiissza, hogy mehessen az üvegcsiszolóhoz, kifúrni az alját, ráadásul tudja, hogy Laci mennyire nem bírja az italt, minden héten feldönt és eltör egy-egy elkészült lámpát. Most már érti?

Az jutott az eszembe, hogy ki kellene terjeszteni az alkoholellenes propagandát az alábbi jelmondatokkal is:

„A hangulatlámpa májkárosodáshoz vezet!"

„Vizeskancsóra szerelt Tungsram Krypton — egészségesebb otthon!"

(somogyi)

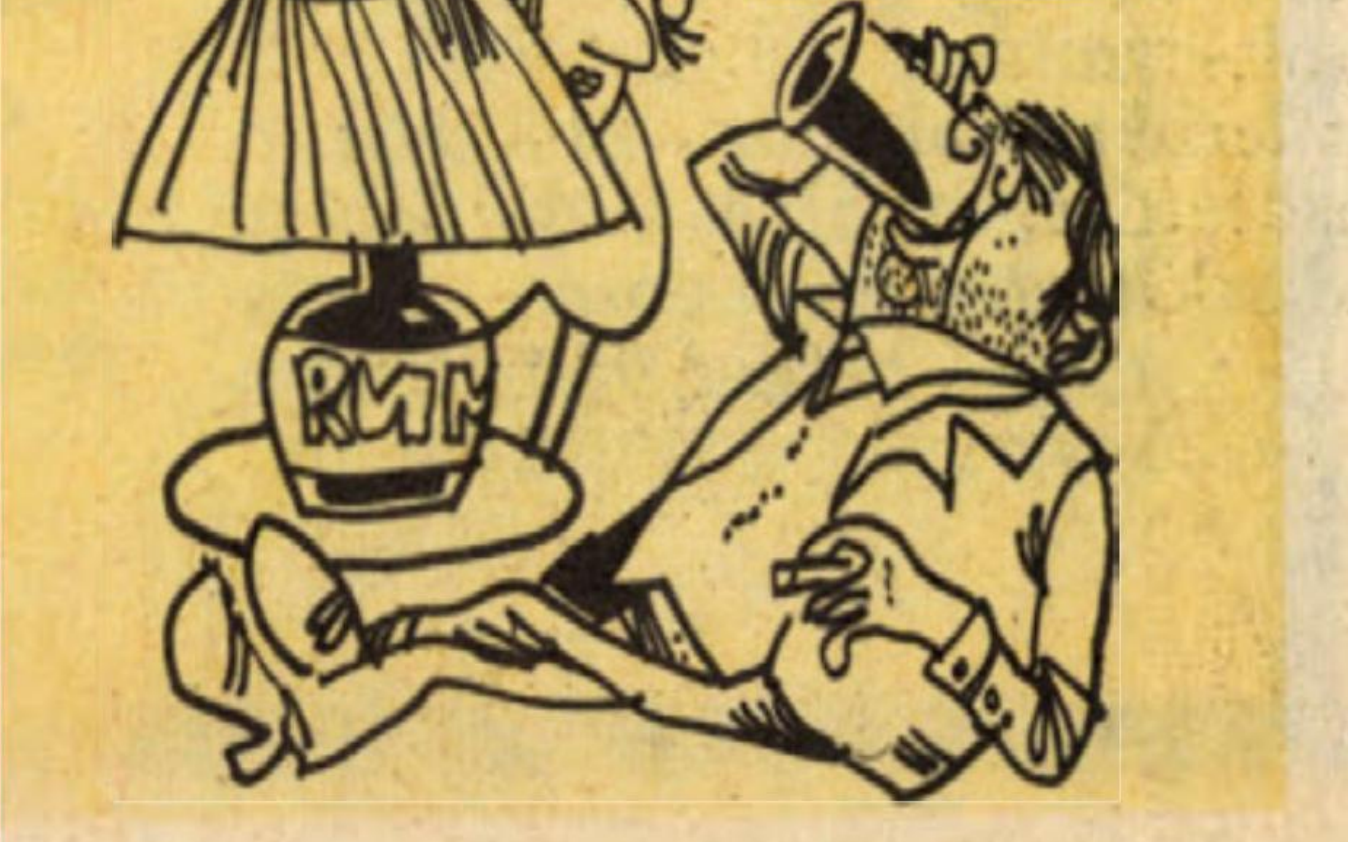

A HUMOR MESTEREI

HELTAI JENŐ ÍRÁSAIBÓL

BŰN ÉS BŰNHŐDÉS

. . . Álmaimban nem vagyok költő, mindössze nagy ember vagyok, nagy a szó történelmi és példaadó értelmében, önmagamnak a márványszobra a rólam elnevezett tér kellős közepén, alig tíz lépésnyire az illemhelytől. Átszellemült márványarccal, kitárt karral állok a talapzaton, mintha magamhoz akarnám ölelni az egész emberiséget. Kis dédunokám arra sétál a nevelőnővel, és megkérdezi tőle: ki ez a bácsi? A nevelőnő összehúzza kitépett szemöldökét, és rövid gondolkozás után fején találja a szöget:

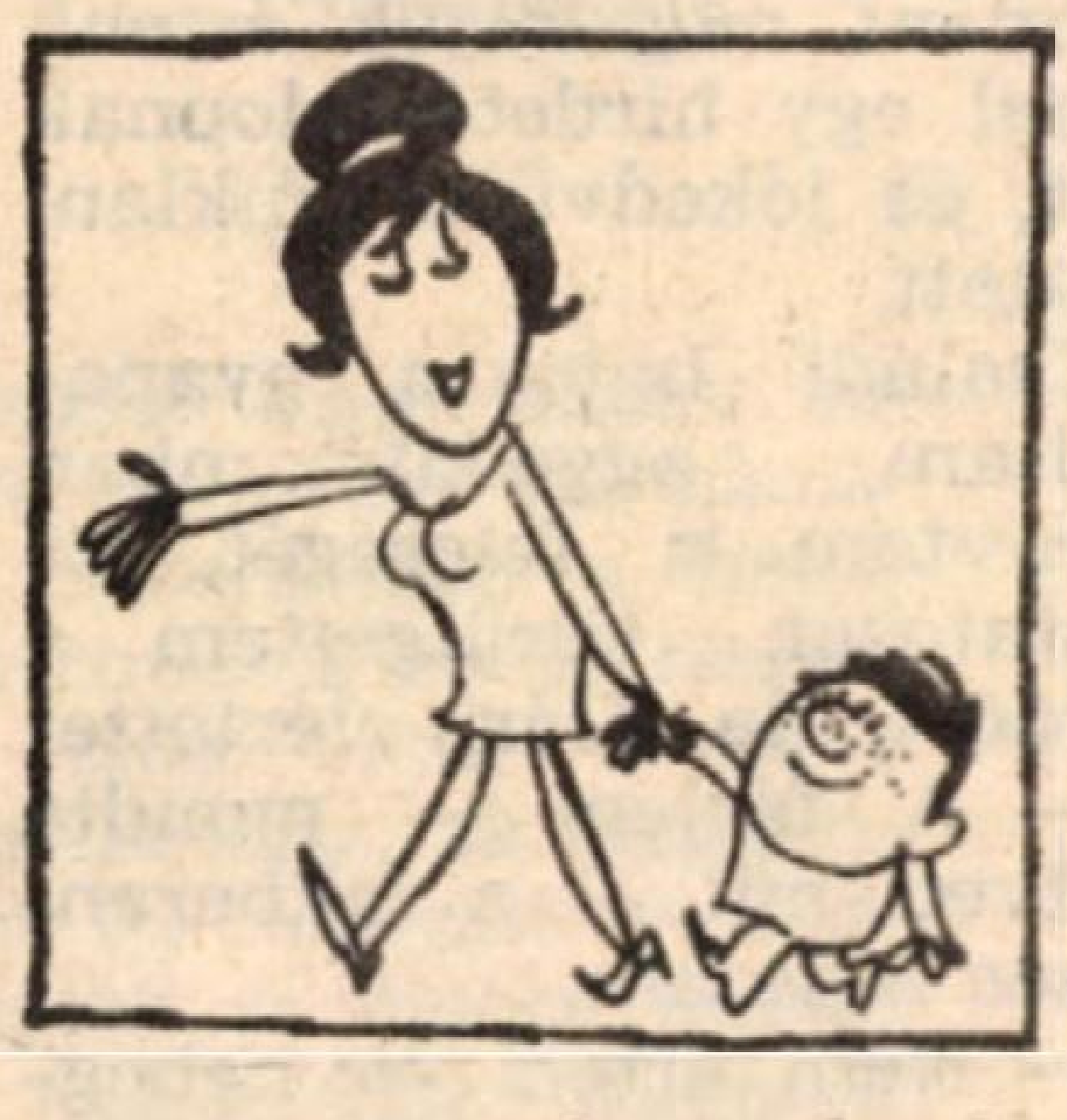

– Ez, Pistuka, a közlekedési rendőr. Mutatja, hogy át lehet menni a túlsó oldalra.

FORDÍTÁS

. . . Sok évvel ezelőtt egy bécsi operettet fordítottam magyarra. Bécsben megbukott, noha a zenéje, világhíres magyar zeneszerzőnek a muzsikája, remek volt. Annál gyöngébb volt a szövegkönyv. Én valahogyan átdolgoztam. Az átdolgozás annyira tetszett a zeneszerzőnek is, a kiadónak is, hogy az én magyar fordításomat visszafordították németre, és az operettet ebben az új formájában fölújították Bécsben. A premierre meghívtak engem is. A vonat késett, nem tudtam idejekorán elfoglalni a helyemet, tehát beültettek az igazgatósági páholyba, ahol egy frakkos úr ült már. Elkezdték az előadást . . . Ott, ahol a jó budapesti közönség zajosan mulatott, a bécsi némán és mereven ült, egyetlenegy mosolygó arcot sem láttam. Az első felvonás taps nélkül, halálos csöndben fejeződött be. Egy kicsit sértődötten néztem magam elé. Ismeretlen szomszédom éppen akkor tette le látcsövét a páholy peremére, és barátságosan felém fordult:

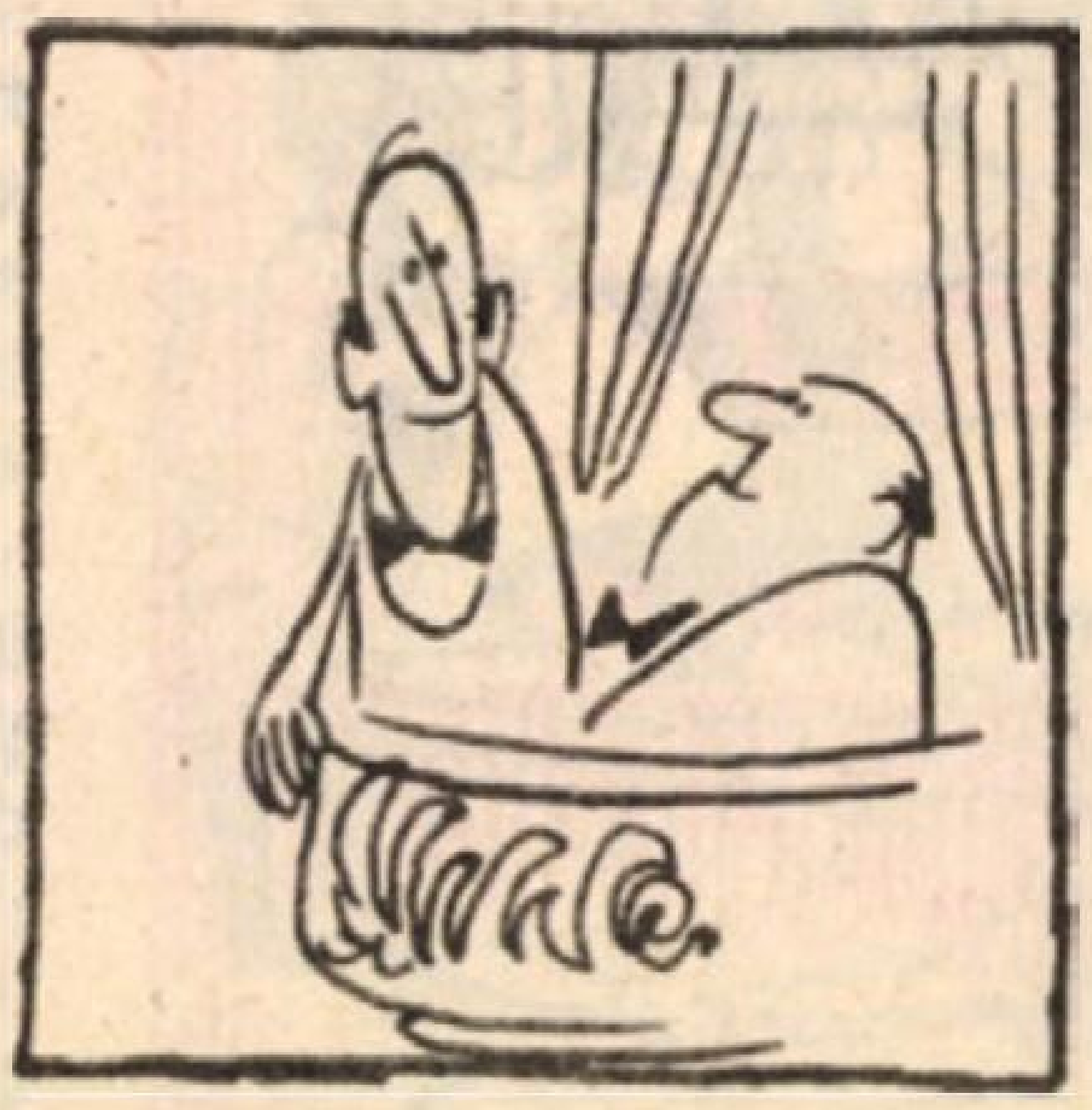

– Mit szól hozzá? A darab most éppen olyan őrült marhaság, amilyen azelőtt volt. Igaz?

– Igaz – mondtam elkeseredetten. És egy kis káröröммel hozzátettem:

– Különben engedje meg, hogy bemutatkozzak. Én vagyok a darab átdolgozója.

Az ismeretlen úr melegen megszorította a kezemet:

– Nagyon örülök. Én vagyok a darab szerzője.

MŰHELY

. . . Délután a klubban. X. egyedül ül egy asztal mellett. Sötéten mered az újságra. Megkérdezem tőle:

– Miért olyan szomorú?

– No hallja? Van okom rá. Nem olvasta?

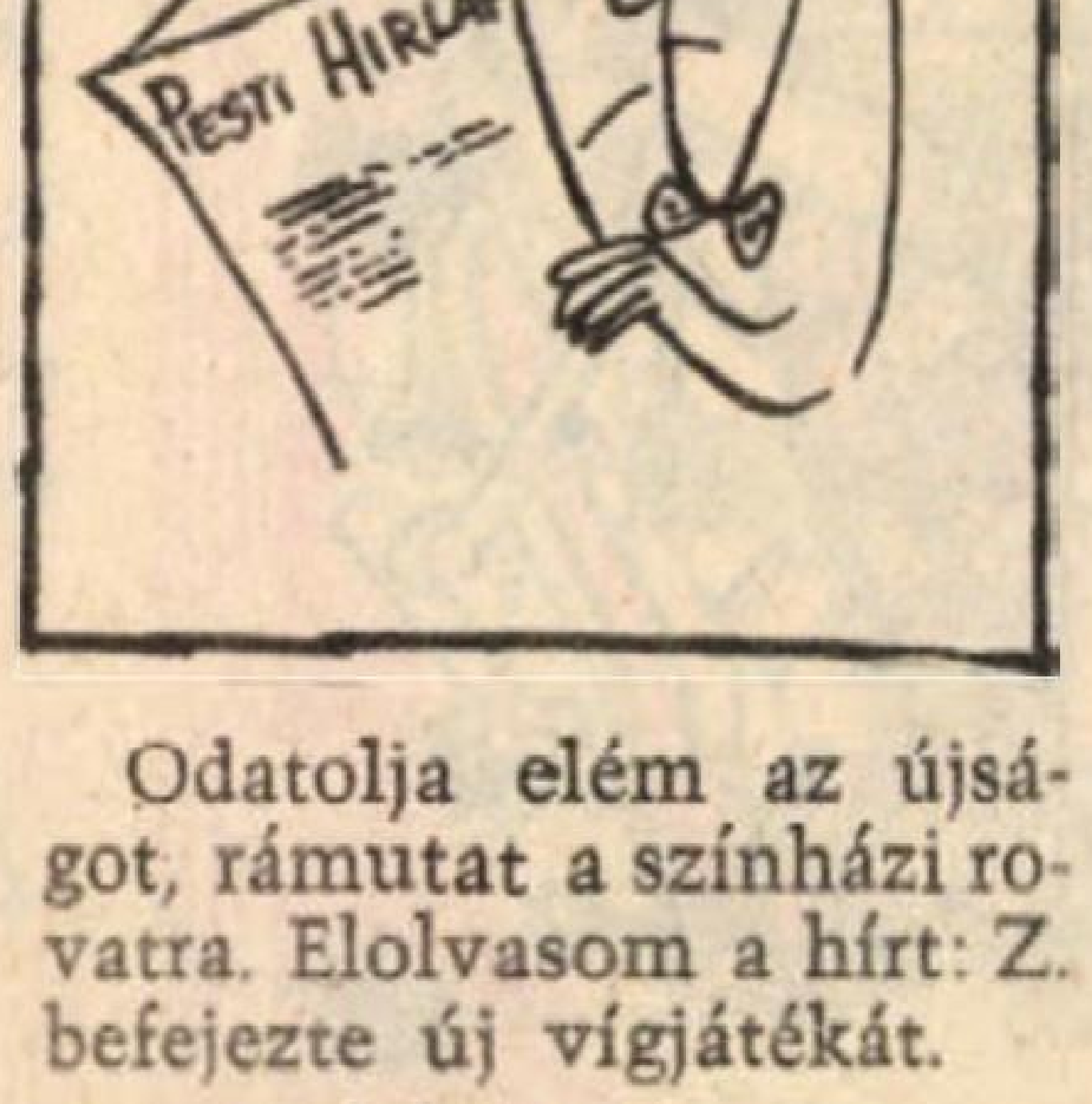

Odatolja elém az újságot, rámutat a színházi rovatra. Elolvasom a hírt: Z. befejezte új vígjátékát.

– Ez bántja?

Nagyot sóhajt:

– Megelőzött a gazember. Azt a régi elbeszélését dolgozta föl, amelyet éppen most akartam ellopni.

AUTOGRAM

. . . Egy jótékony célú előadáson, amelyen sok nagy művészünk és egy-két írónk is megjelent a pódiumon, az előkelő dáma átadta nekem az emlékkönyvét, és megkért, gyűjtsem össze benne a közreműködők aláírását. Készségesen vállaltam a megtisztelő megbízatást, és az előadás végén a jól végzett munka adta elégtétellel adtam vissza az emlékkönyvet az előkelő dámának. Boldogan lapozta végig, nyájasan nézett rám, láttam, hogy szeretné valahogyan meghálálni önzetlen fáradozásomat. Egy kicsit gondolkozott, azután nagylelkűen azt mondta:

– No, nem bánom, írja be maga is a nevét.

NÉPSZERŰSÉG

Két héttel ezelőtt találkozóm volt a feleségemmel a Belvárosban. A színházak világkongresszusára készülődök, Párizsba, frankért jártam egy ismerős bankban. Elkéstem a találkozóról. Feleségem tudta, hová mentem, föl akart keresni a bankban. Megkérdezte a portást:

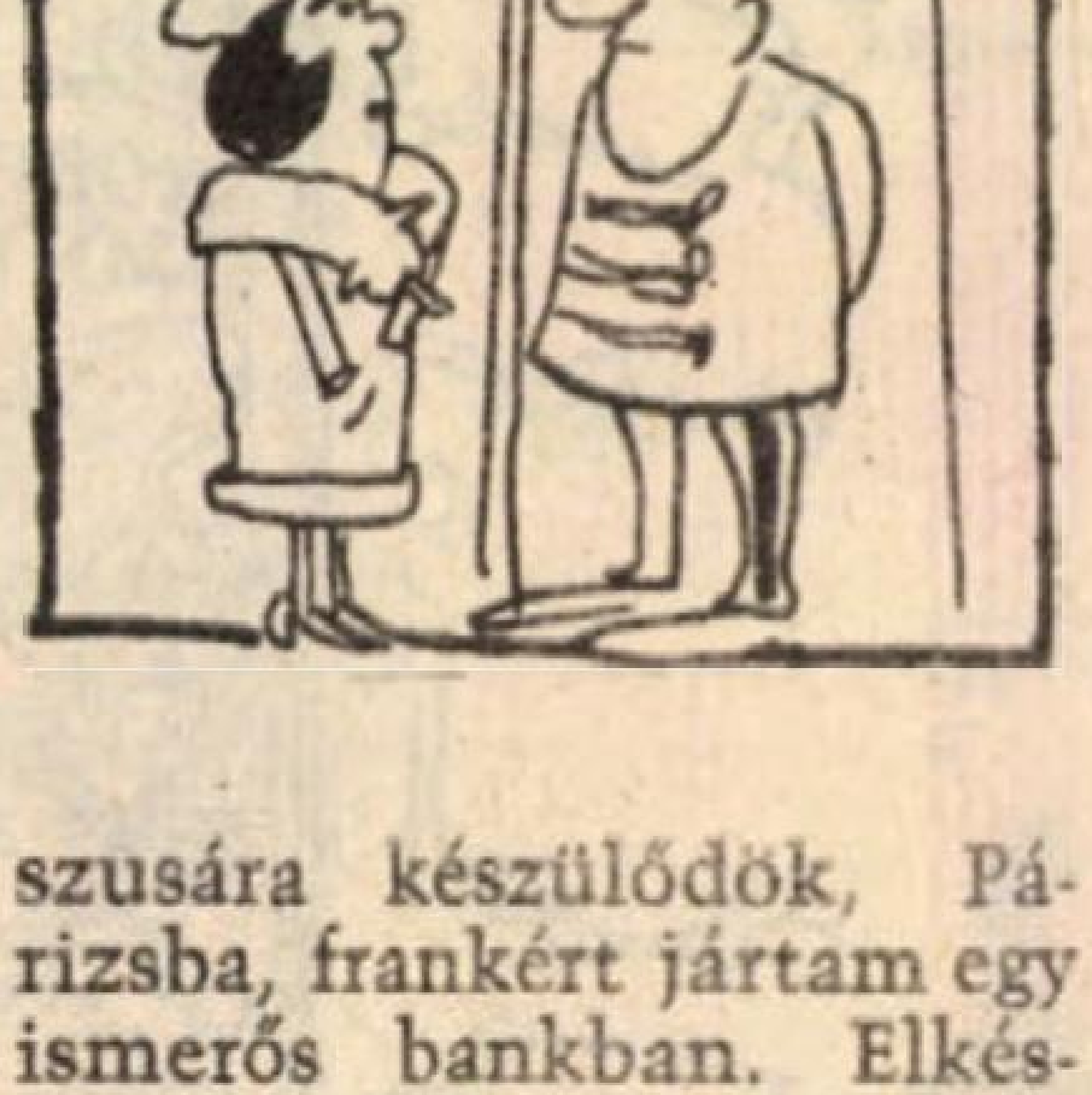

– Nem látta H. J. urat?

A portás fejét csóválta.

– De ismeri?

A portás megint csak a fejét csóválta:

– H. J. urat? Névről nem ismerem . . . talán ha látnám, látásból.

HAMUPIPŐKE

Jól emlékszem az első előadásra, amelyet gyermekeimmel végignéztem. Hamupipőkét játszották, azt a Hamupipőkét, akit mesekönyvükből jól ismertek már. Izgatottak és türelmetlenek voltak, nem bírtam velük, jó félórával az előadás kezdete előtt ott szorongtak már az első sorban, száz meg száz kérdéssel ostromoltak, és égő szemmel meredtek arra a kék varázsfüggönyre, amely beburkolja a gyönyörű ajándékot, a titkot, a várva várt csodát. Miféle meglepetésben, micsoda boldogságban ujjonganak majd, amikor egy jóságos kéz kibontja ebből a kék függönyből az örömet, mintha a csomagoló papírt hámozná le az ismeretlen, új játékról. Sárkányölő lovag, angyal, tündér, boszorkány, aranycirád, ezüstrojt . . . mi lehet emögött még?

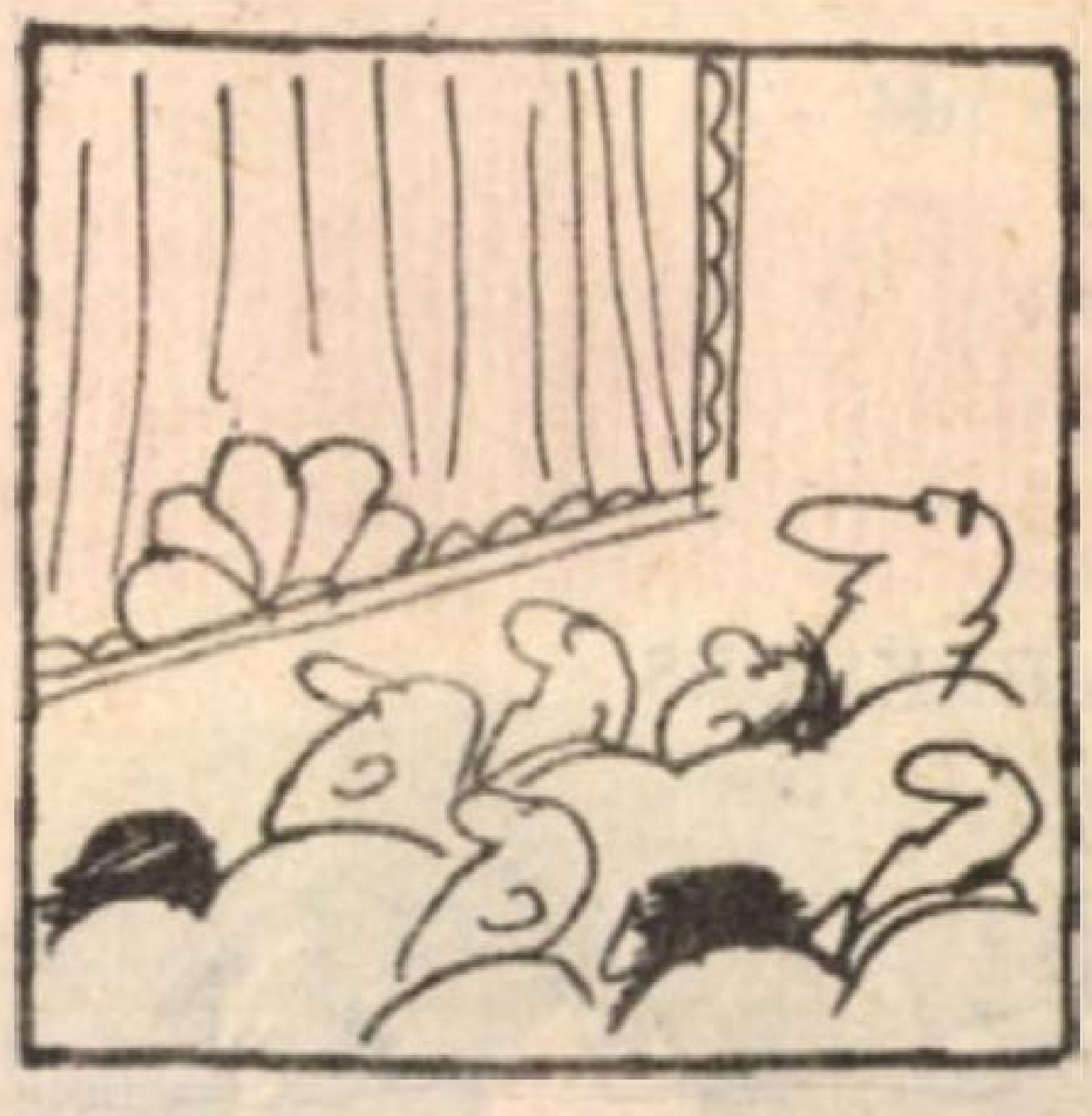

A zene elnémul. A függönyt felhúzzák. A színpadon szurtos, ócska konyha, a konyhában Hamupipőke . . . kezdődik a darab. Egy-két mondat. Kislányom föláll, megrántja a kabátomat:

– Apa, menjünk.

Rászólok:

– Kislányom, most kezdődik csak az előadás.

– Mindegy. Nem érdemes. Ami szép volt, azt fölhúzták már . . .

Színészanekdoták

I.

A feltűnően sovány kis színésznő panaszkodik az esztrádműsor írójának:

– Szerződés nélkül vagyok, nagyon szépen kérlek, írj be a szövegbe egy csöpp szerepet számomra.

– Megpróbálom, talán sikerül. Beírom: „Egy sovány nő." És valamit mondani fogsz.

– Ezer köszönet.

Amikor megkapta a kis szerepet, dühösen felkiáltott:

– De hiszen minden poént Feleki Kamill mond!

*

A kabarészínész csak a műsor első számában játszott, de ott kellett maradnia a műsor befejezéséig, mert a fináléban a többiekkel együtt ő is megjelent a függöny előtt. Ezért mindig méltatlankodott, hiszen tíz perccel jelenése után elmehetett volna, de két óránál is többet kellett rostokolnia a fináléig. Egyszer így szólt hozzá a rendező:

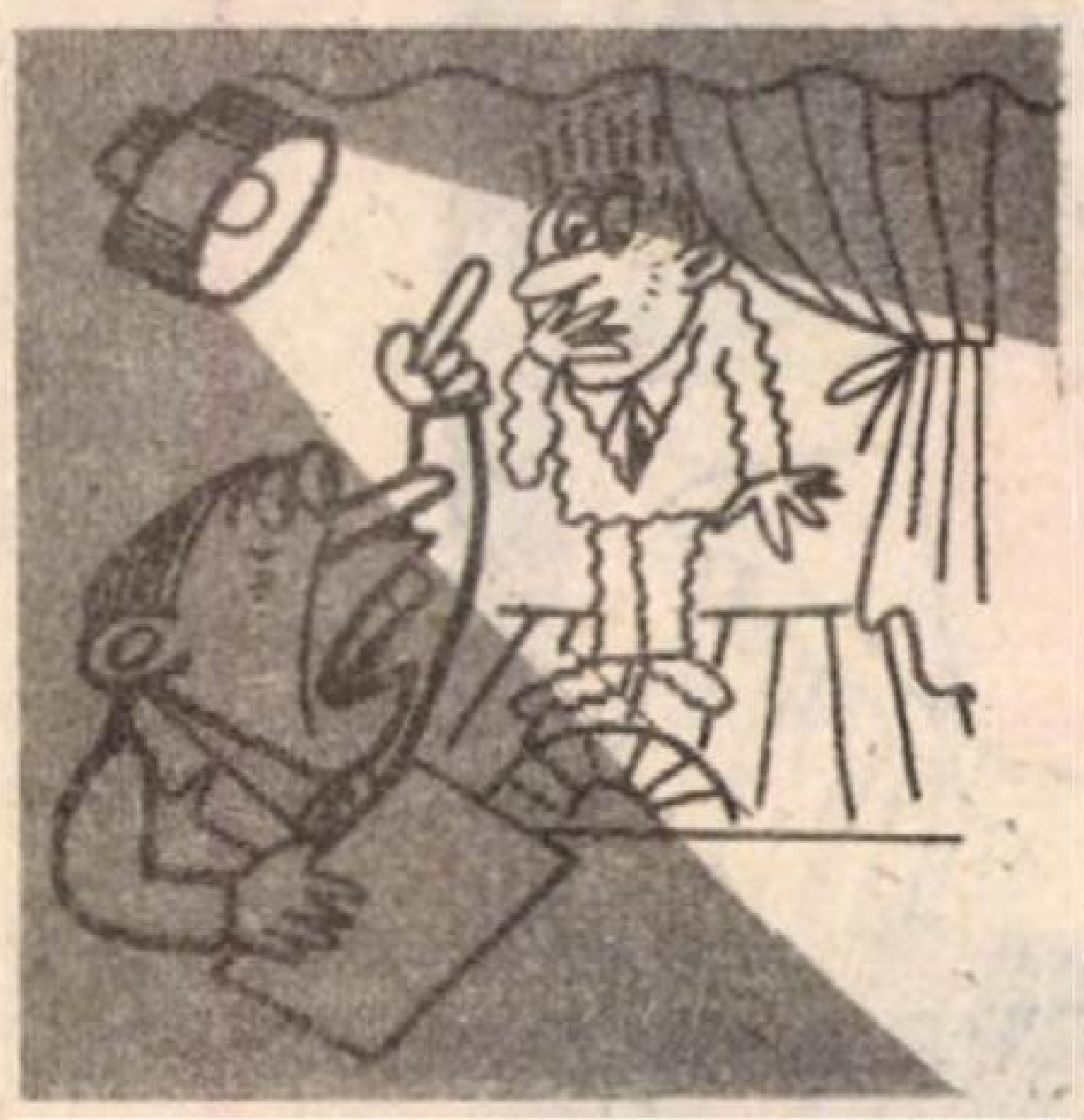

– Elmehetsz a jelenésed után. Nem kell itt maradnod a fináléig.

A színész elsápadt, és ijedten kérdezte:

– Talán valami baj van velem? Megmondhatod nyíltan!

*

A népszerű primadonnát nemcsak a színpadon ünneplik, hanem a magánéletben is, nagy tisztelet övezi. Ezt az állandó ünneplést megszokta, el is várja. Egyszer egy fiatal szubrett arra kérte, látogasson el hozzá és nézze meg öthónapos kislányát. A primadonna visszautasította a meghívást:

– Majd akkor megyek a kislányodat megnézni, ha már tudni fogja, hogy ki a látogató.

*

A rendező a próbán sehogy sincs megelégedve a színész alakításával. Kifogásolja hangját, mozdulatait, egész játékát.

A színésznek ez sehogy se tetszik és kifakad:

– De bocsáss meg, én harmincegy éve vagyok már színész!

– Az a nyugdíjegyesületre tartozik – hangzik a rendező válasza.

(p. l.)

Divatos babakocsi

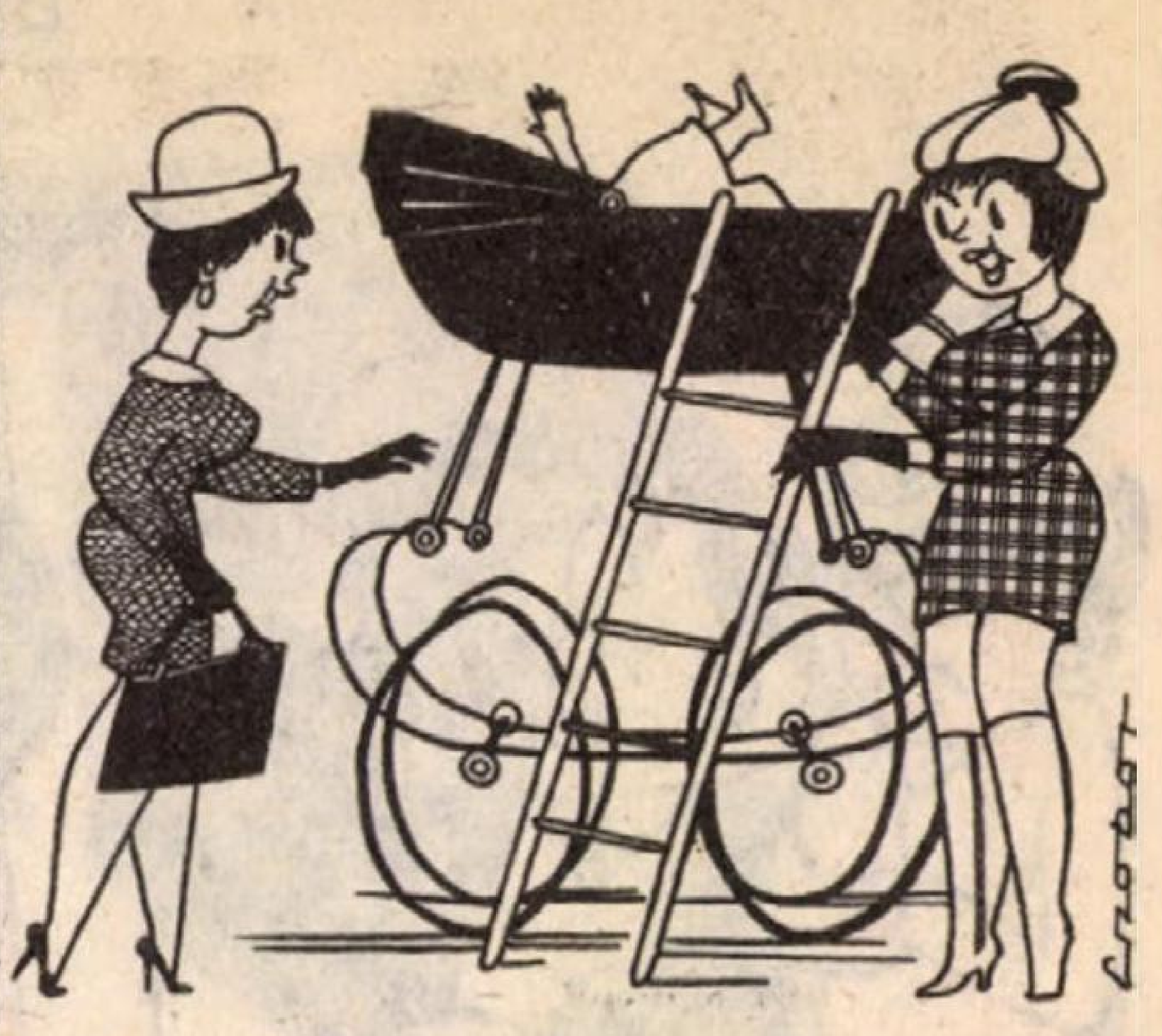

– Nem akarod megnézni a kicsimet?

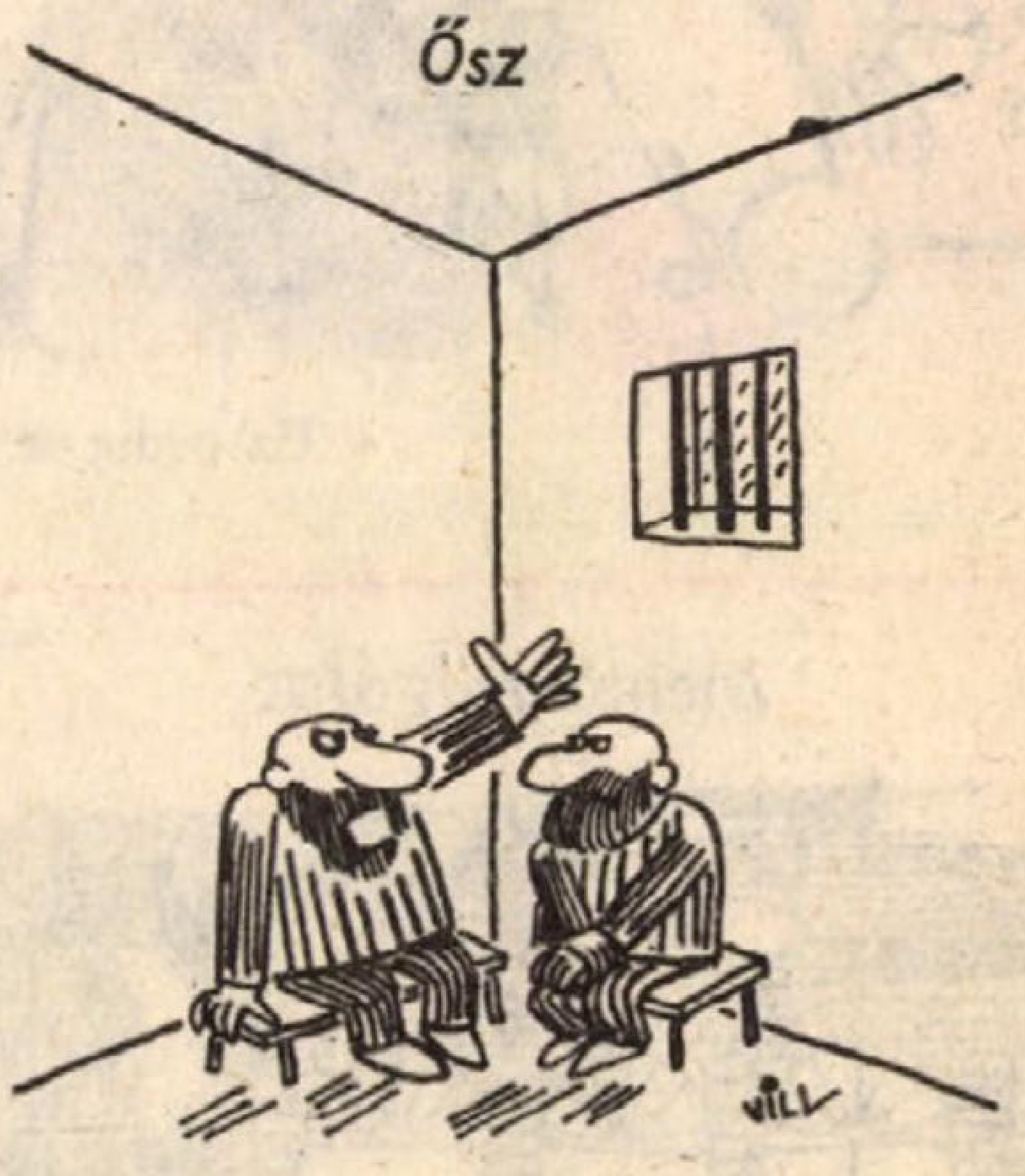

Ősz

– Már megint esik!

Vallomás sötétben

Az ördögök ragasztották le a nyelvemet, hogy képtelen voltam megmondani Dittának, amit épp tőlem kívánt hallani? Tudhatta pedig, hogy szép, sugárzása támad körülötte a levegőnek, nemcsak a férfiak, a nők is megfordulnak utána.

De ha ez nem volt elég! Elbicsakló hangom sem, suta mozdulataim, mohóságom, ahogyan beleszíttam a cigarettájába s tíz perccel elválásunk utáni telefonhívásaim! Mit is akartam mondani neki? Olyasmit, ami formátlan butaság lesz, ha szavakba foglalják. Hát hallgattam inkább.

Ditta pedig semmi egyebet nem akart tőlem, csupán azt, amit napjában a kelleténél többször megkapott bármely közömbös embertől: vallomást és bókot — amit ha más dudorászott körülötte, szamárságnak nevezett. Belőlem ez a szamárság hiányzott, hogy megnemesítsen.

Késő ősszel történt: színházi este után kísértem haza. A buszról leszállva gyalog vágtunk neki az enyhe lejtőnek. A kis park egyik padjára leültünk, belehallgattunk a csöndbe.

Egyszerre suttogó szavak ütötték meg a fülünket. A túlsó sétányról hangzottak, a megroppanó kavics neszezése elhalt. Talán két méterrel a hátunk mögött állhattak, a nyírt bokorsövény választott el tőlük. Igazán nem akartuk kihallgatni őket, de most már tapintatlanság lett volna tudtukra adni, hogy nincsenek egyedül.

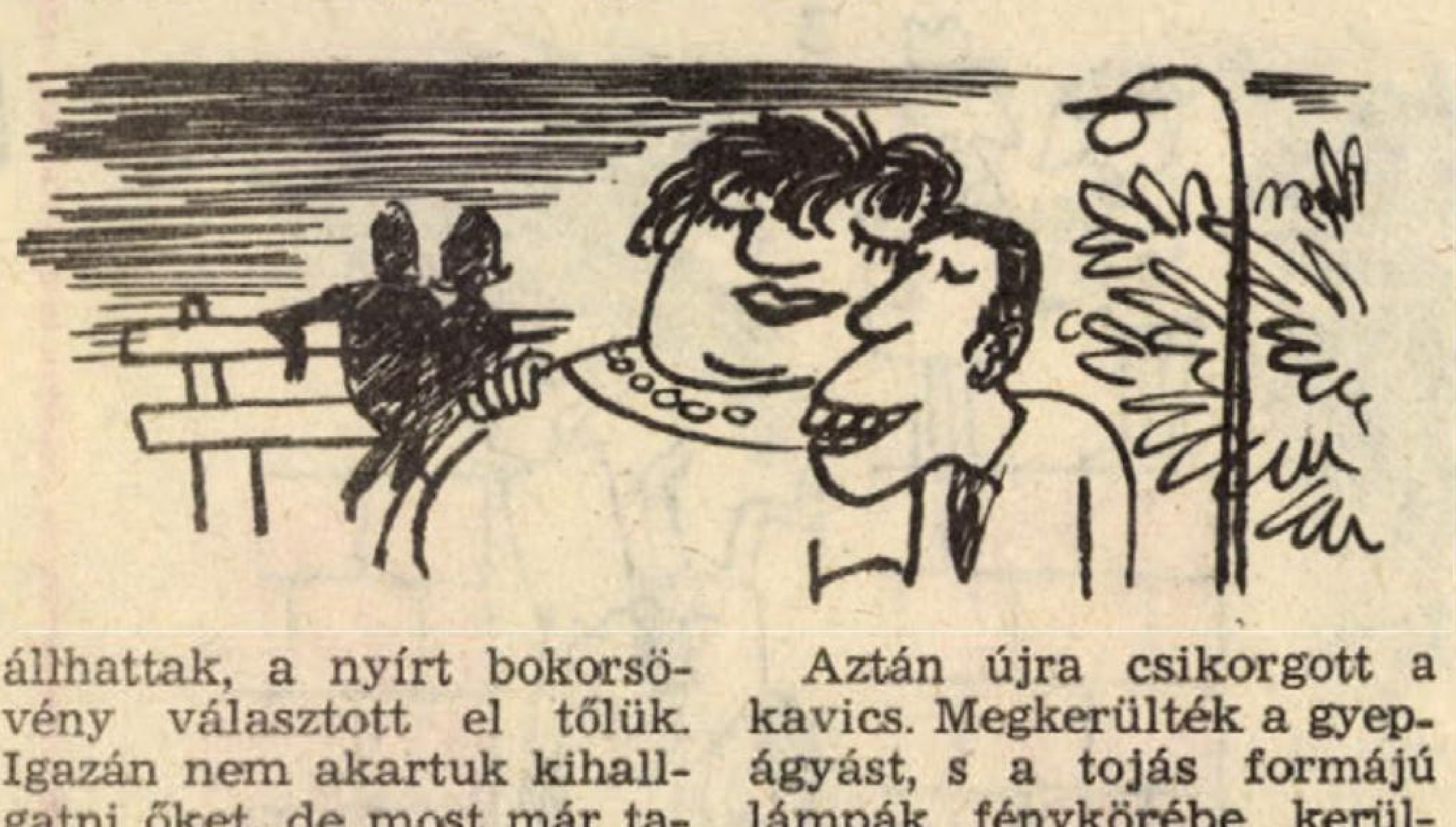

— Igazán mondod?

— Neked nem tudnék hazudni! — suttogta egy érzelmes férfihang.

— Édes!

— Te! Te gyönyörű!

És tovább, a közhelyszótár banalitásai, melyek arcomba kergették a röstelkedés pírját. Nem néztem Dittára. Kínomban cigarettát húztam elő, de rágyújtani sem mertem. A sercenő gyufaláng is szétrebbentheti őket.

Aztán újra csikorgott a kavics. Megkerülték a gyepágyást, s a tojás formájú lámpák fénykörébe kerültek. Először az összefonódó pár látszott csak, aztán, közelünkbe érve, egyetlen pillantásra az arcuk is.

Elejtettem cigarettám a meglepetéstől.

A földkerekség legcsúfabb emberpárja vonult el előttünk, olvadozva, egymás rútságába bódult mámorral arcán. Minek részletezzem a teremtésnek ezt a torz fintorát, minek mondjam el, hogy a nő kóchajú volt és duzzadt, mint egy gyalogszerre kapott léggömb, a férfi csirkemellű, csámpás és menthetetlenül lóarcú?

Fölkeltünk a padról, szótlanul elindultunk. Mit gondolhatott Ditta? Nem tudom. Talán irigyelte a kis gömböcöt. Bennem ekkor kövesedett meg végképp a hallgatás.

Szomorúan, meggörcsösödve váltunk el a kapujuk előtt. Holnap újra itt állunk majd, Ditta vár tőlem valamit, és nekem nem jön ki a számon egyetlen zsetonná silányított bók sem.

Arcába néztem, amint elömlenek rajta az éjszakai fények. Az ijesztő pár jutott eszembe ismét. A képzeletük. Egyszerre földerengett bennem a sejtés, hogy nekik találták ki a szerelmet.

Vidor Miklós

Dia-vetítés

Mészáros András rajza

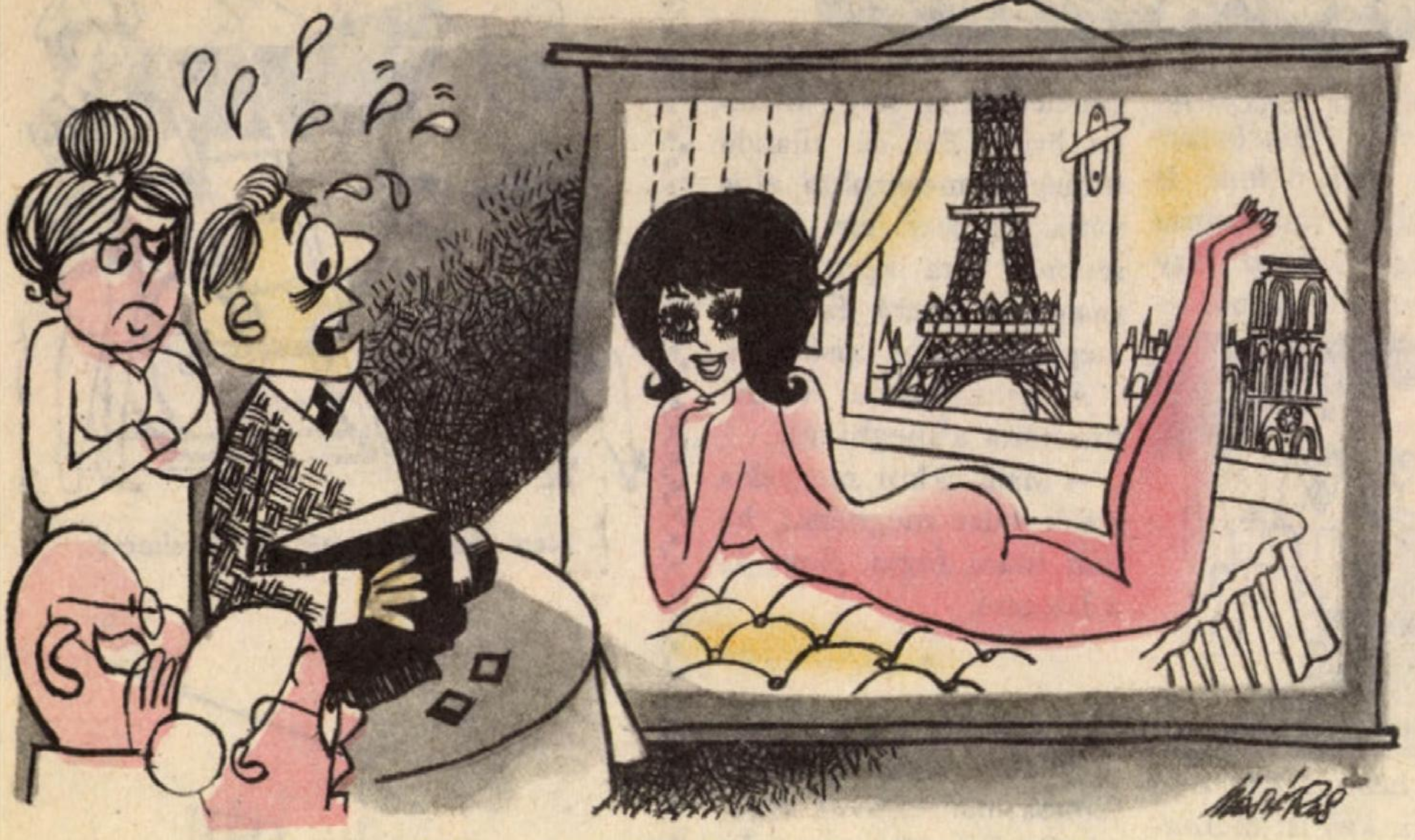

– Ez pedig az Eiffel-torony az ablakomból.

Mentőszolgálat

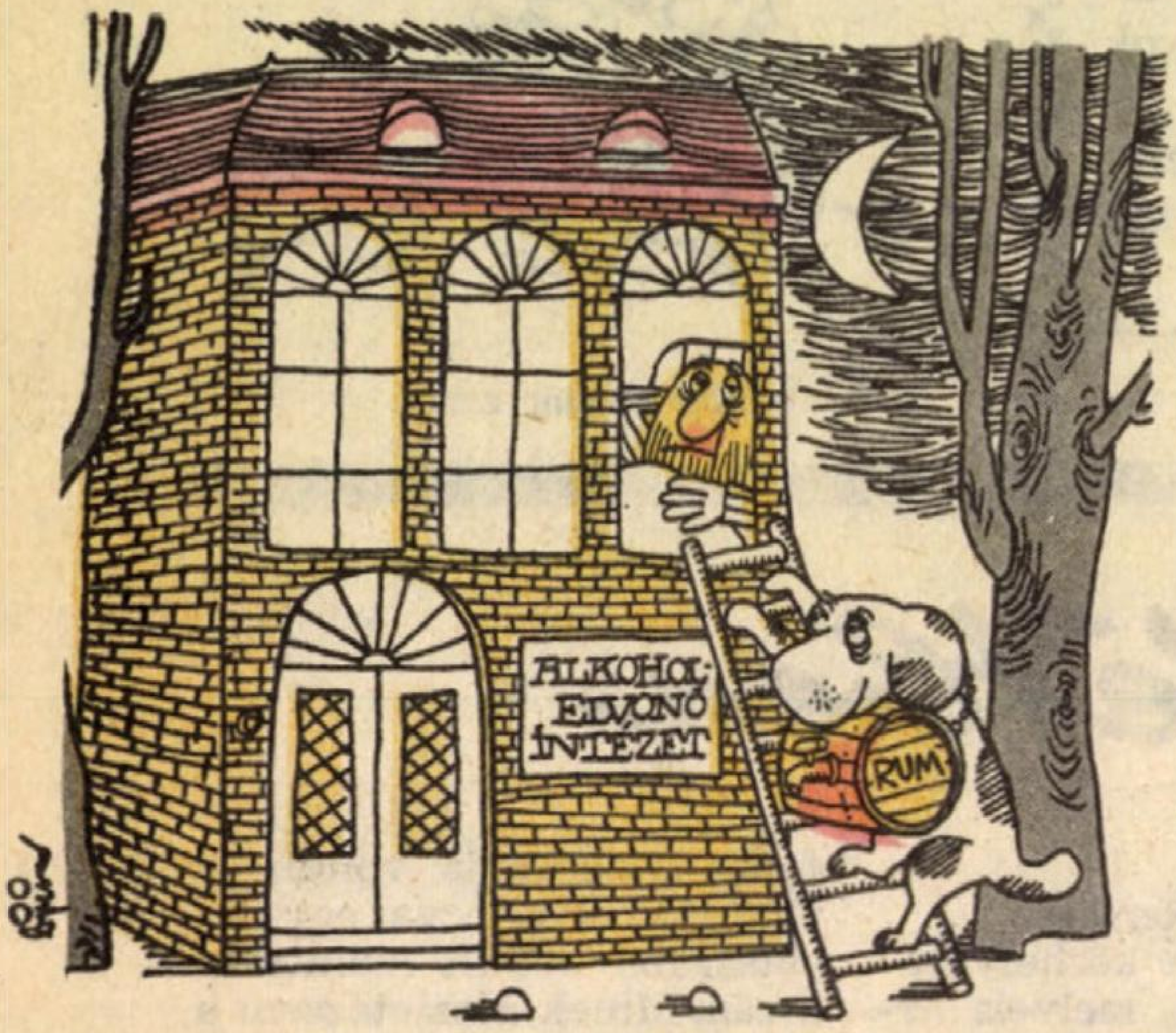
ALKOHOL-ELVONÓ INTÉZET
RUM

Túlzott érzékenység

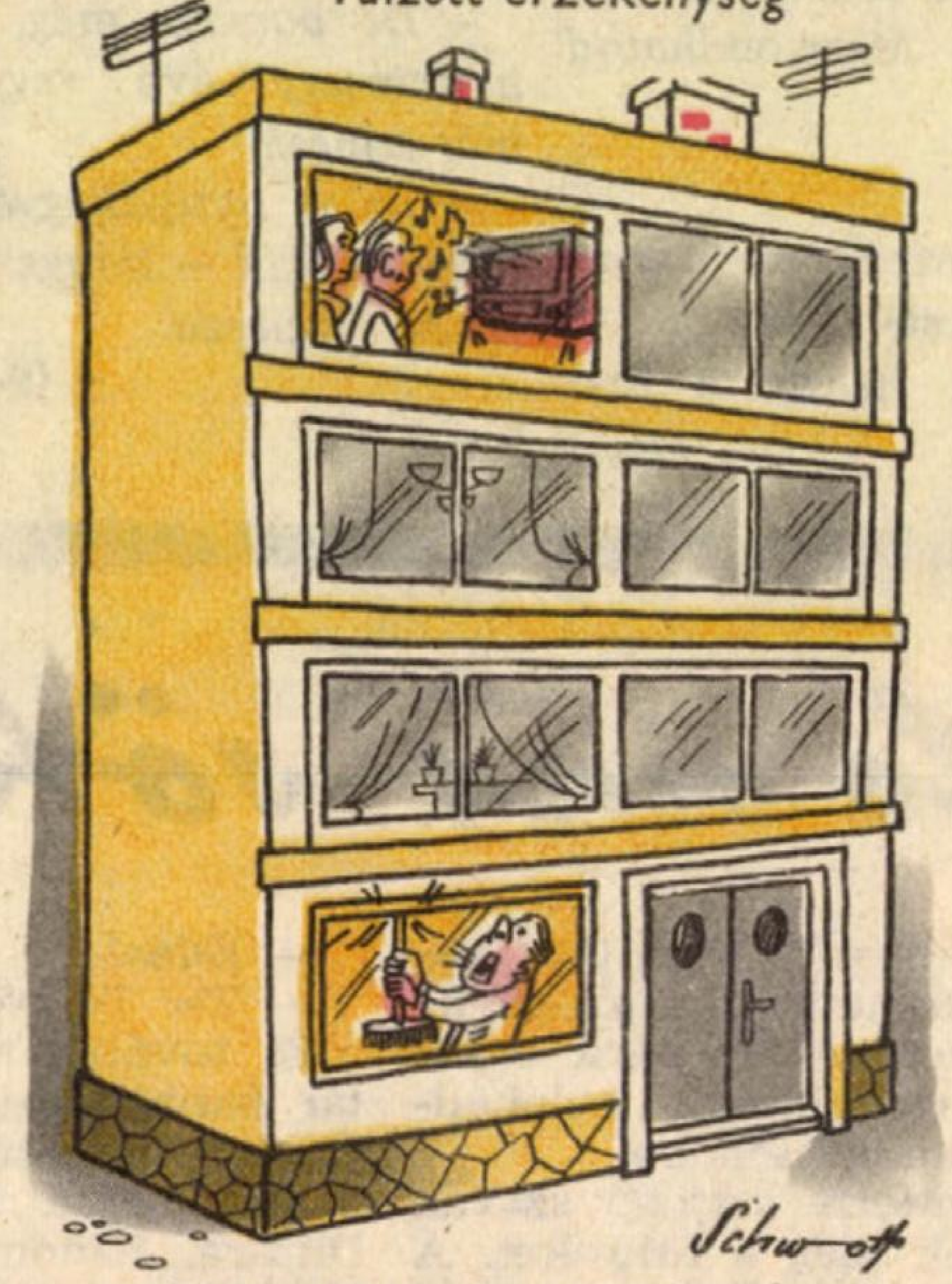

– Halkítsák le már azt a rádiót!

Dráma

Várnai György rajza

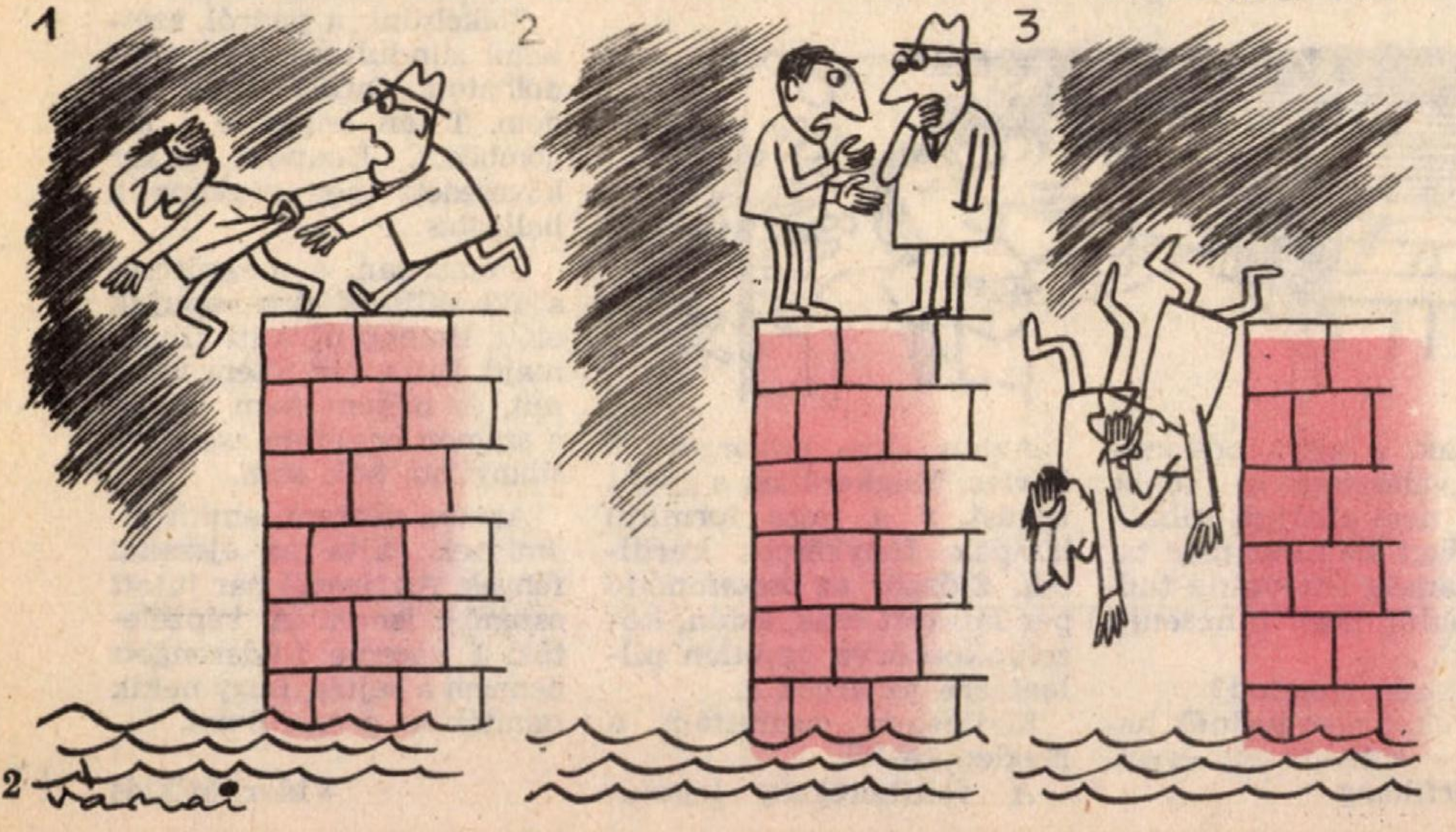

E HETI HIRDETÉSEINK

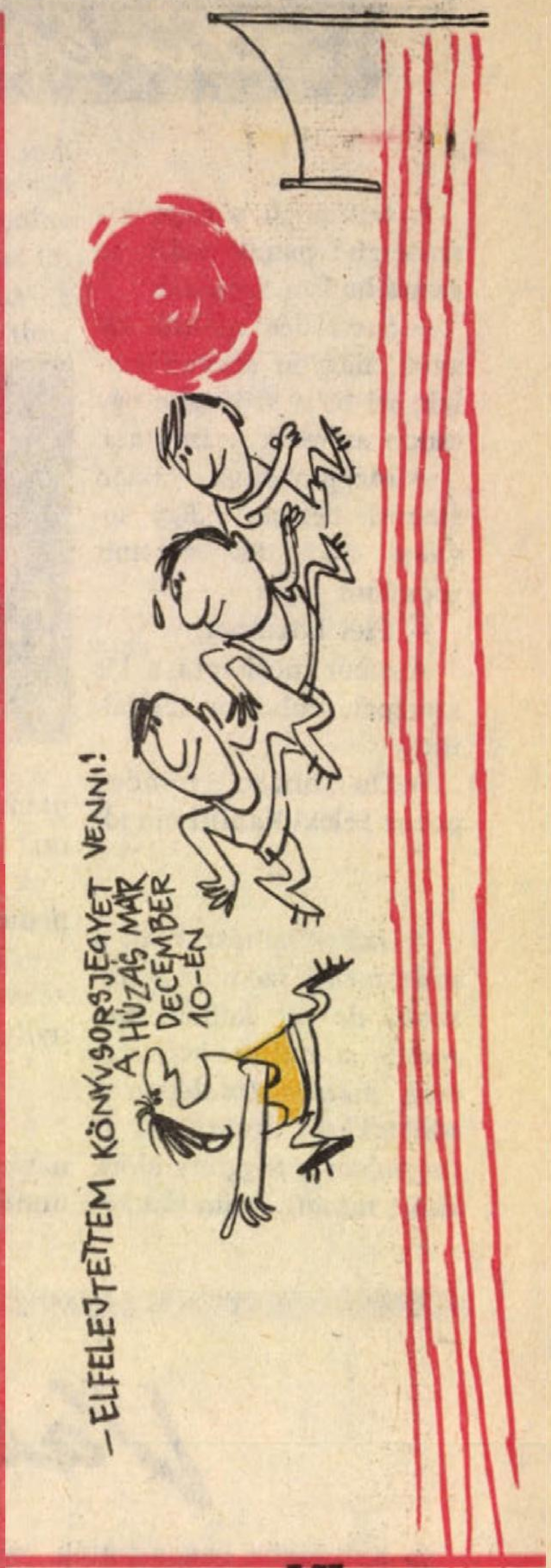
– ELFELEJTETTEM KÖNYVSORSJEGYET VENNI! A HÚZÁS MÁR DECEMBER 10-ÉN

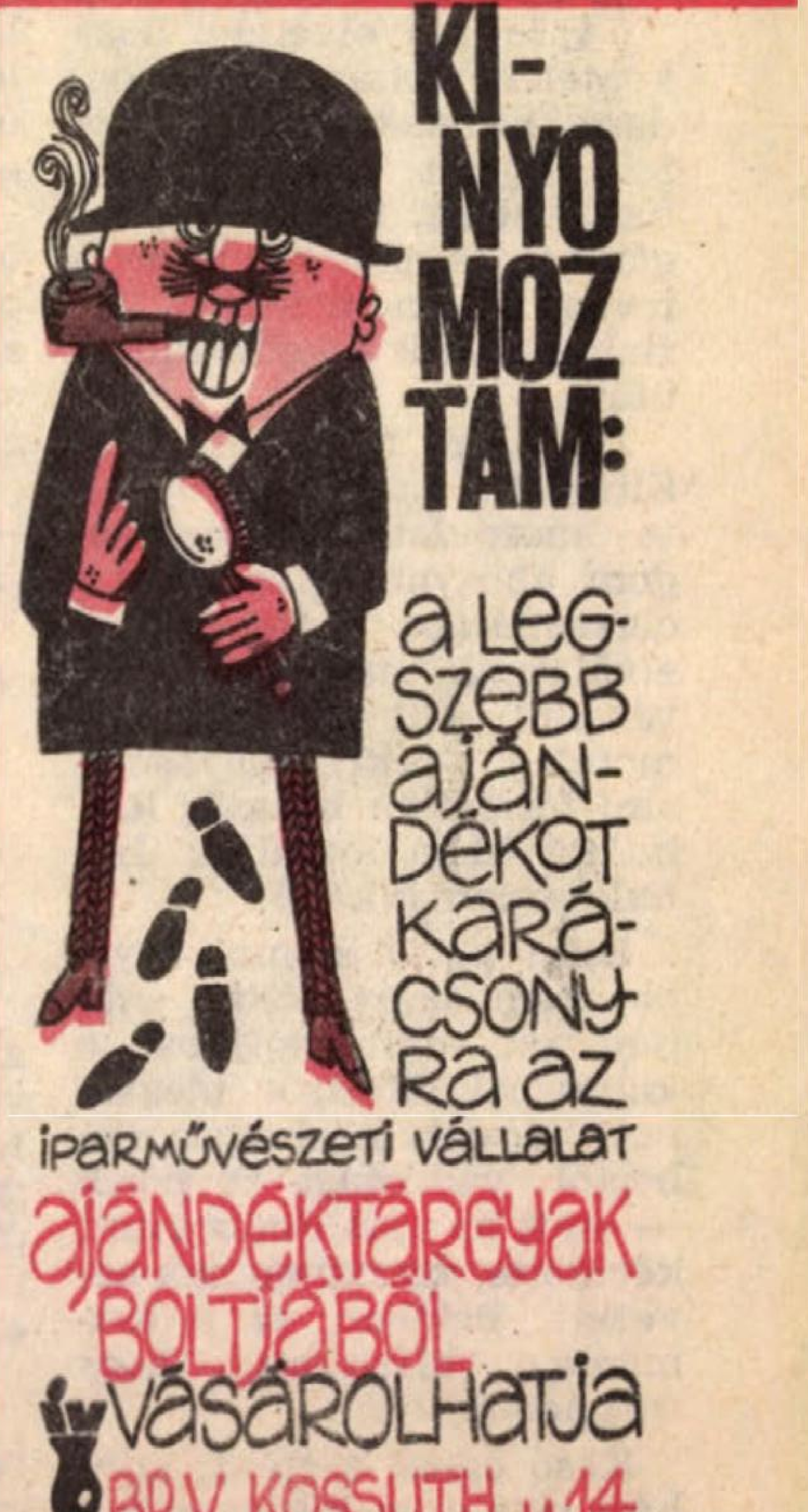
KI-NYOMOZTAM:
a leg-szebb aján-dékot kará-csony-ra az
iparművészeti vállalat
ajándéktárgyak boltjából
vásárolhatja
BP. V. KOSSUTH u. 14.

Öreg király

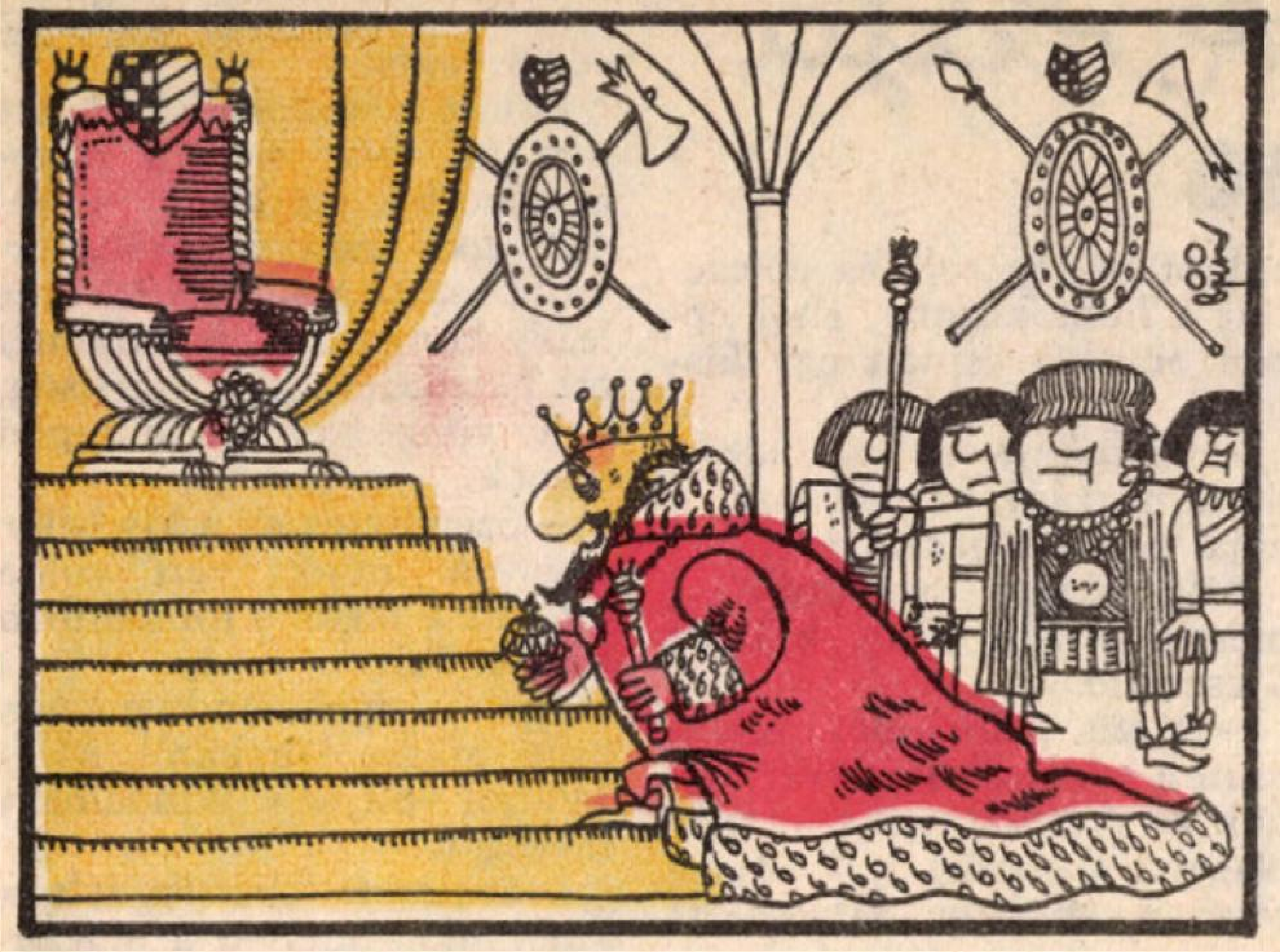

– Mennyi lépcsőt kell mászni! . . .

DECEMBERI DOLGOK

1.

PROGNÓZIS

Decemberben spórolásra
Bármennyi bennünk a szándék,
Költekezünk egyre-másra,
Sok pénzt visz el az ajándék.

Hó elején Mikulások,
Később Télapók is járnak,
De játékot a kis srácok
Nem csupán csak tőlünk várnak.

A Télapó hozhat csőstől
Ajándékot akármennyit,
Azt kérdezik a szülőktől:
Hát ti sose vesztek semmit?

2.

KOCAGOND

Egyik Pest környéki koca
Nyugtalan lett nagyon-nagyon,
Párja megkérdezte tőle:
Mért izgatod magad agyon?

A koca sóhajtott párat:
„Ez az IBUSZ lelkén szárad,
Kérdezem, hogy mért kell nekik
Télen disznótoros járat?”

Hidvéghy Ferenc

A pokolban

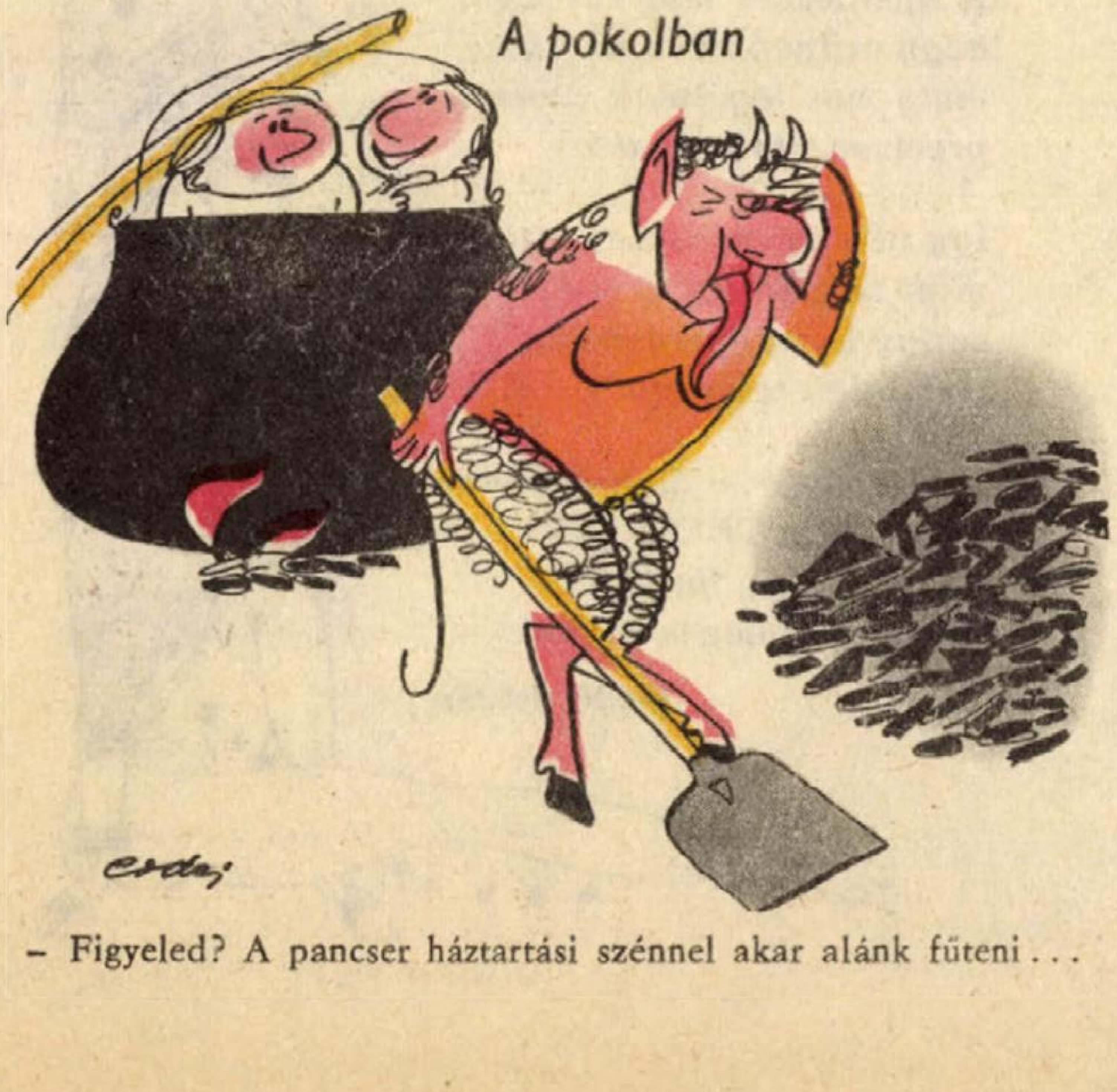

– Figyeled? A pancser háztartási szénnel akar alánk fűteni . . .

Színház

Sajdik Ferenc rajza

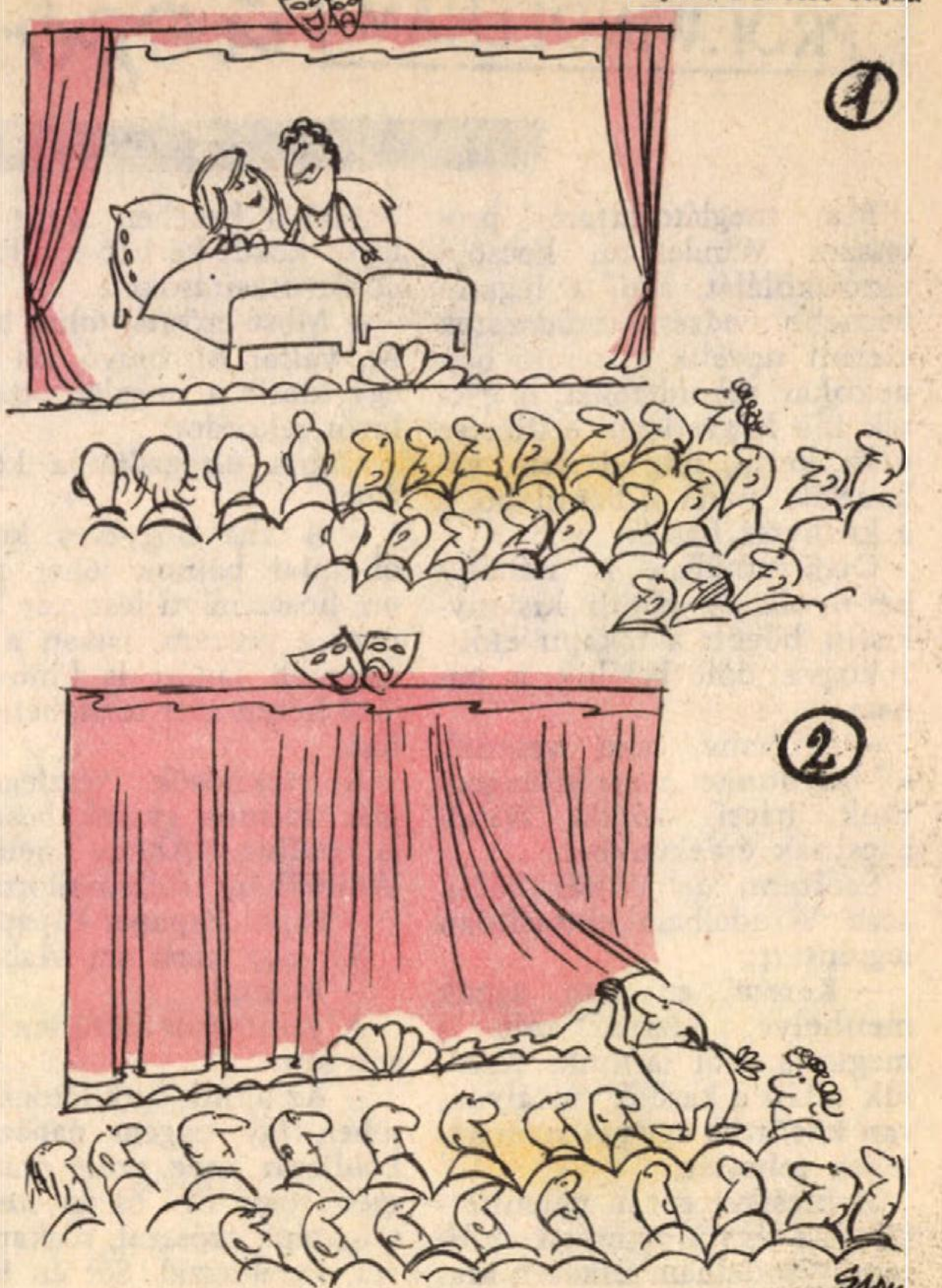

MLSZ-ellenőr

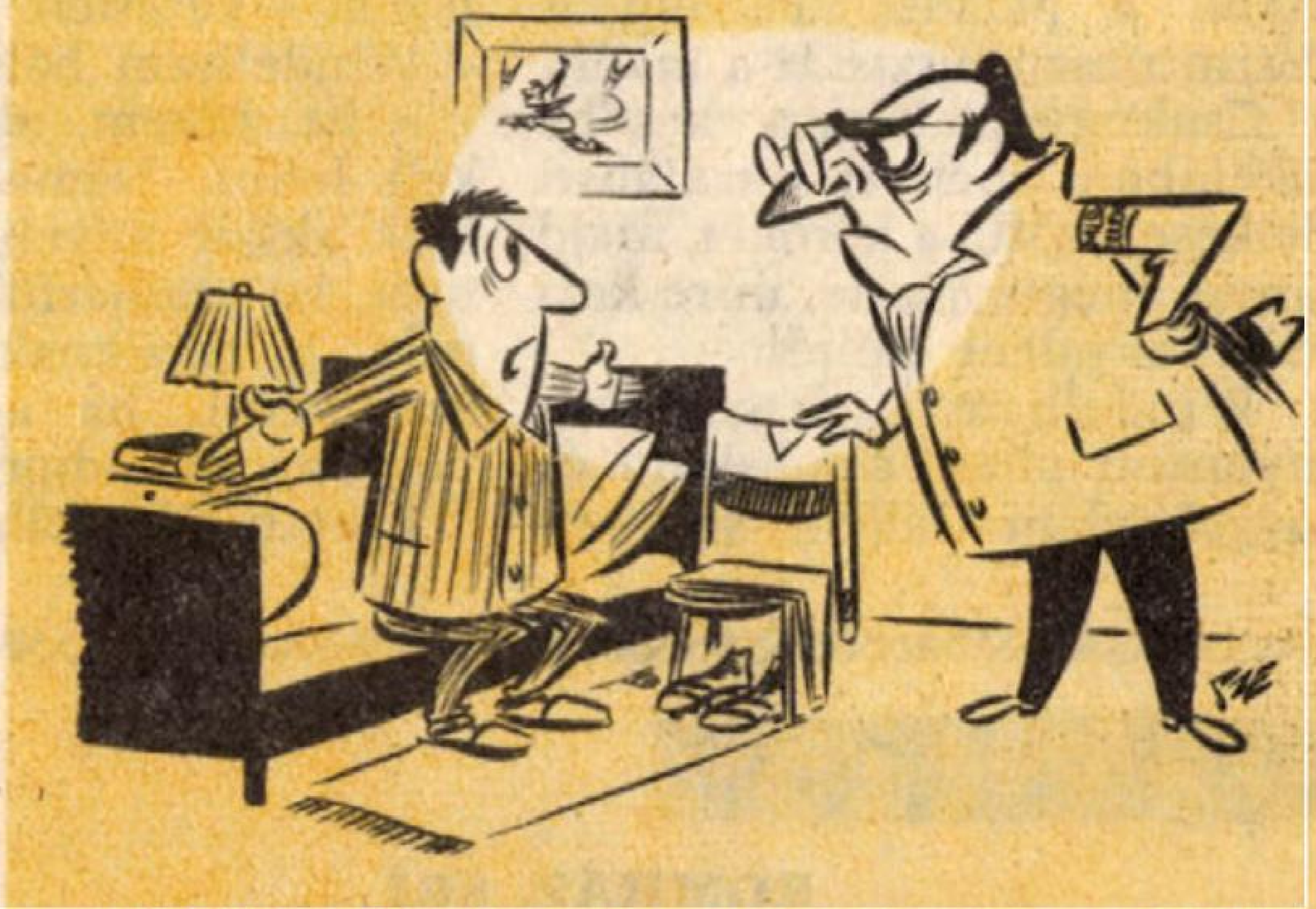

Játékos: Bocsánat, itt valami tévedés van! Mérkőzés előtt szabad lefeküdni!

Ipari tévé

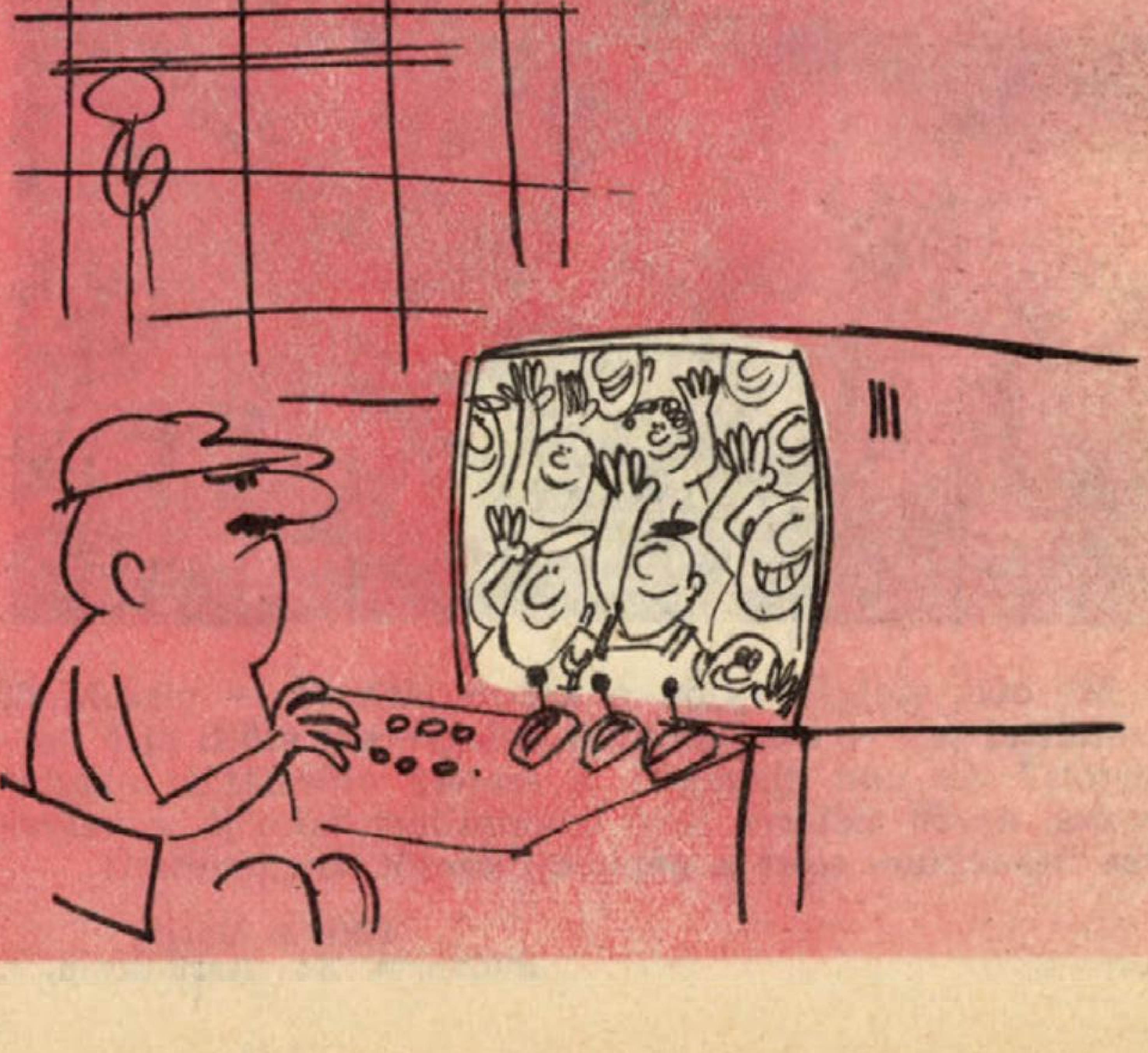

PROF. WINDELHAM úszóiskolája

(KÉP A JÖVŐBŐL)

Ma meglátogattam professzor Windelham kecsöpi úszóiskoláját, ahol a legmodernebb edzési módszerek szerint nevelik a leendő bajnokokat, rekordereket. A gyerek ide közvetlenül születése után kerül, míg el nem választják, anyja is bennlakó, s a korhatár hat év.

Ottjártunkban is néhány hét-nyolc év körüli kislány-kisfiú bőgött a főkapu előtt, zokogva dőlt belőlük a panasz:

– Brühaha, nem vesznek föl bennünket, mert kiöregedtünk, bácsi, szóljon Windi bácsinak érdekünkben.

Szóltam, de Windi bácsi, azaz Windelham elutasítóan legyintett:

– Kérem, ez nem aggok menhelye, nézzen szét, s meglátja, hol tartunk. Kezdjük talán a kezdők osztályán, van közöttük egy-két reményteljes tehetség.

A kicsiket éppen pelenkázták, az egyik rémesen ordított. Windelham lelkesen áradozott:

– Á, a kis John Herkovics, vízbe akar menni, azért csinálja a parádét. Tegnap is harminczszor úszta át a lavórt.

Csakugyan láttam később akcióban, cuclival a szájában lelkesen rótta a köröket, majd anyja megszoptatta, mire kezdett mindent elölről.

Windelham elragadtatva nyomott puszit a popsijára, és négykézlábra állva, stopperórával a kezében maga is a lavór körül keringve, adta az edzői utasításokat:

– Most erősíts, John, hasat be, vállat ki, bravó, na még egy kicsit s megdöntöttük a lavór rekordot!

Utána elragadtatva kérkedett:

– A fiú négyéves korára olimpiai bajnok lehet 1500-on, hosszútávú lesz, ezt bizonyosra veszem, lassan a legnagyobb lavórt is kinövi, a jövő héten már teknőben úszhat.

A teknősök részlegében már számos gyerek beszélni is tudott. Ahogy belépett Windelham, fölmorajlottak:

– Papa! Papapa! Papapapa!

Sőt egy kicsi azt kiabálta:

– Mama!

A professzor derülten mosolygott.

– Az apjuk csak látogatóba jöhet, így engem papáznak. Boldizsár meg azért mamáz, mert rossz evő és én etetem, sárgarépa szósszal, sóskapürével, ezzel-azzal. Sőt én is altatom, már tíz „tente baba, tente" után fújja a kását.

– Sokoldalú tevékenységet fejt ki – vetettem közbe.

Windelham bólintott.

– Itt, kérem, mindenesnek kell lenni. Némelyik gyerek csak akkor növeli teljesítményét, ha szamárfület csinálok neki, a másiknak bukfencet kell vetni, ha azt akarom, hogy ne maradjon le.

Ezután Windelham medvecukrot osztogatott és elvezetett a homokozóba, ahol éppen pipiskét csinált egy kislány.

– Margó, gyere csak ide – hívta hozzánk Windelham –, adjál pacsit a bácsinak.

Míg Margó odagurult, a mester felvilágosított, ki is ez a csemete.

– Máris jobb időt úszik, mint a jelenlegi amerikai bajnok, az ötéves Doris Dumber. Nagyon szorgalmas, a százas edzésen százszor kinyomott egy jonatán almát, remekül mászik időre, kitűnő stílusban szedi szét a legnagyobb babákat is.

Közben pacsit adott a csöppség, és én érdeklődtem tőle, hogyan érzi magát.

– Tö... tö... tö... tö... ló... ló...

Windelham tolmácsolt

– Azt akarja mondani, köszöni szépen, jól, csak még nem tudja. Remekül fejlődik, kár, hogy most fogzik, s ezért kicsit csökkenteni kell az edzésadagot.

Ezután a fürdőkádak között néztünk szét, majd a nagymedencébe mentünk – éppen 400 méteres próbaversenyt úszott a négy és fél éves leány korosztály. A rajtkőnél ott hüledezett Judy Garrison, volt világrekorder, olimpiai bajnok.

– Szédületes ez a kis béka, negyven métert vert volna rám, ha a legjobb formámban kiállok vele.

Egy nyolcvan-kilencven centi magas lánykáról, Milli Mollról volt szó. Windelham ragyogott!

– Született tehetség, féltett kincsünk. Amellett a magánélete is példás, ez még egyszer sem maszatolta szét száján a lekváros kenyeret, nem huzigálja a macska farkát, nem dugja szájába az ujját, nem futkos a fiúk után sem.

– Nocsak, van, aki ilyen korán kezdi?

– Hajaj, a múlt héten is volt egy tragikus eset. Az egyik kislány három napig nem ette meg a spenótot, mert a szerelme másik lány haját húzta meg.

Vagyis itt is zajlik az élet, s a végén megkérdeztük, van-e valami olyan probléma, amit nem ártana megemlíteni a sajtóban. Windelham így felelt:

– Nem probléma, de megírhatja. Jövőre öt évre csökkentem a korhatárt. Mit kezdjek ezekkel a hatéves vén lovakkal, akiknek maholnap az ábécén jár majd az eszük...

Nagy S. József

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ROMHÁZ, SEJ ...

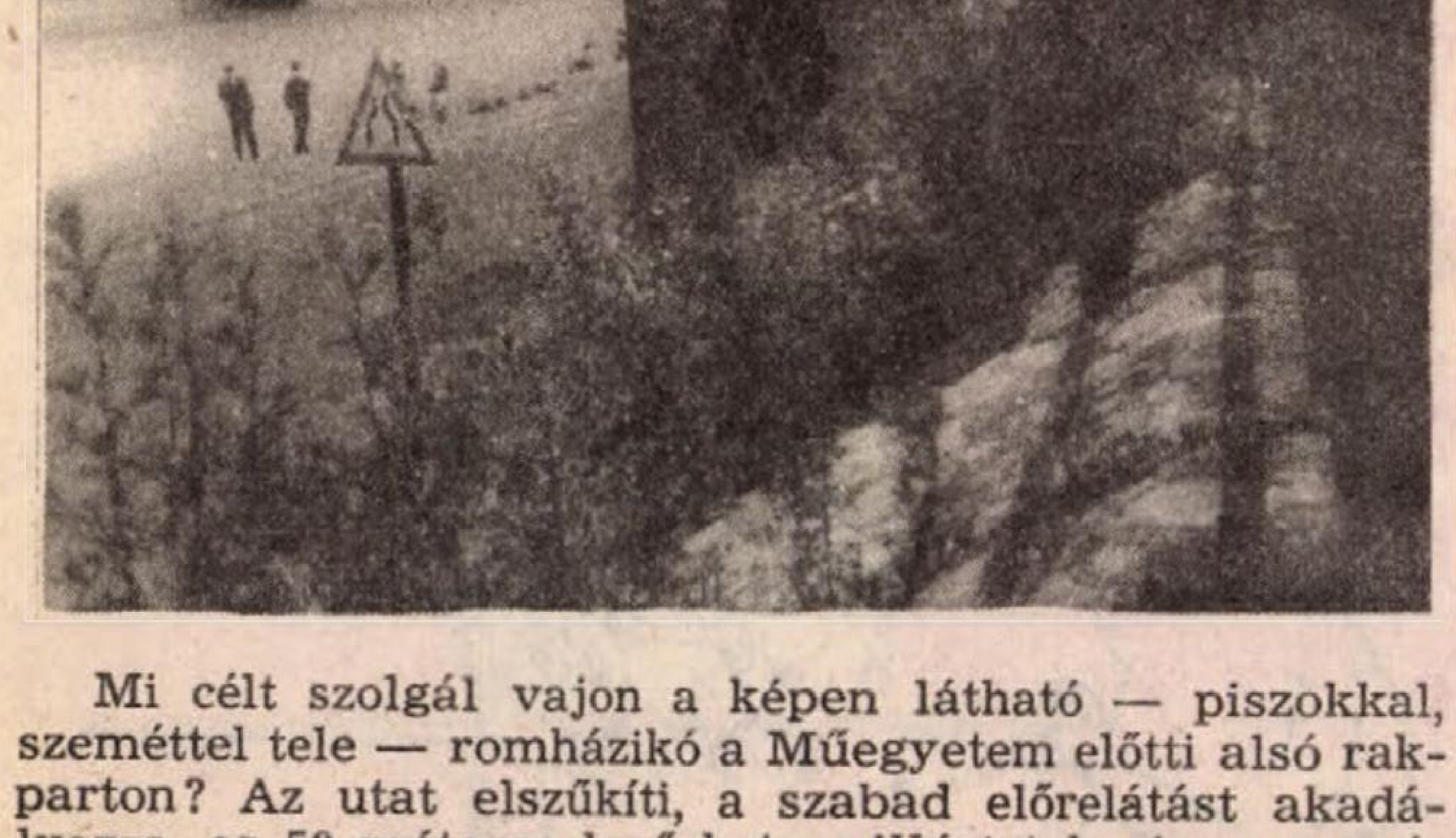

Mi célt szolgál vajon a képen látható — piszokkal, szeméttel tele — romházikó a Műegyetem előtti alsó rakparton? Az utat elszűkíti, a szabad előrelátást akadályozza, az 50 méterre levő betonpillért takarja, a veszélyes útszükület előtt a gépkocsivezetőt megtéveszti!

Tóth J. Margit
Budapest, XI., Karinthy u. 4.

egy kis nyelvelés...

A nyelvészek már rájöttek,
hogy milyen ritka az a szó,
mely más fogalmak révén is
precízen körülírható.

Így például az ismert szó,
mint teszem azt, a RÁDIÓ,
emígy is magyarázható:
„képtelen televízió".

No jó, jó, jó — de mit jelent
e szó, hogy TELEVÍZIÓ ...?
Ez vissza így fordítható:
„mindenre képes rádió".

Bedő István

JUGOSZLÁV HUMOR

(A belgrádi „Jézs"-ből)

LÁTVÁNYOS ÜZEM

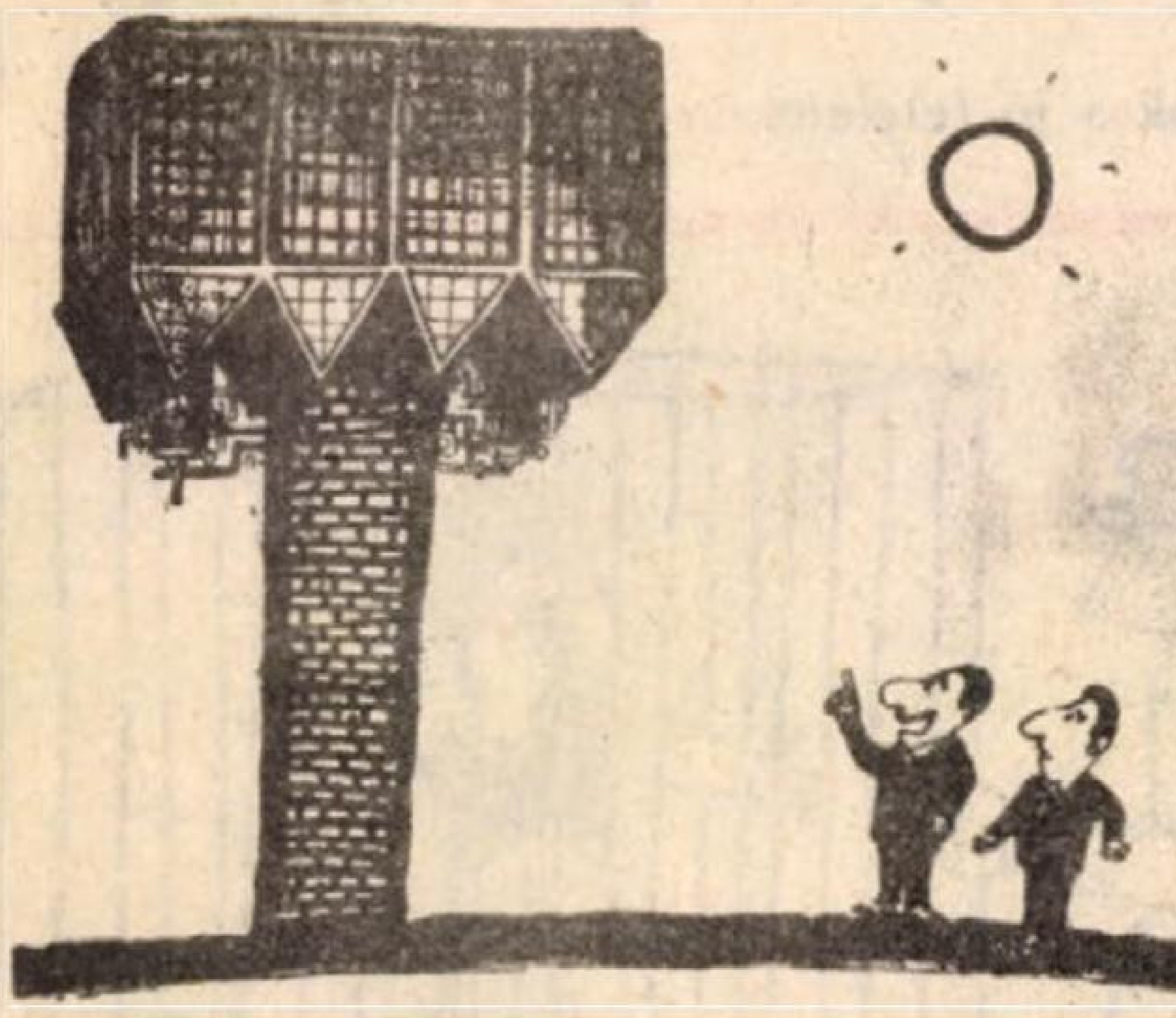

– Az idegenforgalom kedvéért egy kicsit átalakítottuk . . .

GYORSHAJTÁS

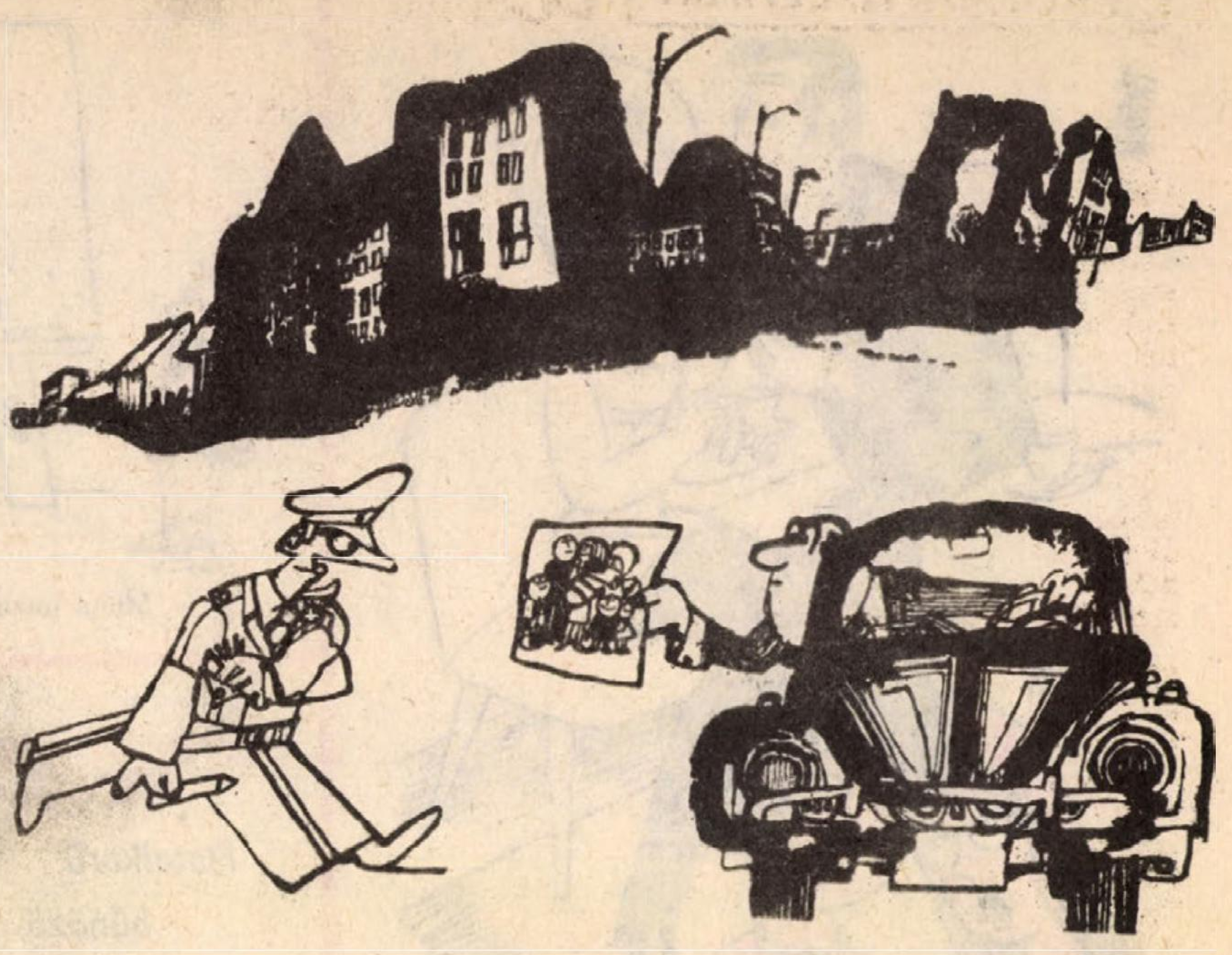

– Tessék figyelembe venni, hogy hazulról rohantam el . . .

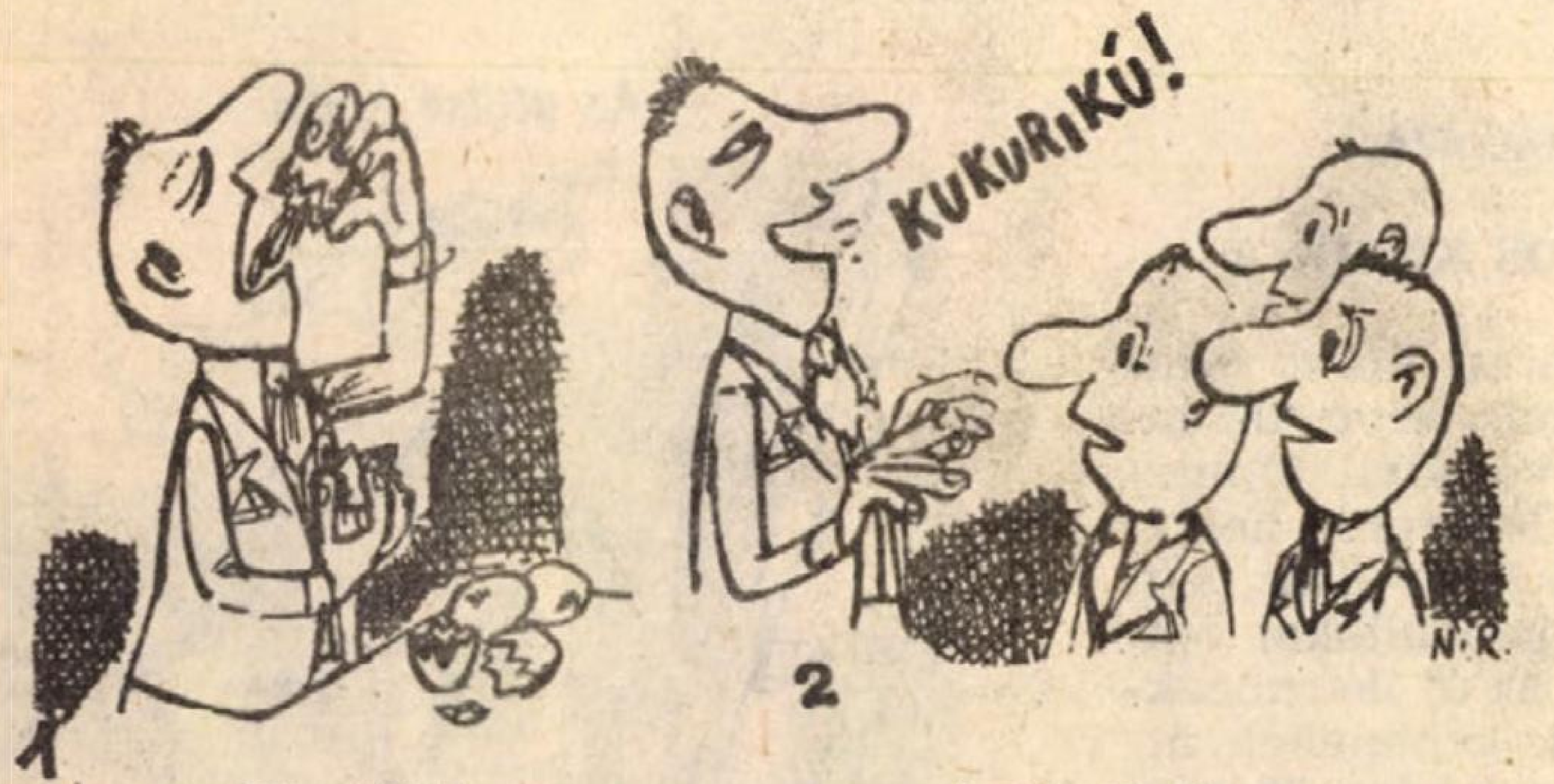

Készülődés
a felszólalásra

A felszólalás

KONOK EMBER

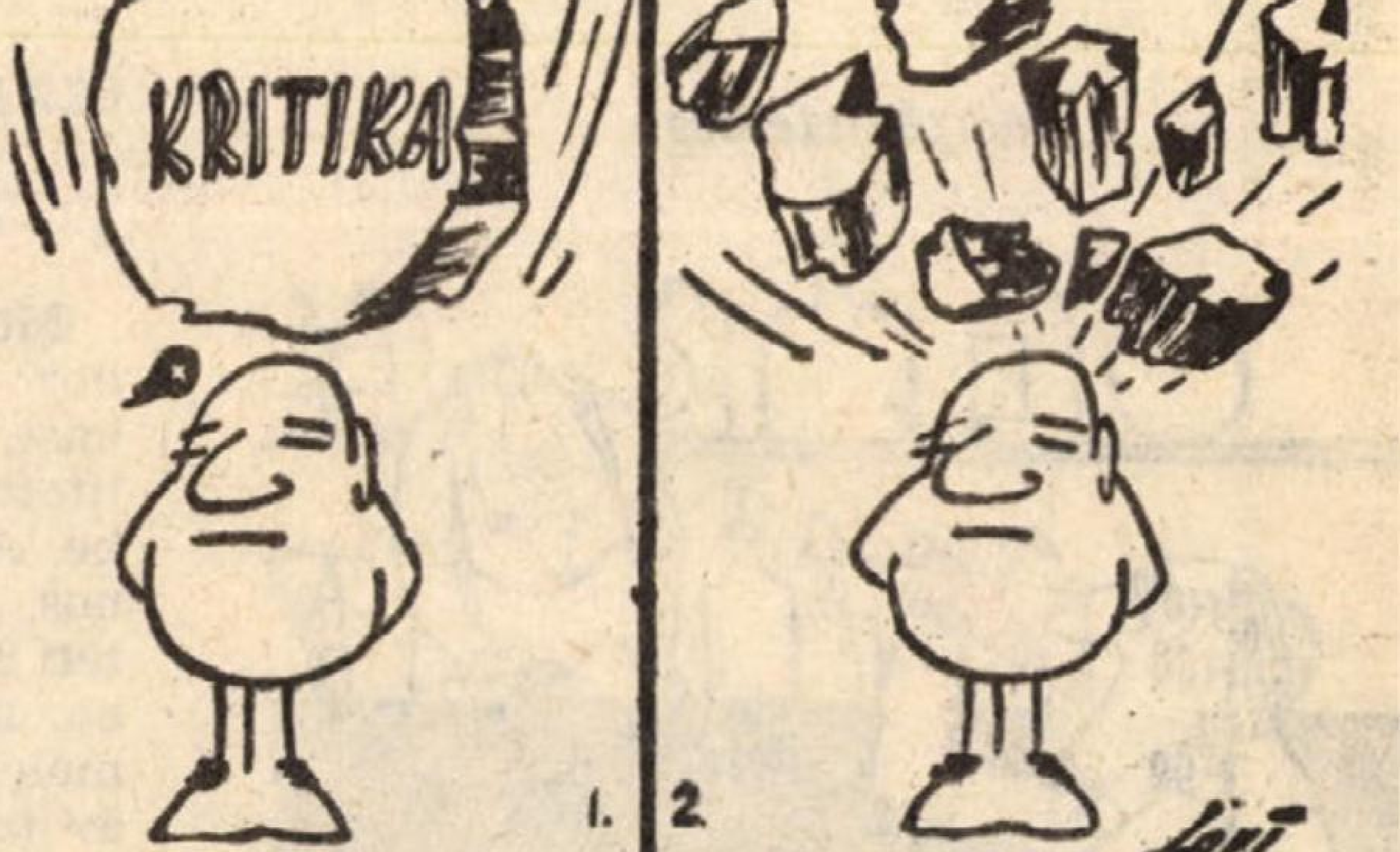

Kedves Ludas!

Két író beszélget:

– Úgy veszik a könyvemet, mint a cukrot! – dicsekszik az egyik.

– Szóval kilóra! – jegyzi meg epésen a másik.

J. J.
Rákosliget

És még mondják, hogy nincs emberi szolidaritás! Nemrégiben a Ludas Matyi hasábjain elpanaszoltam, hogy nem kapok belet a petroforomba. Ennek nyomán szinte országos mozgalom indult a megsegítésemre: Tapolcáról, Gyomáról, Kalocsáról, s az ország legkülönbözőbb tájairól érkezett címemre petroforbél, méterszámra. Bárcsak életem fonala nyúlna olyan hosszúra, mint a birtokomban levő petroforbél hosszúsága. Ez úton is megköszönöm a gyors segítséget, de most már arra kérem a Ludas olvasóit, ne küldjenek több petroforbelet, mert a végén kénytelen leszek kiárusítást nyitni belőle!

K. Vilmos
Budakeszi

A Népszavában olvastam: „Az USA második legnagyobb városa Los Angeles (6 489 000), a harmadik Chicago (6 732 000)." Nem vagyok jó matematikus, épp ezért többször is utánaszámoltam, s mindig úgy jött ki, hogy a 6 732 000 több, mint 6 480 000! Ezek szerint lehet, hogy mégis Chicago a második legnagyobb város az USÁ-ban? – A Népszabadság is feladott egy nagyon kemény számtani fejtörőt. Azt írta ugyanis: „Hivatalosan forintra átszámítva a 150 ezer líra körülbelül 3500 forinttal; a 200 000 líra körülbelül 7400 forinttal lenne egyenlő." Akárhogy osztom, szorzom, nekem egészen más eredmény jön ki. Tessék már utánaszámolni!

L. M.
Veszprém

A Ráday utca 2. számú ház egyik kirakatában egy tábla látható, ezzel a szöveggel: „Fél percenként egy kárt rendez az Állami Biztosító." Mi ez, talán az önkiszolgálás új formája: a Biztosító most már saját maga rendezi meg a károkat? Javasoljuk, hogy a rendezés szép mesterségét hagyják meg az ORI-nak; az Állami Biztosító elég, ha a kártérítés nemes feladatát vállalja!

S. M.
Budapest

Ellesett párbeszéd:

– Azért az idei táncdalfesztivál sokkal egészségesebb volt, mint a tavalyi!

– Hogyhogy?

– Tavaly még azt énekelték, hogy „Fáj, fáj, fáj . . ." az idén meg már azt: „Semmit sem érzek, semmi se fáj . . ."

S. F.
Szombathely

Barátnők

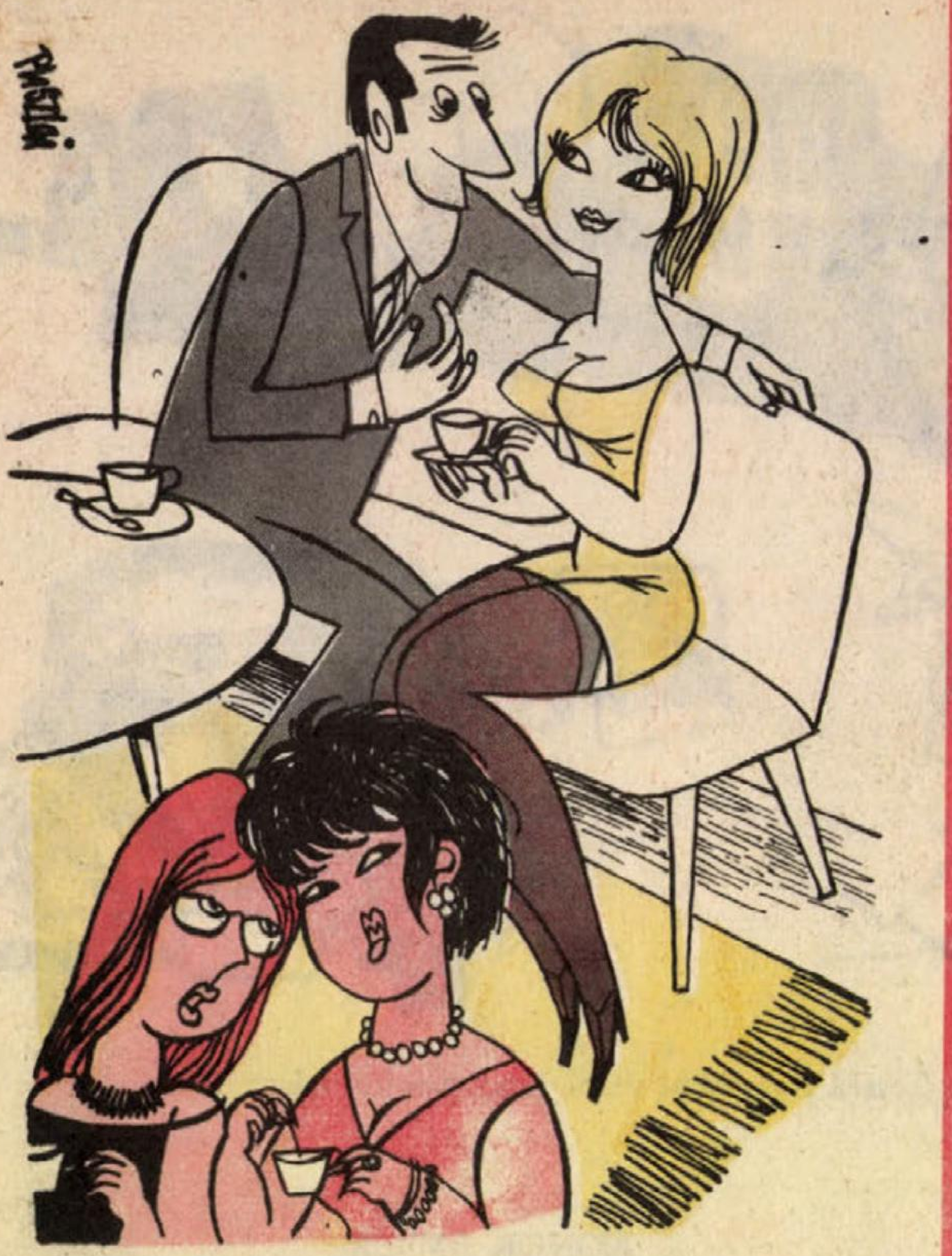

– Csak tudnám, hogy mit eszik rajta?

Tanult a kvizből

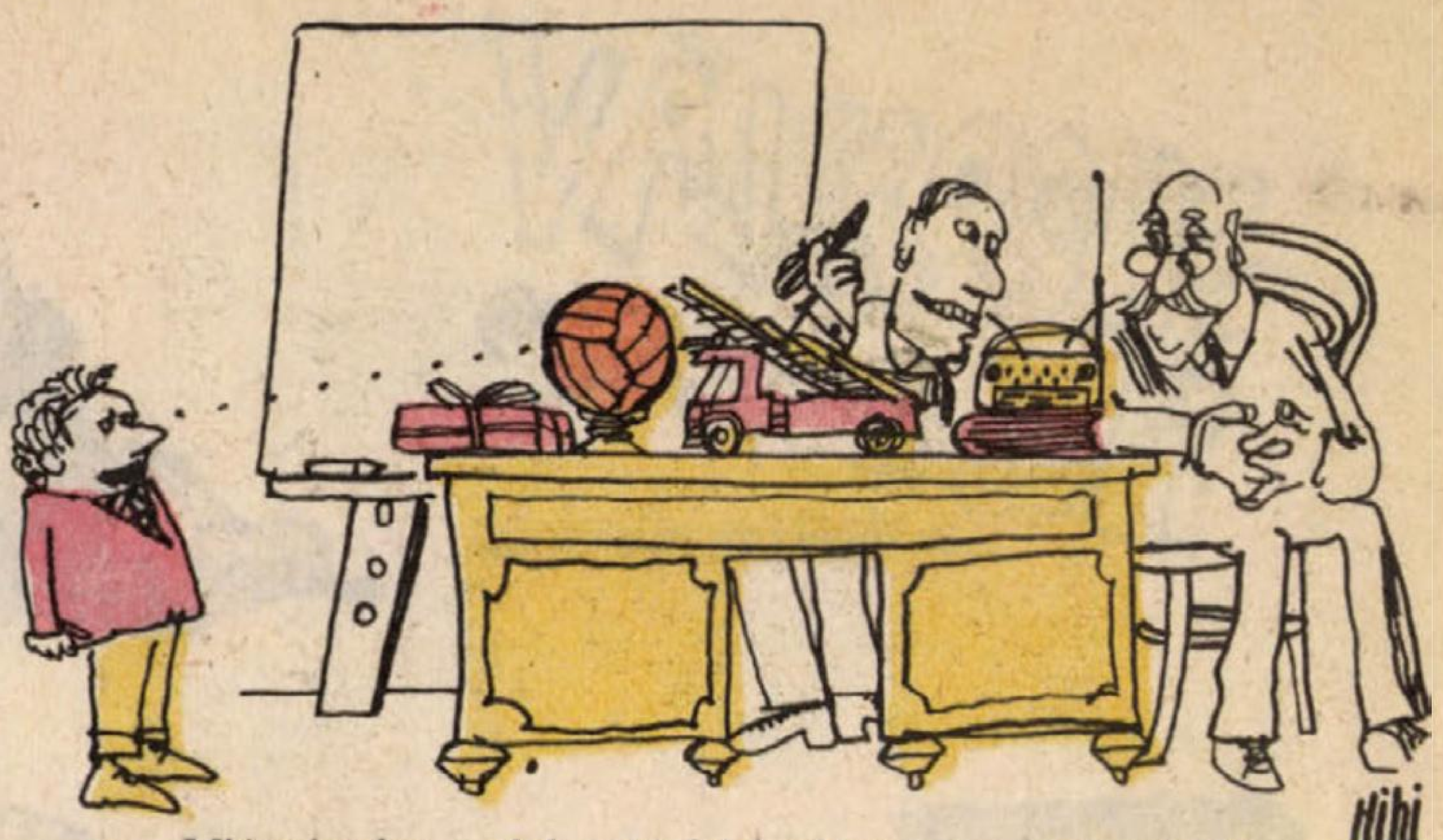

– Mióta jutalmat adok a jó feleletekért, nincs rossz tanuló . . .

Fiatalkorú bűnöző

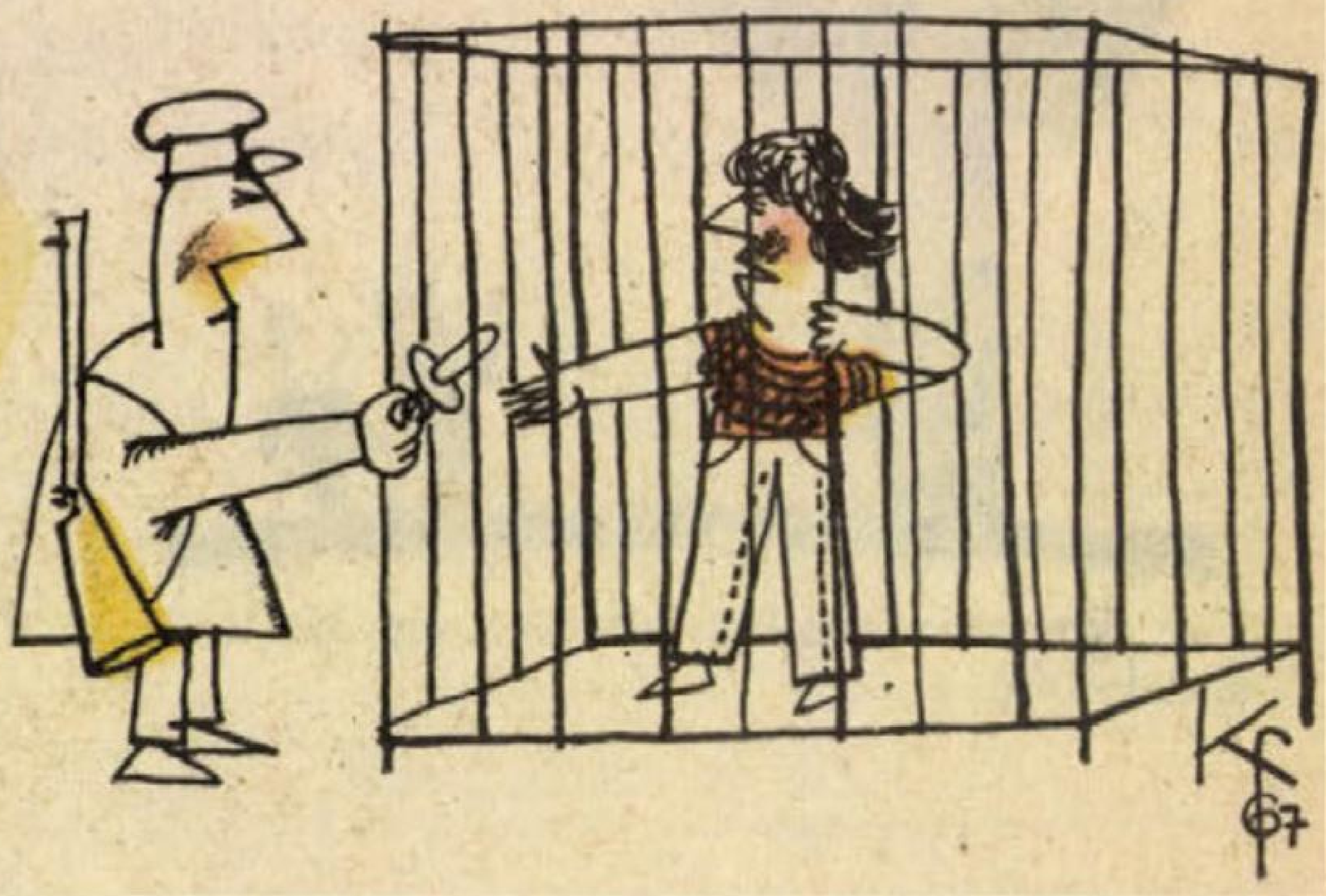

Mértékletesség

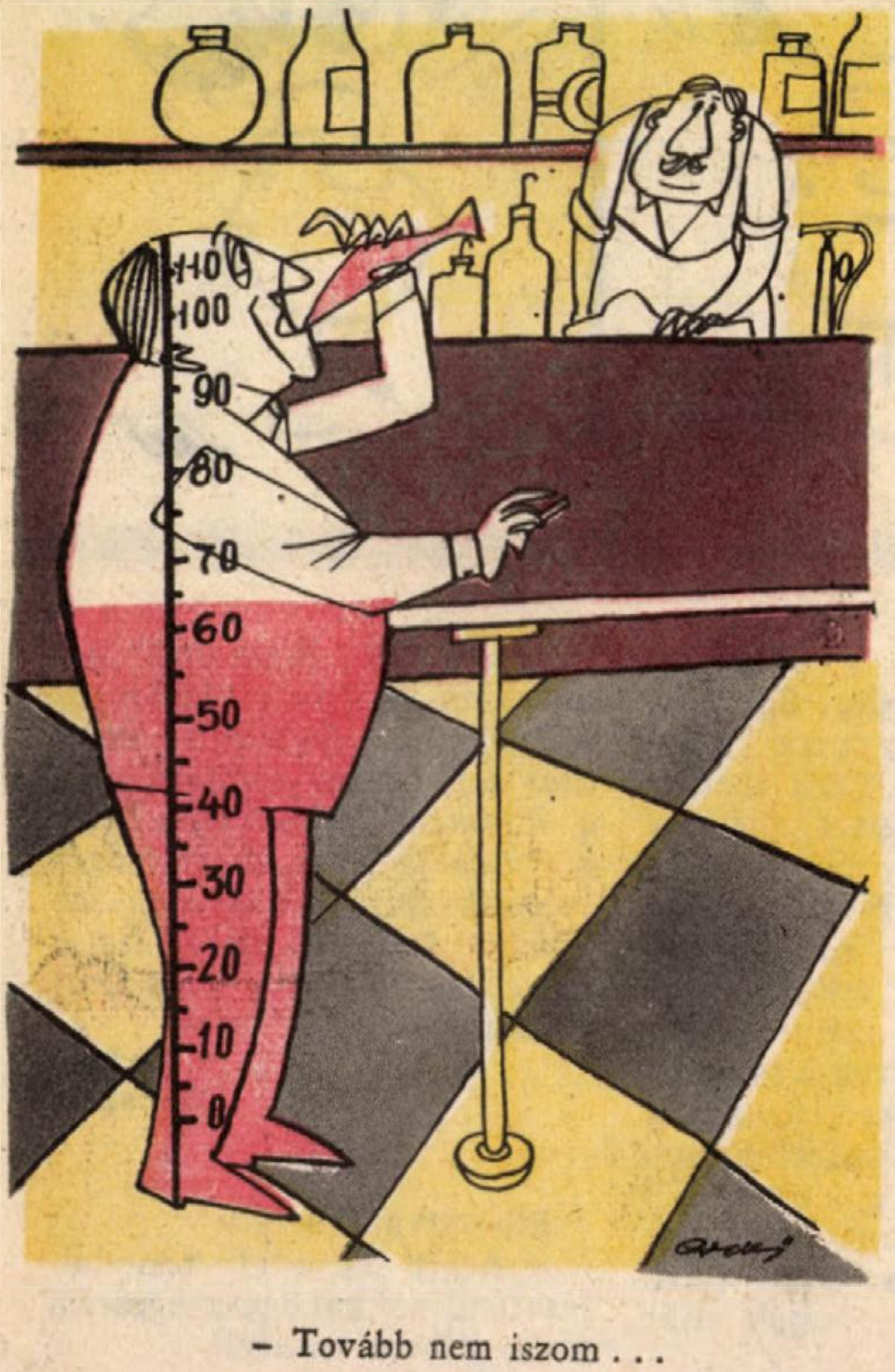

– Tovább nem iszom . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FAGYOS KÖZÖNY

Mohácson, a Fürst Sándor utcában kaptunk lakást, az árvíz által elpusztított régi lakásunk helyébe. A Pécsi Építő Ktsz, sajnos, olyan kandallókat épített ezekbe az új ikerházakba, amelyek képtelenek átmelegíteni a lakást. Már ez év tavaszán panaszt tettünk emiatt, több ízben kijöttek megvizsgálni a panaszt, és megígérték, hogy átépítik a kandallókat háromkamrásról ötkamrásra. Ősz eleje óta újabb beadványokkal ostromoltuk a ktsz-t, és a kivitelezést irányító OTP-t, sajnos, eredménytelenül, a kandallókat azóta sem építették át, fagyos közönnyel tűrik a mi fagyoskodásunkat!

Nyolc félig megfagyott család
Mohács, Fürst S. u. 60—68.

Az utolsó kocsi

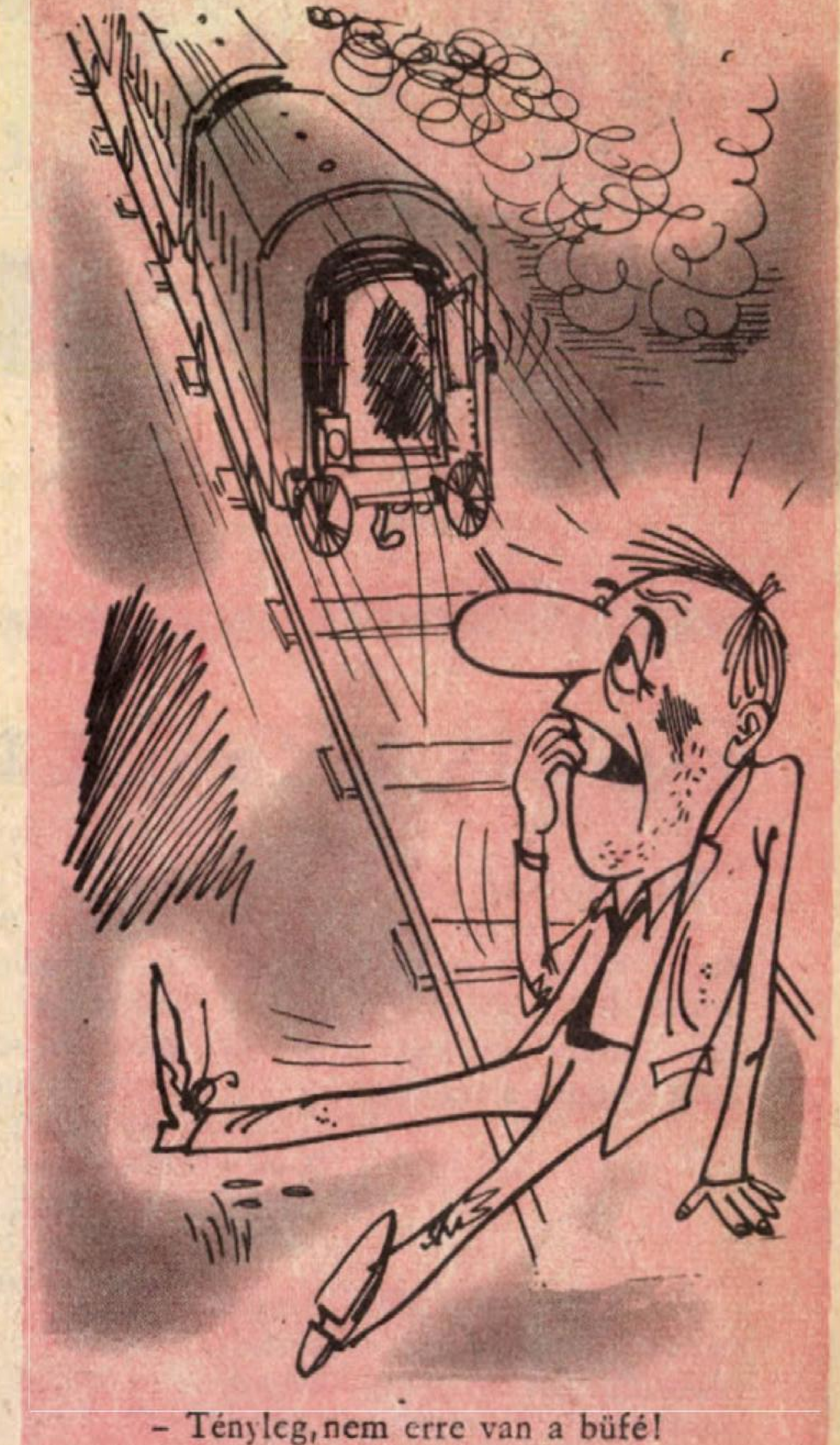

– Tényleg, nem erre van a büfé!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1546 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504